

အိမ်

ဟောင်းခွဲတဲ
မှန်လေးတစ်ချပ်

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၁၂၄၀၁၀၇
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၁၇၈၀၂၀၇
 ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ မတ်လ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရှေ့-၅၀၀၊ တန်ဖိုး(၁၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း (၀၉၁၀) (ယုံကြည်ချက်စာပေ)

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း

တာမွေကြီး (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံပန်းချီ

အောင်လွင် (CONQUEROR)

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူး

ခင်တိုင်းအုပ်

ဖြန့်ချိရေးမှူး

မြတ်မာမာမင်း

အကွင်းမလင်/စာအုပ်ချုပ်

သစ္စာမွန် (T.S.M)

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Center မှ

တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

အပိုင်း (၁)

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း (၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

“ဟိတ်...”

“အမေ...”

အစကတည်းက ကတိမ်းကပါးလေး ရှိနေရသည့် လက်ထဲက နှင်းဆီပန်းလေး ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည့် ပန်းလေးကို နှမော့တသွား ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် ပထမဆုံး သတိထား ကြည့်လိုက်မိသည်က မဲနက်ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဒဏ်နက်။

သခင်မ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဒီထက် အထက်ကို မော့မကြည့်ရသေးခင် မုဆိုးဦးထောက် ထိုင်ချလိုက်သော မျက်နှာချောချောတစ်ခုက သခင်မ မျက်နှာရှေ့မှာ ပြူးလို့...

ဦးလေးထူးရဲ့ ခြေမလေးဆိုတာလည်း လိနေသည်။

လက်တောက်သော မျက်ဝန်းလေးများကလည်း သူ့မျက်နှာမှာ သင်ရိုက်ပစ်လိုက်သလို ဖူးစိုက်တွယ်ကပ်နေသည်မို့ မင်းမကိုင်က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်ခဲ့။

“မီးမီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

သခင်မက မေးတာကို ရှေ့ဖို့ မငြင်းစား။

“ဟိ ဘိုးဘိုးရဲ့ သူငယ်လေး မင်းမကိုင်ဆိုတာလား...”

“ငါ ပန်းခိုးခွေးမဟုတ် သူ့ မတွေ့သွားပြီ။

ငါ့ကို ခြံထဲမှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ နေခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ဒေါ်သမီးခေါ် ငါပြန်သွားရတော့မယ်...”

သခင်မ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မင်းမကိုင်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးရဲ့မှာ ပသစ်တုတ် လေး လက်အုပ်ချိတ်။

“သခင်မ... နောက်ကို ပန်းမခွေးတော့ပါဘူး ဦးဦးရယ်... သခင်မကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့နော်... သခင်မ မပြန်ပါရအောင်နဲ့... ရှိကြီးမိုးပါတယ် ဦးဦးရယ်...”

“ဟေ့... ဟာ... မီးမီး... ထစမ်း...”

ကလေးမလေးကို မင်းမကိုင် အတင်းဆွဲထားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အသင်းကြီး ရှိခိုးနေရတာလဲကွ... ဟော

... မျက်ရည်တွေ ကျပြန်ပြီ...”

“ဘိုးဘိုးက သခင်မကို မှာထားပါတယ်... သူငယ်... သဘောကျကောင် လိမ်လိမ်မာမာနေရမယ်တဲ့... သငွေးက မနေနဲ့ဆိုရင် ပြန်ရမယ်တဲ့... သခင်မကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့ ဦးဦးရယ် နော်... နောက်ကို သခင်မ ဘယ်တော့မှ ပန်းခိုးမခွေးတော့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်...”

မင်းမကိုင်က ပြုတ်ကျနေသည့် နှင်းဆီပန်း အနီရဲရဲလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပန်းခိုးလို့ မရမက ကြိုက်ချီးထားသည့်ပုံနှင့် နှင်းဆီပန်း

အနီးက ကျိုးကျေ၍ အရည်လေးတွေပင် စိုလို့...

မင်းမကိုင် ပန်းလေးကို သခင်မ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရော... ပန်း ဦးက မဆွဲပါဘူး... ပြန်လည်းမပို့ဘူး... မငိုနဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်...”

သခင်မ ဝမ်းသာအားရ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်ပစ် လိုက်သည်။

တစ်နေကုန် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးဆော့ထား၍ ချေးညော် မကင်းသည့် လက်နှင့်ပွတ်တော့ မျက်ရည်တွေမှာ မဲညစ်ညစ် အရောင် ပြောင်းလျက် ပါးပြင်မို့မို့လေးမှာ ညစ်ပေသွားလေသည်။

မင်းမကိုင် မျက်နှာကို တမင် ရှုံ့မိပစ်ကာ...

“ညစ်ပတ်ကုန်ပြီကွာ... ရွှေစရာကြီး အဲဒီလို ညစ်ပတ်
တာ ဦး မကြိုက်ဘူး...”

“ဟုတ်... သခင်မ နောက်မညစ်ပတ်အောင် နေပါမယ်”

“မီးမီးနာမည် သခင်မတဲ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ အနက်ရောင် လုံးဝ
မရှိဘဲ ရွှေရောင်လက်၍ ခပ်ညိုညိုလေးသာ မှောင်နေသည့်
ဆံပင်တိုတိုလေးတွေက မျက်နှာပေါ်သို့ အိခနဲပြိုဆင်း လာသည်။

သခင်မကဖြစ်သလိုပဲ မျက်နှာလေးကို ခါထုတ်ပစ်
လိုက်သည်။

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုမပြန်ချင်တာလဲ...”

“ဒေါ်ယမင်းက ခဏခဏ ဖိုက်ကယ်... ဦးဦးက နေ့တိုင်း
အရက်ဝယ်ခိုင်းတယ်... ပြီးတော့ သခင်မကို နောက်နှစ်ကျ
ကျောင်းထားမပေးတော့ဘူးတဲ့... ပြီးတော့ ထမင်းလည်း
တယ်တော့မှဝအောင် မကျွေးဘူး... ကျောင်းမှာ လည်း
သူများတွေလို သခင်မ ဘယ်တော့မှ မုန့်မစားရဘူး... ပြီးတော့”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ...”

ပြီးတော့ ပေါင်းများစွာနှင့် မဆုံးနိုင်သော ဝါကျများကို
သခင်မက မတားမချင်း ဆက်ပြောနေတော့မည်မှာ သေချာ သည်။

ရွှေဝါရောင် ဆံပင်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွတို့ထဲ၍ မင်းမကိုင်
ထရပ်လိုက်သည်။

“လာ... သွားမယ်...”

“ဘယ်ကိုလဲ... တင်...”

“ဘိုးဘိုးဆီကိုလေ”

ဘာဘရဲ့ သူဌေးဦးဦးက ချောလိုက်တာဟု တွေး၍ သခင်မ
မော့လေးနေမိသေးသည်။

ဘာဘတို့ ဒေါ်ယမင်းရဲ့ယောက်ျား ဦးဦးစိုးအောင် တို့ထက်
အများကြီးပိုရှည်သော အရပ်ကြီးနှင့် ကျစ်လျားသော ကိုယ်လုံးက
ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

လှိုင်းတွန့် ရေးရေးထင်းသော ဆံပင်ထူနက်သည့်
မျက်ခုံးနီမြန်း၍ ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလိုက်လျှင် လွန်စွာ
ချောမောသော မျက်နှာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်သည်။

သုံးတန်းသာရှိသေးသော သခင်မ မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ
ပတမဆုံးစွဲထင်ခဲ့သည့် ယောက်ျားသား တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ် သည်
ဖြူစင်သော သန့်စင်နယ်မြေကိုဖြတ်သန်း၍ နီစွေးသော
နုလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာထိ စူးနစ်သွားခဲ့ပြီကို သခင်မ
ဆိုတဲ့ ကလေးလေးက ဘယ်လိုများ သရုပ်ခွဲနိုင်ခဲ့မှာလဲ...

ခု သခင်မ ပျော်သွားတာက...

လွန်စွာချောမောသော သူဌေးကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရဲ့ အမေပေးဆက်ဆံခြင်းတို့ခံရတဲ့ ငါ...

BURMESE
CLASSIC
.com

“သခင်မဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးလုံး ကားတိုက်
ပြီး သေခဲ့ရတယ်... သခင်မဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့
ညီမလေးယမင်းတို့အိမ်မီးလောင်တယ်... သခင်မကြောင့်ပဲ
တောက်လျှောက် ဆင်းရဲမှုတွေဖြစ်ရတယ်... ဒီအဖွဲ့အလမ်းတွေ
နဲ့ မြေးတူမလည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ မပစ်ရက်ဘူး... ဒါနဲ့ပဲ
မကြည်ဖြူ၊ ခြုံစုမှုတွေထဲမှာ ဒီကလေး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ...”
ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်၍
မင်းမကိုဉ်က နားထောင်နေသည်။

“ဘာကလည်း ဘာကရဲ့ အဖေနဲ့အတူ ငယ်ငယ်က
ဒီပါလာ ပြီးကတည်းက သခင်မကြီးဆီမှာ အမှုထမ်းလာခဲ့တာ
... ဒီနေ့ထိ ဘယ်မွေးချင်း ဘယ်မောင်နှမဆီမှလည်း မပြန်ခဲ့ဘူး
... ဘယ်သူ့အကြောင်းမှလည်း မသိခဲ့ဘူး... သူတို့ကိုယ်တိုင်

မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး လိုက်လာတော့မှ ဒီအဖြစ်တွေကို သိရတာပါ။

ဦးဘထူးက ဖအေနဲ့မအေကွဲပြားကြ ဖြစ်ကတည်းက ဖအေနဲ့အတူ 'သစ္စာနဲ့' စံအိမ်ကြီးကို လိုက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

အမေနဲ့ ကျန်တဲ့မောင်နှမတွေအကြောင်း အားလုံး မေ့ထားခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မင်းမကိုဋ်ကို မောင်နှမကို သားသမီးသဖွယ် ထိန်းကျောင်း ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

ဖအေလိုပဲ သစ္စာရှိ လူယုံကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ယမင်းဆိုင်က ကလေးနဲ့ ဘာတော်လဲ ဘာ”

“ဘာတို့မှာ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတယ်... ယမင်းက ညီမအငယ်ဆုံး... ဘာအောက် ညီတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် သူက ဘကြားတဲ့ သခင်မက ဘကြားရဲ့ သားက မွေးတဲ့သမီးပေါ့”

“ဪ... ”

“ဒီကလေးကို ဘာက သခင်လေးတို့ကို အကြောင်း မကြားဘဲ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး... ကလေးလာပို့တဲ့ လူတွေလည်း မြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေကြပါသေးတယ်... သခင်လေး တို့က ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ဘာက ပြန်ထည့်လိုက်မှာပါ... ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး... မယ်မယ်တို့ ရောက်လာရင်တော့ နည်းနည်း စကားပြောရလိမ့် မယ်...”

မင်းမကိုဋ်က ဂျာကင်အိတ်ထဲက စီးကရက်ဗူးနဲ့

မီးခြစ်ထုတ် ယူလိုက်သည်။

ဦးဘထူးက မင်းမကိုဋ် ထပ်ပြောလာမည့် စကားကို စောင့်မျှော်နေသည်။

သွေးဆိုသည့် သံယောဇဉ်နှင့် ရောက်လာကတည်းက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော သူ့ကို ဘာ ဟုတွင်တွင်ခေါ်ရင်း ဘာနဲ့ သမီးနေပါရစေဟု တတွတ်တွတ် ပူဆာခဲ့သော သခင်မလေးကို သူ ခေါ်ထားချင်သည့် ဆန္ဒများစွာရှိနေပါသည်။

သို့သော် မင်းမကိုဋ်ကသာ ခေါင်းခါခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

“ကလေးကို ခေါ်လိုက်ပါဦး ဘာ...”

ဦးဘထူး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်၍...

“သခင်မရေ... လာဦး မြေး...”

“လာပြီ ဘိုးဘိုး...”

အသံလေးက အဝေးမှာ...

ချက်ချင်း ဘွားမပဲ့ ပေါ်လာ၏။

အဖြူရောင် မပီတော့သည့် ခပ်ညစ်ညစ် နွမ်းဖတ်ဖတ် ရှင်မီး အကျီလေးနှင့် ထမိတိုတို စွန်တောင်ဆွဲလေးကို ရင်ဝတ် တက်ဝတ်ထားပုံက ဖြစ်သလို ထိုးထိုးသိပ်သိပ်။

မင်းမကိုဋ်ကိုမြင်လျှင် မျက်လုံးလေး ပြူးသွားကာ...

“ခ... ခဏလေးနော်... ဘိုးဘိုး...”

ဟုဆို၍ လှစ်ခနဲ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။

ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ဖျားလေးတွေမှာ

ရေစိုစက်လက် နှင့်...

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ... ဒီမှာ လာဆိုင်စမ်း...”

ရေစိုလက်ကလေး နှစ်ဘက်ကို ထမီနှင့် ဖြစ်သလို ပွတ်တိုက်နေရင်း ဘာဘဲအတူ မင်းမကိုင်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက် ရသည်။

မနေ့ကတွေ့တုန်းက အတိုင်း စူးလက်သော မျက်ဝန်း လေးတွေက လုံးဝရွံ့တွန့် ခြင်းမရှိဘဲ မင်းမကိုင်မျက်နှာပေါ်မှာ စူးနစ်လျက်...

“သခင်မ...”

“ရှင်...”

မနေ့က မီးမီးဟု နွေးထွေးစွာခေါ်ခဲ့တဲ့ အသံကို သတိတရ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။

“သခင်လေး... ဒီနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့... အဘလည်း သူ ဒီမှာနေဖြစ်ရင် ဒီနာမည်ကို ပြောင်းပစ်ဖို့...”

မင်းမကိုင်က လက်ကာသည်။

“မလိုပါဘူး... ဒါ သူနာမည်ပဲဟာ...”

ပြော၍ သခင်မ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။

ဖြူလွန်း၍ နီဖြန်းဖြန်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာလေးက ရွှေဝါရောင်ဆံပင်လေးတွေ စီးမီးထားသဖြင့် မြန်မာရုပ်ပင် ပျောက်နေတော့သည်။

နာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းပွါးလေးများနှင့် မျက်ခုံးသည် လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ညိုညိုလေးသာရှိ၍ မနက်ခြင်းမရှိ။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ပြာလုံလုံ ရွန်းလက်နေသည့်တိုင် အနက်ရောင် အားနည်းလှသည်။

ဒါပေမယ့် သခင်မဟာ လွန်စွာချစ်စရာ ကောင်းနေ ပါ၏။

“ညည်းဆံပင်တွေက ဆေးဆိုးထားတာလား...”

“ရှင်...”

သူ့ခေါင်းလေး သူပြန်အုတ်ကိုင်ကာ သခင်မက နားလည်ပုံမပေါ်။

“အဲဒီဆံပင်တွေကို ရွှေရောင်တွေ ဆိုးထားတာလားလို့ မေးတာ အလှပြင်ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံပေး ပြီးတော့လေ...”

“ဟင်အင်း... သခင်မကို ဒေါ်ယမင်းက မုန်စားဖို့ တောင် ပိုက်ဆံပေးဘူး ဦးရဲ့...”

“လက်တွေ ခုန ဘာလို့ပြေးဆေးတာလဲ...”

“အဲဒါ... ဟို...”

သခင်မက လက်ချောင်းလေးချင်း လိမ်ချိုးပွတ်ချေ လျက် အဖြေဘစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေသည်။

မင်းမကိုင်က စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဦးဘထူးက ဘာမှဝင်မပြောပါ။

“မနက်က ဘိုးဘိုး... နှုတ်လိုမပြီးသေးတဲ့ ပေါင်းပင် လေးတွေ လိုက်နှုတ်နေတာပါ... အဲဒါ ဦးဦးက လက်တွေပေ ရင် မကြိုက်လို့... ပြေးဆေးတာ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား... ဆော့နေတာ မဟုတ်ဘူးလား...”
 “ဟင်အင်း...”
 မင်းမကိုဦးက ခပ်ယုံသဲပြုံး၍ စီးကရက်ကို ရှိတ်စွာ လိုက်သည်။

“သုံးတန်းအောင်ပြီးပြီဆို...”
 “ဟုတ်ကဲ့...”
 “အတန်းလဲမှာ... အဆင့်ဘယ်လောက်ရှိလဲ...”
 “သုံးထိရဖူးတယ်... လေး ငါး ခုနှစ် တစ်ဆယ်တော့ ဘယ်တော့မှ မကျော်ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ရအောင် မကြိုးစားတာလဲ...”
 “သခင်မ တစ်ရအောင် ကြိုးစားပါဟယ် ဦးရယ်... အိမ်မှာ သခင်မစာမရရင် ဘယ်သူမှပြမပေးဘူး... ညဘက်ဆိုလည်း ဖယောင်းတိုင်ကုန်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အစောကြီး အိပ်ရတာ မင်းမကိုဦး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဘူးသည်။”

“ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ နေချင်တယ်ဆိုရင် အဘနဲ့ထဲမှာ အပြတမ်း တစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်... ယဉ်ကျေးရမယ် လိမ္မာရမယ်... လေမိမညာရဘူး... တစ်ဖက်သား အပေါ်တော့မဟုတ်လေ...”

“အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးဆို သာယုံပြီး စာရိတ္တ ကောင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”
 “ဘာ... ” x
 “ပြောပါ သခင်လေး...”
 “ကလေးကို ဘာဘဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါ...”
 ဦးဘထူး မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားသည်။
 “ကလေးလာပြီကြတဲ့ လူတွေကို သုံးဖွဲ့ဖို့ ငွေလေး ဘာလေး လေးလိုက်ပြီး နောက်ထပ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ ထပ်မလာဖို့ အပြတ်ပြောလိုက်ပါ...”
 “ကောင်းပါပြီ သခင်လေးရယ်... ဘာစာ ဝမ်းသာ လိုက်တာ”

ဖုတ်ခနဲ ထပြေးသွားကာ ခြံထဲမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေလေသည်။

“လောလောဆယ် လူသားနှစ်ဦး၏ ဘဝကို ချမ်းမြေ့ စေလိုက်နိုင်သဖြင့် မင်းမကိုဦး ကျေနပ်သွားမိသည်။”

နောက်ပြဿနာ နောက်မှပဲ ရှင်းဟော့မည်။

‘သစ္စာနဲ့’ စံအိမ်ကြီးထဲကနေ ဟောဒီ ရောင်စုံပန်း ခင်းကြီးထဲမှာ ဦးဘထူးကိုခေါ်၍ သူလာနေခဲ့တာ နှစ်နှစ်နီးပါး ဦးပြီ။

ခုဆို ရောင်စုံပန်းတွေလည်း ပွင့်နေပြီ... ရနံ့တွေ လည်း သင်းနေပြီ...

ဒီလိုအေးချမ်းမှုမျိုးထဲမှာ သူ့အားလုံးကို မေ့ထားခဲ့သေး ပါ။

ခြံထဲမှာ ဦးဘထူးကအိမ်တစ်လုံး သူကတစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်
မှန်ကာ အိမ်ကလေးနဲ့ သပ်သပ်တစ်လုံး။

သူမခေါ်ဘဲ ဦးဘထူးက အိမ်နားကိုပင် မသိခဲ့ပေ။

ညဘက်ဆို မင်းမကိုဋ်က ဦးဘထူးရဲ့ အိမ်ကလေးဆီ
ရောက်လာ၍ အတူစကားပြောဖြစ်တာမှလွဲ၍ အေးချမ်း
တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ဒါဟာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းခြင်းလို့
ယူဆလျက် မင်းမကိုဋ်က နှစ်သက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ လူသားသုံးဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အေးချမ်းဖို့လား တိတ်ဆိတ်ဖို့လား ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ

မနက်စောစော ခြံကိုပတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာ
တော့ သူ့အိမ်လေးအနီးမှာ ပန်းပင်ကိုကွယ်၍ ဟိုဒီဒဲ၍ ချောင်းနေ
သော သခင်မကို မင်းမကိုဋ် နောက်ကနေ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သခင်မက ကိုယ်လေးနောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်
လိုက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပုံက လေးလေးကန်ကန်။

မင်းမကိုဋ် ရှေ့ကိုရောက်လာမှ မျက်နှာလေး မော့လာ
လျက်။

“ဟင်... ဦးက ဒီမှာ...”

“ဟုတ်တယ်... ညည်း ဘာချောင်းနေတာလဲ...”

“သခင်မ ချောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး... ဦးဦးကို ရှာတာပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“ဟို...”

ဘုမ္မာ

“ပြောရောရိတာပြောရဲရတယ်၊ ပြုစိစိဆို ဦးက မကြိုက်

ဟုတ်... ”

သခင်မက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“သခင်မ ဦးကို မေးစရာ ပိုလို့ပါ... ”

“မေး...”

“ဒီခြံထဲမှာ ရွတ်ပန်းတွေ သခင်မ မခူးရဘူးလား ဟင်”

“ပန်းတွေ အားလုံး ညည်းက ခူးပြီး ဘာလုပ်လို့လဲ...”

“အားလုံး မခူးပါဘူး ဦးရဲ့... တစ်ခါတလေ ပန်ချင်ရင် ပြီးတော့ကျောင်းသွားတဲ့အခါ ဆရာမဖို့ သခင်မခူးသွားချင်တဲ့အခါ မင်းမကိုင်က ပြုံးရဲ့”

“ဟင်္ဂါတော့ ခူးပေါ့... အလတား ဆော့မပစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဦး... တကယ်နော်...”

သခင်မ ဝမ်းသာလွန်း၍ အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်တဲ့ စကားလေး ကြောင့် မင်းမကိုင် မျက်နှာတင်းမာ သွားသည်ကို မြင်လျှင် သခင်မ အပျော်လေးတွေ လမ်းတစ်ဝက်မှာပဲ ရှပ်သွားရလေသည်။

“သခင်မ...”

“ရှင်...”

“နောက်ကို ဦးနဲ့ စကားပြောရင် ‘တကယ်နော်’ ဆိုတဲ့

အမေး စကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့...”

သခင်မ ခေါင်းလေးညိတ်၍ အသံမထွက်။

“အဒီလို မရေရာတဲ့ အမေးအဖြေတွေ ပါးစပ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မထည့်နဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး...”

မင်းမကိုင် ခြေလှမ်းကျကြိုးများနှင့် အိမ်လေးပေါ် တောက်လျှောက်တက်သွားသည်။

သခင်မ တွေတွေငေးငေးလေးကြည့်နေရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်... နေဦးလေ...”

သခင်မ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

မင်းမကိုင် ချွက်ချင်း သူ့နားပြန်ရောက်လာကာ...

“စကားပြောလို့ မပြတ်သေးရင် ဘယ်မှမသွားရဘူး... ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူကဆူနေရင် ဆုံးမစကားပြောနေရင်... ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်ပြီး နာခံရတယ်... ပြောဆိုဆုံးမနေတုန်း ထထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ရိုင်းစိုင်းတာ ဖော်ကားတာ...”

ကလေး နားလည် မလည်တာ မသိ။

မင်းမကိုင်က ဆက်တိုက်ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“သခင်မက ဦး... ကံသွားလို့ ပြောပြီးပြီ ထင်လို့ပါ...”

“နောက်ကို မှတ်ထား... သွားတော့ဆိုမှ သွားရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

“ရှေး... ဒါပေမယ့်... အဘကို နေ့လည် ဒီခဏလောက်နဲ့
ပြောလိုက်... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

သခင်မက မင်းမကိုးပေးသည့် ပလပ်စတစ် အထုပ်လေး
ကို လက်ကလေးနှစ်ဘက်နှင့်ယူ၍ ခြေစုံရပ်နေသည်။

မင်းမကိုး မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

“သွားတော့လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒီတော့မှ သူ့အမိန့်ကို စောင့်နေတာမှန်းသိကာ ပြုံးလိုက်
မိလေသည်။

မင်းမကိုး ပေးသည့်ငွေနှင့် ဒေါ်ယမင်းတို့ဘက်က
ကလေးကို လိုက်ပို့ကြသူတွေကိုလည်း ပေးလိုက်ပြီးပြီ။

သခင်မအတွက်လိုအပ်တဲ့ ကျောင်းစာအုပ်များနှင့်
လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေလည်း
ဝယ်ခဲ့ရသည်။

“မြေး... သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေနော်... သခင်လေးက
ညစ်ပတ်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး... ပြီးတော့ စကားပြောရင်
ဟိုတွေဒီတွေနဲ့ မဝေခနဲ့... စကားပြောမှားရင် သူက နှင်လွှတ်
တတ်တယ်... လိမ်ညာဖုံးကွယ်တာကို မကြိုက်ဘူး...”

အဆုတ်လိုက်ပွင့်နေသည့် ယုဇနပန်းခိုင်လေးကို ချိုးယူ၍
ခုံတန်းလေးမှာပြန်ထိုင်ကာ သခင်မ တိုးတိုးပြောသမျှကို
မမေ့အောင် ထပ်စဉ်းစားနေမိသည်။

“မညစ်ပတ်ရဘူး”

“မညာရဘူး”

နုလုံးသားနုနုလေးမှာ အထပ်ထပ် ရွတ်ကြည့်နေမိရင်း စူးနစ်စွဲ မြသွားလေသည်။

မင်းမကိုင်ဆိုသော ဘိုးဘိုးရဲ့ သခင်လေးဆိုသူသည် သခင်မကို စတွေ့ခါစက မီးမီးဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးပါလျက်...

ခု ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တော့တာလဲ...

ဝါကိုပဲ မကြာခဏ တွေးနေဖြစ်၏။

“မြေးရေ...”

“ရှင် ဘိုးဘိုး... လာပါပြီ”

သခင်မ ဘိုးဘိုးဆီ ပြေးလာခဲ့သည်။

“မြေးကို သခင်လေး ခေါ်နေကယ်...”

“ဟုတ်...”

သခင်မ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီးမှ ဘိုးဘိုးက လက်ကလေးကို ပြန်ဆွဲထားတာ...

“မြေး... စကားကို လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့နော်... အရေးပေးတိုင်းလည်း ရှောင်မတက်ရဘူး... ရီရီသေသေ ဆက်ဆံ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘိုးဘိုးရဲ့”

ဘိုးဘိုးသည် သခင်လေးဆိုသူအပေါ် လွန်စွာ ခိုသေလေးစားလျက် သခင်မအပေါ် မလိုမလား ဖြစ်သွားမှာကို

လည်း စိုးရိမ်ကြီးနေပြန်သည်။

သခင်မက လေ့ခါးထစ်ကလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးမှ တံခါးဝရောက်လျှင် ရင်လိုက်လေသည်။

“ဦးဦး...”

“ဝင်ခဲ့ ချာတိတ်...”

အသံကြားမှ သခင်မက ခပ်ရဲ့ရဲ့လေး ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်လေးပေါ်မှာ အထဲမှာတော့ မသိ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာတော့ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ရွှံ့ကေ့စ် သေးသေးလေးပေါ်မှာ တိပို့နှင့်အောက်စက်။

ဒီပြင် တခမ်းတနား ဘာပစ္စည်းမှမရှိပါချေ။

သခင်မ ကင်ထားခဲ့တာက သခင်လေးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနတ် နေရာဟာ ရွှေရောင်တမိတ်ဖိတ်နှင့် ကတ္တီပါ ကော်လောကြီးတွေနှင့် တလက်လက်တောက်နေသည့် နတ်ဘုံ နတ်နန်းလို...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်မက ဦးဦးကို ဘိုးဘိုးက ဘာပြစ်လို့ သခင်လေးလို့ ခေါ်ပါလိမ့်။

“ဟေ့... ဘာကြည့်နေတာလဲ အဲဒီက ထိုင်...”

“ဟုတ်...”

ကြိမ်ခင်းထားတဲ့ ကျွန်းကုလားထိုင်မှာ သူလည်းထိုင်၍ သခင်မကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

“မနက်ဖြန် နေ့လည်နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့ ညည်းခါမှာ

စာလာသင်ရမယ်... ကျောင်းဖွင့်တဲ့အချိန်မှာ သင်ခန်းစာ အားလုံး ဘိုင်ဟတ်ဖြစ်နေရမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ဒီကိလားရင် အစားအသောက်တွေ ဗားပြီကစ လာတာမျိုး မလုပ်ရဘူး... နေ့လည်စာမေးပြီအိပ်... ရေချိုးသန့်စင်ပြီးမှလာ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးရဘူး... မိတ်ကပ် မလိမ်းရဘူး..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"စာသင်ပြီးတာနဲ့ ဆော့လို့ရပြီ... ဆော့တဲ့အချိန်မှာ ကြိုက်သလိုဆော့... ပြီးရင် ရေယပ်ချိုး လက်သည်းခြေသည်း လုံးဝ အရှည်မခံရဘူး... ဆော့တဲ့အချိန်ကလွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အမြဲသန့်ရှင်းနေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"စိတ်ညက်သွားလား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ဘာ..."

"ဪ... မညစ်ပါဘူး..."

သခင်မ ပျာပျာသလဲလေး ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ မင်းမကိုဋ်ကပြုံးသည်။ ဒီကောင်မလေးကို စမြင်ကတည်းက သူသယောဇော် ဖြစ်ခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် နောင်မှာ ပြဿနာတက်လာနိုင်စရာတွေ ရှိနေမှန်းသိရက်နဲ့ လက်ခံခဲ့မိရုံမက အစစအရာရာ သူတာဝန်ယူနေခဲ့မိသည်။

ဦးဘဘူးဟာ ကိုယ်က သေဆို့သေပြမည်သူ...

သူ့ကို ကျော၍ ဘာမှလုပ်ပုံမရှိသည့်သူ မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို သူ ကိုယ်တိုင် သွားပေးခဲ့တာ...

ကိုယ့်ရဲ့ အုပ်ကိန်းမှုအောက်မှာ အဖိုးတန်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေချင်သည်။

အားလုံးက ခိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သခင်မဆီသည့် နာမည် လေးကိုပဲ သဘောကျခဲ့သည်။ ပညက်သွားရာ ဓါတ်သက်ပါတဲ့ ဗီကလေး ကောင်းစားဘောင်သူဖန်ဆင်းပေးချင်သည်။

"သခင်မ..."

"ရှင်..."

"ညည်းမှာ ပညာတစ်ခုပဲ အားကိုးစရာရှိတာ သိရဲ့လား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ပညာကို ဖိကြိုးစားရမယ်... ဆရာဝန်ဆို ရိုးရိုး ဆရာဝန် မဖြစ်ရဘူး... အင်ဂျင်နီယာဆိုလည်း သာမန် အဆင့် လောက်နဲ့ မတင်းတိမ်ရဘူး... ဘွဲ့တွေတစ်ခုပြီး တစ်ခုယူ... နိုင်ငံခြားအဆင့်ထိ ကိုယ့်ရဲ့ သတင်းပေါက်နေရအောင်"

ကြီးစားရယ်...

"ဟုတ်ကဲ့..."

မင်းမကိုင်က သခင်မကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

"ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော မေးစရာရှိရင်

မေး... တုန်နေတောင် ကြောက်ဖို့မလိုဘူး..."

ဒီတစ်ခါ ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောဘဲ သခင်မ နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက် လှုပ်သွားတာကို မင်းမကိုင်က မြင်သည်။

"ဘာပြောချင်လို့လဲ..."

"ဦးက သခင်မကို ဘာဖြစ်လို့မီးမီးလို့ မခေါ်တော့တာလဲ ဟင်"

မင်းမကိုင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

စဉ်းစားကြည့်တော့မှ စတွေ့တဲ့နေ့က သူ 'မီးမီး'လို့ ခေါ်ခဲ့တာကို သတိရလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မယ်မယ်တို့ မမတို့ မျက်နှာတွေပေါ်လာ၏။

"မီးမီးလို့ မခေါ်တာက ခေါ်လို့မဖြစ်လို့... ဒါကို ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့တော့..."

"နောက်ပြီး..."

"ဆက်ပြော..."

"သခင်မလေ... ဦးကို ဦးဦးလို့ မခေါ်ချင်ဘူး..."

မင်းမကိုင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့..."

"ခေါ်ယမင်းရဲ့ ယောက်ျားဦးဦးကလေး အရက်သမား ကြီး ခုတ်လည်း သခင်မဦးဦးလို့ ခေါ်ခဲ့ရတယ်... ဦးဦးက အရက် ခည်း မသောက်ဘူး... ဆီးလည်း မဆိုးဘူး... အဲဒါကြောင့် ခုတ်ခေါ်သလို မခေါ်ချင်ဘူး... သခင်မ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ဆင်..."

သခင်မက သတ္တိတော့ မသေးပါ။

ရင်ထဲရှိတာကို ပြောချရတဲ့ ကလေး။

မင်းမကိုင် နှုတ်ခမ်းစေ့၍ ပြုံးသည်။

"ညည်းက ဘယ်လိုခေါ်ချင်လို့လဲ..."

"သခင်မ မခေါ်ရဲပါဘူး..."

"ဟင်း... နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့... ဒါ ပြဿနာ ပါဘူး... အခုပြန်တော့ ဗာအုပ်တွေ ခဲတ်တွေ လွယ်ကူကိတ်ထဲ ဆွဲ ကဆင့်သင့်မြင်ထား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

သခင်မက ထရပ်လိုက်ပြီးမှ...

"သခင်မ သွားလို့ပြီလား ဟင်..."

"ရပြီ..."

မထင်မှတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် ဓမ္မစားရသလိုပဲ မှီ နှစ်ထိန်း သူဆိုတဲ့ ဟိတ်နှင့် ဇွပ်ကို အလိုလို တင်းထားရပေမယ့် လေးချစ်တတ် တဲ့ ကိုယ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွယ်မော ကာကံပြောင်ဆွင်တာ...

ဆွင်

ဒါလေးကို ပြန်သေး...

နေ့စဉ် နှစ်နာရီတိတိ စာသင်ရသည်။

စာအုပ်ဖွင့်ပြီဆိုတာနှင့် မီးနင်းဘယ်နှစ်လုံးကို မိနစ်
ဘယ်လောက်အတွင်း ရအောင်ကျက်ဆိုသည့် အမိန့်...

သချာ်တစ်ပုဒ်ကို အချိန်ဘယ်လောက် အတွင်းဆိုသည့်
သတ်မှတ်ချက်...

မရလျှင် ရိုက်တာထက် ဆိုးသော မျက်လုံးစူးစူးကြီးနှင့်
ကြိတ် ကြည့်တတ်သော မင်းမောင်မိုက်ကို သခင်မ ကုန်နေအောင်
ကြောက်ရသည်။

စာသင်ချိန်တိုင်းမှာ ချွေးပြန်ရင်း စာတွေလည်း ရပါသည်။
ရှူးရှူးပါချင်တဲ့ အထိ ကြောက်လို့ရတာလည်း
တစ်ကိုင်တည်း လက်ကလေးတွေမှာ ချွေးတွေရွဲလို့...

“ဟေ့... အသံထွက် မှားနေတယ်လေ... help”

ဟက်လို့မထွက်ရဘူး... အယ်လ်သံရော အက်ဖ်သံပါ ပါအောင်
ဆိုရတယ်... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း..."

သခင်မက သူပါးစပ်ကို ကြည့်ရသည်။

"လိုက်ဆို့... ဟယ်စ်..."

"ဟယ်စ်..."

"အဲဒီအတိုင်းဆို ပါးစပ်ကြီးပြဲပြီး ထင်ရစွတ်
ကော်မနေနဲ့"

မင်းမကိုဋ်က စီးကရက်လက်ကြားညှပ်၍ အခန်းထဲက
ထွက်လာသည်။

"ဟာ... ညည်းနောက်မှာ ခြင်တွေဝိုင်းလို့ပါလား"

ကြာလှပေါ့...

သခင်မ ဖုန်းခနဲလှည့်ရိုက်၍ ကုတ်လိုက်စာဖေလိုက်။

"ခြေထောက်နားမှလည်း ခြင်တွေ... ညည်းက
ဘောင်းဘီဟိုလေး ဝတ်ထားတာကို... ခြေထောက် အပေါ်
မြှောက်ထားစမ်း..."

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အချိန်ပြည့်နေသည် သူက ပြဿနာ
မရှိ။

မင်းမကိုဋ်က သခင်မခြေထောက်နားမှာ ထိုင်ခံလိုက်ပြီ
ခြင်ဆေးခွေထွန်းသည်။

"နောက်နေ့ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်လာခဲ့ ကြားလား..."

"သခင်မမှာ ဘောင်းဘီရှည်မှ မရှိတာ... စကတ်တွေ

မရှိတာ အဲ... ဟို ထမီတော့ရှိတယ်..."

"ထမီကြီး မဝတ်ရဘူး... ကလေးပဲရှိလေးတာ...
ထမီကြီးနဲ့ ကြည့်မကောင်းဘူး... ဘိုးဘိုးကို ပြောလိုက်...
ဘောင်းဘီရှည်ဝယ်ပေးပါလို့..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

ခြင်ဆေးခွေထွန်းပြီး မင်းမကိုဋ်က ကုလားထိုင်မှာ
သာထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ချွေးလေးတွေစို့နေသည့် သခင်မ
ဖုန်းနားလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

"ညည်း သနပ်ခါးလိမ်းထားတာလည်း ပါးကွက်တစ်လုံး
အပေါ်မှာတစ်လုံးက နားရွက်အောက် ပါးချိတ်နားမှာ...
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ခေ့စေ့စပ်စပ်လည်း
မရှိပါလား..."

လူတာ မလူတာကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘဲ မင်းမကိုဋ်
က နေရာတကာ စည်းကမ်း ပေတံတိုင်းယူတတ်တဲ့သူ။

"သခင်မ မှန်မကြည့်ဘဲ လိမ်းရလို့ပါ..."

"ဘာဖြစ်လို့ မှန်မကြည့်တာလဲ..."

"မရှိလို့..."

"ဘာလို့ မရှိတာလဲ... ဘာတ ဝယ်မပေးဘူးလား"

"ကျွန်တာအားလုံး ဝယ်ပေးတယ်... မှန်ကို မေ့လာ
သွားတဲ့..."

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ အကြာကြီး နှိပ်

၃၂

သွင်မ

ကြည့်နေပြီ။ အခန်းထဲထဝင်သွားသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ ကော်ပြားလေးတစ်ချပ် ကိုင်လာ ၏။

“ဒီမှာ မှန်...”

ဟုတ်ပါရဲ့ ကော်ပြားလေးမဟုတ်ဘဲ အသည်းပုံ နှစ်ချပ်တဲ့ မှန်လေးတစ်ချပ်။

ဒါကို မင်းမကိုဋ်က ဖျတ်ခနဲ ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“အမလေး...”

ရင်ချင်းကပ်လျက် အသည်းလေးနှစ်ခုကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေမိဆဲ...

ရှက်စက်စွာ ချိုးပစ်လိုက်သည်မို့ သခင်မ မထိန်းနိုင်ဘဲ လန့်အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရော့... ဒီမှာလည်း ဒီမှန်တစ်ချပ်ပဲရှိတာ...”

ဒေါက်ပါတဲ့ အခြမ်းကို ညည်းယူသွား...

“ဦးက ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်မှာလဲ ဟင်...”

“မဝယ်ဖြစ်သေးခင် ဒါလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်သလိုပေါ့...”

သခင်မ မှန်လေးကိုကြည့်၍ နှမော့တသစွာ လက်ကလေး နှင့် မှတ်ကြည့်နေသည်။

ရှက်တရက်ကြည့်လျှင် အသည်းပုံ မှန်လေးတစ်ချပ်ပေ မယ့် သေတ္တာလေးကို နှစ်ချပ်ဆွဲဖွင့်လိုက်မှ မှန်လေးဖြစ်သွား သည်။

ကျက်သရေ ရုပ်ကတော့ ပျက်သွားပါပြီ။

ပေးမယ့်ပေးလည်း အသည်းလေးနှစ်ခုကို အကောင်း

တိုင်း ပေးပါတော့လား...

ကလေးပီပီ အလှလေးပျက်သွားတာ ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာ တင်မို့ခစားလို့မဆုံးနိုင်...

အခန်း (၂)

“ဘိုးဘိုး...”

“ဟေ...”

“ဦးက ဘယ်သွားတာလဲ ဟင်...”

“သူလည်း လိုအပ်တာလေးတွေ ထွက်ဝယ်တာ နေမှာပေါ့
မြေးရဲ့... မြေး စာတွေရရဲ့လား...”

“အဟယ် ဘိုးဘိုး... မရရင်လည်း ဦးက ခိုက်မှား...
သင်မ ဦးကို အရမ်းကြောက်တာပဲ...”

“ကြောက်ရမှာပေါ့၊ မြေးရဲ့... သူ့ကို ဘိုးဘိုးတောင်
တလေးတစား ဆက်ဆံနေတာကြည့်ပါလား...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ဘိုးဘိုး... ဦးရဲ့အိမ်ထဲမှာ”

ဘာဝစွမ်းလည်း မရှိဘဲနဲ့... သူက ဘာလို့ သခင်မောင်
ဖြစ်တာလဲ... သခင်မလုပ် သူ့အမေဟာ နာမည်ပေးတာ
တာလား...

ဦးဘထူးက သခင်မ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်
ပြီးသိုက်သည်။

"ဒါ သူ့အိပ်မဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့... သူ့အိမ်က မြေးငါ
သလို သခင်လေးနဲ့တန်တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ ပြည့်လို့မ
... သူက အဲဒီ အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ မနေချင်လို့... ဒီ
လာနေတာ..."

"သူ့မှာ အမေ ရှိတာပေါ့နော်..."

"ခွီတယ်... ဒါပေမယ့် မမာရှာတော့ပါဘူး...
သူ့အစ်မလည်းရှိတယ်... သူ့ကို အငယ်ဆုံးမို့ သိပ်ချစ်ကြတာ
... သူတို့ အစဉ်အဆက်က မဟာနွယ်တွေလေ..."

"မဟာနွယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဘိုးဘိုးရဲ့..."

"မြေးနားလည်အောင် ပြောရရင် ဟူရူညကြီးပဲကွယ်
... ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ မောင်မင်းမကိုဋ်ရဲ့ ဘိုးတွေ ဘေးတွေ
ခေတ်တွေထိ 'ဘုရား' ထူးခံတဲ့မျိုးတွေပေါ့... ခုတော့ ခေတ်
မလွန်ဆန်တော့ဘဲ ဒါတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြပါပြီ..."

... ဒါပေမယ့် သူတို့မိသားစုက စည်းကမ်း ဤတမ်း
... သိက္ခာရှိတယ် သစ္စာတည်တယ်... အားလုံးပြောင်မှန်
သဘောတွေရှိကြတယ်... ကပ်ခပ်ရှိတယ်..."

ဦးဘထူးက ခဏ ရပ်နားလိုက်ပြီးမှ...

"အမျိုး သိပ်ခင်တွယ်တယ်... မဟာမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့
မာန်ရှိတယ် သူတို့ မျိုးနွယ်ကလွဲပြီး... ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ
ပတ်ပတ်သက်သက် မလုပ်ချင်ကြဘူး... မောင်မင်းမကိုဋ်က
ဆရာဝန်ဘွဲ့အပြင် ဘွဲ့တွေ တစ်သိကြီး ယူထားခဲ့တာ... ဒါကို
လုံးဝအလုပ်လုပ် ခွင့်မပေးဘဲ စံအိမ်မှာပဲ နေခိုင်းတယ်..."

"ဘယ်စံအိမ်လဲ ဟင်..."

"သစ္စာနဲ့..."

"သစ္စာနဲ့..."

"ဟုတ်တယ်... အဲဒီ စံအိမ်ကြီးမှာပဲ... ဘိုးဘိုးက ကား
မောင်းခဲ့တာပေါ့... အခု အဲဒီ မောင်မင်းမကိုဋ်နဲ့ သူမိသားစု
အဆင်မပြေတာလေးတွေဖြစ်ပြီး ဒီခြံကို ဝယ်လိုက် တော့မှ
ဘိုးဘိုးကိုပါ ခေါ်လာပြီး ဒီအပင်တွေကို မျိုးစေ့ချခဲ့တာ"

"ဒါဆို ဦးက ဒီမှာပဲ နေတော့မှာပေါ့..."

"ဘယ်ဆိုမှာလဲ... မြေးရဲ့ ဒါပေမယ့် နေလို့ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး သူ့စိတ်တိုင်းကျ လောလောဆယ် နေခွင့်ပြုထား
ပေမယ့် သခင်မကြီးက သူ့သားကို ဒီတိုင်း ဘယ်ထားပါမလဲ"

သခင်မက မျက်လုံးလေးပြူး၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

"ဒါဆို သူတို့လာခေါ်လို့ ဦးပြန်လိုက်သွားရင် သခင်မ
တို့က ဘယ်သွားရမှာလဲ... ဦးရဲ့အမေက သခင်မတို့ကို
မောင်းထုတ်မှာလား ဟင်..."

ဦးဘဏ္ဍာ သက်ပြင်းချသည်။

“ပြဿနာကပ်မှာတော့ သေချာတယ်... ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုး တို့ဘက်က မောင်မင်းမကိုဋ်ရင် ဘာမှပူစရာ မရှိပါဘူး... ဒီကလေးကို သူတို့အတတ်နိုင်ဆုံး အလျှော့ ပေးတတ်ကြတယ်...”

ဦးကို ဒီကလေးလို့ သုံးလိုက်သဖြင့် သခင်မ အံ့သြသွား ပေမယ့် ဘာမှဖွင့်မမေးဖြစ်ပါ။

“အဲ့ဒါကြောင့် မြေးကို မောင်မင်းမကိုဋ်ကို မရိမသေ မပြောမိမဆိုမိဖို့ သတိပေးနေတာပေါ့... ဘာနဲ့ မြေးအတွက် သူမိသားစုနဲ့သူ အတော်လေး အတိုက်အခံ လုပ်ရတော့မှာ”

‘တကယ်ဆို ဒါတွေသိပါလျက်နှင့် မြေးကို ဖက်တွယ် ထားမိတာပါ။’

‘သစ္စာနဲ့ရဲ့ အရှင်သခင်မ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်နှင့် လွန်စွာ မာနကြီး မောက်မာတတ်သော ခင်မဒီ။’

သူတို့ ရောက်လာကြမည့် နေ့သည်...။

“သခင်မကြီး ကျွန်တော်...”

“သိတယ်... အားလုံးကြားပြီးပြီ... ဒါကြောင့်လာ တာ ဘယ်မှာလဲ... အဲဒီကလေး...”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ...”

ထရံအကွယ်လေးမှာ ရှိနေသည့် သခင်မကို ဘိုးဘိုးက ကြည့်လိုက်လျှင် သခင်မ လက်ကလေးပိုက်၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။

စူးလက်သော မျက်ဝန်းနှစ်စုံက သခင်မ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ စူးစူးစိုက်စိုက်...

ကြည့်စမ်း... ဦးဘထူးရဲ့ မြေးဆိုတာ ယုံနိုင်စရာမရှိ။

တစ်ကိုယ်လုံး နုမ့တံဝင်းအိနေသော အသား...

ရွှေဝါရောင် ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေက နားရွက် အောက်မှာ ယိမ်းနွဲ့လျက် ဝတ်စားထားတာက ခါးစည်း ဂါဝန်

ဟားဟားလေ ရှင့်...
 ဒီပုံစံဖြစ်အောင် သား ဖန်တီးပေးထားတာ နေမှာလေ
 သားအမိ နှစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံ၏။
 “ဟဲ့ ကလေးမ... မင်းနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ...”
 “သခင်မပါ...”
 “ဘာ... ဘာ...”
 “ခင်မမိ စွေ့စွေ့ခွန် မထတ်။”
 “သခင်မ ဟုတ်လား...”
 “ဟုတ်ကဲ့...”
 ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် အကြည့်က ဦးဘထူးထံ ခိုင်မာ
 ပစ်ဝင်၏။
 “ဒါ ဘာသဘောလဲ ကိုဘထူး...”
 “ဗျာ...”
 “ရှင်က ‘သစ္စာနဲ့’ ကိုဘယ်လို ပုံစံနဲ့ စော်ကား
 စိတ်ကူးထားတာလဲ...”
 ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် လေသံက တစ်လုံးချင်း အေးစက်
 လည်ပင်းမှသည် ရင်ညွန့်အောက်ထိ တန်းကျနေ
 ခဲ့နှစ်ဖော်စိန်ကြိုးတန်းများမှ ရောင်စဉ်တို့က မျက်စိနဲ့
 ဒေါသရောင်ကို ခိုမည်မထင်။
 ဦးဘထူး ဖျက်လွှာချ၍ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေလေ သာ
 “စိတ်မကူးစုံပါဘူး သခင်မကြီးရယ်... ဒီနာမည်

ဒီဘတွေ မွေးကတည်းကပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ... မယုံရင်
 ကျွန်တော် မွေးစာရင်း ယူပြပါမယ်... ဒီကလေးကို ကျွန်တော်
 ဆီတုန်းကမှလည်း မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး...
 ... မမကြီးတို့ဆီမှာ အဖေနေရာဝင်ပြီး အမှုထမ်းခဲ့ ရတဲ့
 ချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် ဘယ်ဆွေမျိုး မွေးချင်းနဲ့ မှလည်း
 ဆက်အဆံမရှိခဲ့ဖူးပါဘူး...
 “ခု ဒီကလေးက ရှင်မဆက်ဆံဘဲ မိုးပေါ်က ကျလာ
 သလား”
 ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်တို့က မတ်တပ်ရပ် ခါးထောက်လျက်
 သခင်မတို့ မြေးအဘိုးက ခွေးခြေပုလေးပေါ်မှာ
 အမှောင်နေတဲ့ သခင်မကို ဘိုးဘိုးက ဖက်ထားကာ ခေါင်းငုံ့၍
 သခင်မ ရင်ထဲမှာ ကြောက်တာရော ဝမ်းနည်းတာရော
 ဘိုးဘိုးကို သူတို့ပြောဆို နေကြတာလည်း ကလေးပီပီ
 ဖြစ်နေရလျက်...
 “ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ မယ်မယ်... သမီးတို့ ရှင်းစရာ
 သတိပဲ ရှင်းရအောင်...”
 “နေဦး သမီး ဒီကလေးက ရှင့်ဆီကို ရောက်လာပြီး
 ခြိန်လို့ သားငယ်ဆီ ရောက်သွားတာလဲ...”
 “မရောက်ပါဘူး ခင်ဗျာ... သခင်လေးက စာခေါ်
 သတာပါ...”
 “ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ညာနေတာလဲ... ကိုဘထူး အခု

ကျောင်းအပ်တဲ့အထိ... သားငယ်က အားလုံး တာဝန်ယူထားတာ ကျွန်မတို့သိပြီး ပြီ... "

"အဲဒါမှန်ပါက... ကျွန်တော် ပြောတဲ့မရောက်ဘူးဆိုတာက သခင်လေးက ချို့တဲ့သူကို ကူညီတဲ့သဘော သက်သက်နဲ့ပါ... ကလေးနဲ့ သခင်လေးက ဒီထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး... "

"မလိုချင်ဘူး... ကျွန်မတို့ 'သစ္စာနဲ့' မှာ အိမ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ လူပိုလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး... အခု ဒီကလေး ဒီမှာသုံးလထိကြာသွားတာတောင် ကျွန်မ လုံးဝ မသိလိုက်လို့... နောက် တစ်ပတ်အတွင်း ဒီကလေးကို ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားပါ... ဒါမှ မပို့နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်ပါ ပြန်လိုက်သွားလို့ရတယ်"

သခင်မ မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်သွားကာ ဘိုးဘိုးလက်မောင်းကို ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ဦးဘထူး ခေါင်းငုံ့လျက်မှ ခေါင်းညိတ်ရလေသည်။

"ကောင်းပါပြီ သခင်မကြီး... ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပါမယ်..."

ထိုစဉ် အိမ်လေးတံခါးဝမှာ လူရိပ်တစ်ခု ကျလာသည်။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မင်းမတိုင်က တောက်လျှောက် ဝင်လာ၍ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် နားမှာရပ်လိုက်သည်။

"မယ်မယ်..."

"သားငယ်... မယ်မယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ကျော်တာလဲ... မယ်မယ် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကို ဒီမှာ သက်ခံထားရတာလဲ... ထောက်ပံ့နေရတာလဲ..."

မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်။

"မယ်မယ်ကို ကျွန်တော် မကျော်ပါဘူး မယ်မယ်... ကိစ္စဟာ ဘာမှပြုပြင်ပြောင်းလဲသွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လောက်ဘူး မပြောဖြစ်တာပါ... ပြီးတော့ ထောက်ပံ့တဲ့ စားရိတ်ဆိုတာ သည်း..."

"နေဦး မောင်မောင်... မောင်မောင်ကို မယ်မယ်က စားရိတ်ကြောင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး... 'သစ္စာနဲ့' မှာ ခုတစ်ယောက်... အထူးသဖြင့် ဒုက္ခသည်တစ်ယောက် သာတင်လာတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မလိုချင်တာ... မမ ပြောတာ အလည်ရဲ့လား..."

"ဒါ 'သစ္စာနဲ့' မှ မဟုတ်ဘဲ မမ... ဒီနှိမ့်မှာ အဘိုးနဲ့သူ နေခွင့်ပြုလိုက်ပါ... ဒီကလေးက သိပ်ကို ဒုက္ခပောက်နေရှာတာ... ဒီက ပြန်သွားဖို့လည်း ဘယ်မှာမှ နေရာမရှိတော့ဘူး..."

"လာတဲ့နေရာကို ပြန်သွားပစေပေါ့..."

"သူက မိဘမဲ့လေးပါ... ဒီအဘိုး တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့စရာရှိတာ..."

"အို... မလိုချင်ဘူး... ဒါ 'သစ္စာနဲ့' မဟုတ်ပေမယ့်"

‘သန္တာန်’ ရဲ့ အရိပ်ရှိတယ်... လူတစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုကို တာဝန်ယူဖို့ဆိုတာ နည်းသလား... သူ့ရဲ့စရိုက် သူ့ရဲ့အကျင့် ... သူယူလာခဲ့တဲ့ အဆင့်အတန်း... ”

ခင်မဒိက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသည်။

“ဦးဘထူးရဲ့ မြေးဆိုတာနဲ့ ဦးဘထူးလို စိတ်ထားရှိမယ် တဲ့လား အမွှာညီအစ်လို ညီအစ်မတွေတောင် စိတ်ချင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး... ဒီ အရွယ်ထိကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ဒီကလေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဘယ်သူသိသလဲ”

စိတ်ဓါတ်ကို လွန်စွာ အလေးထားသော မိသားစုဝီဝီ စည်းစိမ် ဥစ္စာက ဒုတိယ စိတ်ဓါတ်စည်းကမ်းက ပထမ။

မင်းမကိုဋ်ကလည်း မျက်လွှာချ မသွားပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူက ဘာဘရဲ့မြေးဖြစ်နေတယ်... ကျွန်တော်တို့အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ဘာဘရဲ့သစ္စာတရားကို ဒီတစ်ချက် တော့ ပြန်သင့်ပါတယ်... ဘာဘ ရှိနေသရွေ့ ဒီကလေး ဆိုးခြင်း ကောင်းခြင်း ယုတ်မာခြင်း မြင့်မြတ်ခြင်း... ”

အရာအားလုံးအတွက် ဘာ တာဝန်ယူနိုင်တယ်... အခု ဘာမှမသိရသေးဘဲ ဖြစ်မလာသေးဘဲနဲ့ လူနှစ်ယောက် စလုံး ဘဝမျက်ကြေကွဲအောင် မမနဲ့မယ်မယ် မလုပ်သင့်ပါဘူး”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ဝိုင်သွားသည်။

ခင်မဒိက မကျေနပ်သေး... ”

“ဒီကလေးက အရုပ်ကလေး မဟုတ်ဘူးနော်... နောင်

သံယောဇဉ်တွေ ဘာညာတွေဖြစ်လာကြမှ အဆင့်အတန်း မရှိတာဖြစ်လာရင် အားလုံး မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်ကုန်ကြမှာ”

“ဒါကလည်း ဘာမှဖြစ်မလာသေးဘဲ... ကြုံတွေ့ နေတဲ့ကိစ္စပဲ... ”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မင်းမကိုဋ်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“သားငယ်က ဒီကလေးကို ပြန်လွှတ်ဖို့ သဘောမတူနိုင် ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား... ”

မင်းမကိုဋ်က ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကလေးကို ခေါ်ထားလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုထားခဲ့တာမို့ပါ... ”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကောင်းပြီ... သားငယ်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ မယ်မယ် ဇွတ်မတားတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းတော့ သားရမယ်... ဒီကလေးကို သားငယ်ပဲ ကူညီထောက်ပံ့ တာကလွဲပြီး ဘာမှမပိုရဘူး... ”

... တစ်နေ့ ‘သစ္စာ’နဲ့ မတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာစေတာမျိုးရှိတဲ့ အခါ မယ်မယ် ငြိတ်ငြိတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တာကို သားငယ် ဘားခွင့်မရှိတော့ ခဲ့... ”

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ခေါ်ငြိမ်သက်သွား သည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်နှာတင်းနေ၏။

“သားငယ်က ဘယ်အတိုင်းအတာထိ... တာဝန်ယူဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ... မယ်မယ့်ကို ပြောစမ်း...”

အသံက ဒေါသမကင်းတော့ပေ။

မင်းမကိုဋ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မယ်မယ် ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် သဘောတူ ပါတယ်”

ဘာမှဝင်မပြောဝံ့တော့ပေမယ့် နှင်းမကိုဋ်က မကျေနပ် ပါ။

“မယ်မယ်... မောင်မောင်ကို ပြန်မခေါ်တော့ဘူး လား”

“သားငယ်... မယ်မယ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ...”

“ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး မယ်မယ်... အဲဒီ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ငြီးငွေ့နေလို့ပါ... ဒီမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ”

“ဒါဆို မောင်မောင်က ပြန်မလာတော့ဘူးလား...”

“ပြန်လာမှာပါ... ဒါပေမယ့် ခုတော့ မလိုက်ချင်ဘူး”

“ခုမလိုက်ချင်လည်း ခုလိုတစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ခွဲမနေနဲ့ကွာ... မမ စိတ်မချဘူး...”

ခင်မဒီသည် အစ်မကြီးဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးမို့ နုပုတ်အိပ်ကော လှချင်တိုင်း လှနေလေသည်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမသားဖြစ်ပါလျက် လေးထောင့်ဆန်ချင် သော မျက်နှာကျက် ပျော့ပျောင်းမှု နည်းပါးသော စိတ်ဓါတ်ဟိ

အပြန်လေသည်။

မျက်နှာနှစ်ခုကို စူးစိုက်ငေးမောနေသော သခင်မ

အုတ်လုံးထဲမှာ ဒေါ်စုက်မြတ်ရှင်၏ အသွင်သည်လည်းကောင်း

မမဆိုသော ခင်မဒီ စိန်နားကပ်နှင့်အပြိုင် စူးလက်

နေသော မျက်ဝန်းများသည်လည်းကောင်း ဘယ်ထောင့်

အိုင်တော့မည့် အရာများ မဟုတ်ပါပေ။

“လိက်နိုင်ရဲ့လား သခင်မ...”

“လိက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့... အတန်းထဲမှာ
သခင်မက အိပ်စပ်ပါတယ်...”

မင်းမကိုဋ်က ပြုံးသည်။

“ဦး...”

“ဘာလဲ...”

“ဒီလကုန်ရင် ပထမလပတ် စာမေးပွဲတွေ စမယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

“သခင်မ ပထမရရင် ဘာဆုချမှာလဲ...”

“ဘာဆုမှ မချဘူး...”

“ဟင်... ဦးကလည်း...”

“ဟုတ်တယ်လေ... လပတ်စာမေးပွဲမှာ ပထမရတာ

သစ္စာမုန့်စာစာ

ဆန်းလို့လား...

"ပထမ မရရင်တော့ ဦးက ရိုက်မှာမဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်..."

"ဒါဆို... ပထမရရင် ဘာအုခမယ်ဆိုတာ ဦးက ပြောမှာလား..."

စကားတတ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းမကိုင်တခေါင်းတစ်ချက်ထုကာ...

"ပထမနေရာမှာ ဥည်းက ရှိကိုရှိရမှာပဲ... ရှိနေတာမဆန်းဘူးလေ... မရှိခဲ့ရင်သာ အနိုက်ခံရမှာ..."

"ဟင်..."

သခင်မက နှုတ်ခမ်းလေး စု၍ စာအုပ်ဖွင့်သည်။

"ဟာ... ပြဿနာ... စာအုပ်ပြဿနာ... ချာတိတ်"

မင်းမကိုင်က ချာတိတ်ဟုလည်း ခေါ်တတ်၍ သခင်ဆိုတာ တစ်ခါတရံမည်သို့စိတ်ကူးပေါက်မှ ခေါ်တတ်မှန်း မသိပါ။

သခင်မ လက်ထဲက စာအုပ်ကိုဖုတ်ခနဲဆွဲယူ၍ စောစောက သခင်မလွန်ထားသည့် နေရာကိုပြန်ရှာသည်။

"ဒါ ဘာဖြစ်လို့ မှင်နီတားခဲ့ရတာလဲ..."

ဒီပေမယ့် မင်းမကိုင်က တမင်ထပ်မေးသည်။

"အဲ့... အဲ့ဒါ သခင်မ... ဘိန့်ဒီကို မှားရေး..."

"ဒါကရော..."

"ဂျေကို မျဉ်းကြောင်းပေါ် တင်ရေးမိလို့ပါ..."

"ဥည်းလေးတန်းရောက်နေပြီ... ဒီလောက်တောင် ညှစ်ရသလား..."

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ခနဲ မြည့်အောင်ရိုက်ပစ်၍ မင်းမကိုင်က အော်သည်။

"သခင်မ..."

"ရှင်..."

မင်းမကိုင် အသံက မာထန်ပြတ်တောက်နေသလို သခင်မ အသံလေးက တုန်ယင်နေ၏။

"ဥည်းမှာ အပြစ်ရှိသလား မရှိဘူးလား..."

"ရှိပါတယ် ဦး..."

မေးတာကို ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြေတာ မင်းမကိုင်က မကြိုက်သဖြင့် အမေးရှိတိုင်း ချက်ချင်းထဖြေတတ်တာ သခင်မ အကျင့်ပါနေပါပြီ။

"ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့ အပြစ်လား... ခွင့်မလွှတ်သင့်တဲ့ အပြစ်လား..."

"ခွင့်မလွှတ်သင့်တဲ့ အပြစ်ပါ..."

"ကောင်းပြီ..."

မင်းမကိုင် အခုခနဲ လှည့်၍ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးသေးသေး လေးပါလာ၏။

သခင်မကိုယ်ပေါ် အကြိမ်ကြိမ် ထိန်းမိခဲ့ဖူးနေခဲ့သည်။

ကြိတ်လုံးလေးပါ။

မည်သည် စာအုပ်ပေါ်မှာမှ အာအမှားကြောင့်မှ မှင်နီခြစ်ရာ မရှိစေလိုသည့် မင်းမကိုဋ်ရဲ့ ဒေါသများက မြေးလေးကို စာတတ်စေချင်တဲ့ စေတနာတွေပေါ့တဲ့...။

ဘိုးဘိုးကဖြင့် ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့...

သခင်မ တစ်ကိုယ်လုံး အကြိတ်ထားတဲ့ ကြားက တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... ဟိုဘက်လှည့်...”

သခင်မ လက်ကလေးပိုက်၍ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“အပေါ်အကျီမတင်ထား... ဘောင်းဘီနဲ့ အကျီနှစ်ထပ်ဆို မနာဘဲ နေဦးမယ်...”

မင်းမကိုဋ်က အဲဒီလို ဆုံးမတတ်တဲ့သူ။

သခင်မလှိုက်ကလေးတွေမှာ ချွေးတွေမျက်ချင်း ရွဲတက်လာ၏။

“နောက်ဆီ... ကိုယ်သိပြီး တတ်ပြီးသား စာလုံးတွေ မှားပေးဦးမလား...”

“မရေးတော့ပါဘူး...”

‘ရွမ်း’ ခနဲ တစ်ချက်ကျလာ၏။

သခင်မ ခါးလေးကျောထွက်သွားသည်။

“နောက်ကို သတိလက်လွတ် စာရေးဦးမလား...”

“မ... ရေး... တော့ပါဘူး...”

‘ရွမ်း’ ခနဲ နောက်တစ်ချက်။

“နောက်ထပ်တစ်ခါ ဒီလိုမှားဦးမလား...”

“မမှားတော့ပါဘူး...”

‘ရွမ်း’ ခနဲ နောက်တစ်ချက်။

သခင်မ မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။

“ဟေ့... ဒီဘက် လှည့်စမ်း...”

သခင်မ မျက်ရည်ကို ကုန်စင်အောင်ပွတ်သုတ်ပြီးမှ

သုည၏။

မင်းမကိုဋ်က အဲဒီ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍...

“မငိုနဲ့နော်... မျက်ရည်တစ်စက်မှထပ်မကျနဲ့ ကိုယ်မှား

ပြီးရင်ခံရဲ့ရတယ်... သွား... ဟောဟိုနားမှာ သွားရပ်နေ...

တစ်နာရီတိတိ လုံးဝမထိုင်ရဘူး... နောက်ကို မမှီရဘူး...

ခါးမကုန်းရဘူး... ကြားတယ်နော်...”

“ဟုတ်...”

“သွား...”

သခင်မက ရှိုးကုတ် ဘေးထောင့်နားလေးမှာ သွားရပ်ဆိုက်သည်။

မင်းမကိုဋ်က စားပွဲအောက်က ခြင်ဆေးခွေကို သခင်မ ခြံထောက်နားမှာ ရွှေပေး၍ နောက်ဖေးဝင်သွားတာ လုံးဝ မှီနဲ့ထွက်မလာတော့ပေ။

တင်ပါးတစ်ပြင်လုံးလည်း စပ်ဖျင်းနေသည်။

ငိုချင်တာကို အောင်ထားရလွန်း၍လည်း လည်ချောင်း
တွေမှာ နားတွေအလျဉ်း နေမထိထိုင်မထိသာ။

လူသူကင်းဝေးသော နေရာမှာ ခြံကျယ်ကြီးရှင်
နေကြတဲ့လူက သုံးယောက်တည်း။

ဒီသုံးယောက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်နှင့်
ပပ်ဝန်းကျင်သည် ကမ္ဘာခြားသွားသလို ပကတိ တိတ်ဆိတ် လျှပ်
သစ်ရွက်လှုပ်သံ လေတီးသံကအစပီပြင်စွာကြားလာရ၏။

သခင်မ၏ စိတ်တို့သည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် မရှိခဲ့သော
အတိတ်ဆီသို့...

“မင်းကလည်း ငါ့ကိုချည်း ဖိပြောမနေစမ်းပါနဲ့... မင်းပဲ
အကုသိုလ်တုံးလေးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပြီး ... ဒီမှာ
ဘာလုပ်လုပ်တစ်ခုမှကို အဆင်မပြေဘူး...”

“ရှင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒါတွေကို အယူသည်း
နေပြန်ပြီ...”

“ဟဲ့... အယူမသည်းလို့ရမလား... ငါတို့ ဒီရပ်ကွက်
မှာ မချမ်းသာပေမယ့် တိုက်ခံအိမ်နဲ့ ရွှေနှင့်ငွေနဲ့ ရောင်းဝယ်စား
နေခဲ့တာ... လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ... ဒီကောင်မလေး ရောက်လာ
မှ အိမ်မီးလောင်လို့ ဝါးကြမ်းခင်းနဲ့နေရတဲ့ဘဝ...”

... ငွေတိုးယူနေရတာလည်း အတိုးနဲ့အရင်းနဲ့လုံးပြီး
... ခုတော့ လူစင်စစ်က နွားလို ရှုန်းနေရတယ်...”

ကိုယ့်အကြောင်း ပြောနေမှန်းသိ၍ သခင်မ မီးဖိုချောင်

ပြန်လာတော့ အိုးထဲမှာ ကျန်သည့် လက်သီးဆုပ်
နီးနီးခန့်သာရှိသော ထမင်းခဲလေးကို ပန်းကန်ထဲထည့်ယူ
ဆင်းလိုက်ရှာလို့ ဘာမှမတွေ့လျှင် မေးလည်း မမေးရဲတော့ဘဲ
ထမင်းခဲပေါ် ဆားလေးဖြူးပုံ၍ ဝီအတိုင်း ပါးစပ်ထဲထည့်
ချေသောက်ချ။

အဲဒါ သခင်မရဲ့ ဘဝပါ။

“ညည်းကို စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့... အစ်ကိုကြီးဆီ လိုက်ဖို့မယ်... ငါတို့ တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး...” တဲ့...

အဲဒီလို ပြောလာတုန်းက သခင်မ ပျော်လိုက်တာလေ

“သူက ငါ့အစ်ကိုကြီး... ညည်းအဖေရဲ့ ဦးလေးပေါ့... သူက သူ့ဌေးအိမ်မှာ ဒေရိုင်ဘာလုပ်နေတယ်... ဘယ်မှာ မှန်းတော့ မသိဘူး ရှာရဦးမှာ... အဖေနဲ့ပါသွားကတည်းက လုံးဝကို ပြန်မလာတော့တာ”

သခင်မ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကိုယ်နဲ့ဘိုးဘိုး တော်တယ် ဆိုတဲ့ ဦးဘထူးဆိုတာကိုမှန်းဆ၍ ဒေါ်ယမင်းတို့ အိမ်ဘိုးဘိုးကို ရှာမတွေ့မှာလည်းစိုး...

ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာချင်သည့် ဆန္ဒများပင်ဖြစ်ပေါ်ကာ အိမ်မက်တွေ ညတိုင်း မက်ခဲ့ရသည်။

ဒီ ငရဲတွင်းကြီးထဲက ထွက်ပါရစေ...

ဘိုးဘိုး တော်တယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်... သခင်မကို လာခေါ်ပါနော်...

သခင်မကို လာခေါ်လှည့်ပါ...

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုးရေ...”

“ဟေ့... မြေး... မြေးလေး ဘိုးဘိုးရှိတယ်လေ”

အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့် သခင်မ အသံစူးစူး ကြားလိုက်ရပြီး ဦးဘထူး ကဗျာကယာ ထဝင်သွားတာ လှမ်းမြင်သဖြင့် မင်းမကိုင်အိမ်ခန်းထဲထိ တောက်လျှောက် လိုက်လာခဲ့သည်။

အထဲက ကုတင်ပေါ်မှာ သခင်မက ငုတ်တုတ်ကလေး လျက် ဦးဘထူးက ရေတိုက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ... ”

သူ့အသံကြားမှ ဦးဘထူးက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ကဗျာကယာ နေရာဖယ်ပေး၏။

“မသိပါဘူး သခင်လေးရယ်... ကမင်းမဆာသေးဘူး... ဦးမယ်ဆိုလို့ ညနေစောင်း မအိမ်နဲ့လို့တောင် ပြောလိုက်မိ တယ်... အခုထအော်မှ ပြေးဝင်ကြည့်မိတာ... ကိုယ်တွေ့

ပူနေတယ်..."

မင်းမကိုဋ်ကရှေ့တိုး၍ သခင်မ လက်ကောက်ဝတ်
လေးကိုတိုင်၍ သွေးတိုးစမ်းသည်။

သခင်မက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မော့ကြည့်နေသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... နေ့လည်က သူ့ကိုရိုက်ပြီး..."

ခက်ပေးလိုက်တာများသွားလို့ ပန်းသွားတာပါ... တော်ကြာ
ကျွန်တော် ဆေးလာပေးမယ်... ညစာထမင်း မကျွေးနဲ့တော့

"ဘာ လိုက်ယူပါမယ်... သခင်လေး လာမပေးပါနဲ့"

မင်းမကိုဋ် လှည့်ထွက်သွားလျှင် ဦးဘထူး နောက်
လိုက်သွားလေသည်။

သခင်မ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေရာမှ အသာလှဲချလိုက်
သည်။

သူမ မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ မင်းမကိုဋ်၏ သဏ္ဌာန်
စွဲထင်လျက်-

ဘယ်ကိုပဲရိုက်ရိုက် ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ မင်းမကိုဋ်

သခင်မ နည်းနည်းလေးမှ ဒေါသဖြစ် မကျေနပ်တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူး
ဘူးဘူးကလည်း နာရိနဲ့အမျှ နားချသည်။

ရင်ထဲကနေလည်း လက်ခံထားခဲ့သည်။

ကလေးပေမယ့် စေတနာကိုတော့ နားလည်ခံစားတတ်
နေပါပြီ။

မင်းမကိုဋ်ဟာ သခင်မတို့ မြေးအဘိုးအတွက် အားလုံး

ခတ်ကံအခဲပြုထားခဲ့ရသူ။

အောင်မြင် စေချင်လွန်း၍ ရိုက်နှက်ဆုံးမတာပဲဟုလည်း
အလည်နေသည်။

ဒေါ်ယမင်းတို့ လက်ထဲမှာ သခင်မ စာကျက်ချင်ပါ

ဘယ်ဆိုလည်း မကျက်ရ။

မကျက်လို့ မတတ်လို့ ရိုက်မယ့်သူလည်း မရှိခဲ့ပါ။

သခင်မဟာ ကလေးပေမယ့် စေတနာမေတ္တာ တော်မွတ်ခဲ့

သူ ကြမ်းတမ်းလှသည့် ဘဝမှာ ထမင်းအလုပ်ပေါင်းများစွာလည်း
မရှိခဲ့သည့်သူ။

ကလေးချင်းတူတာတောင် သခင်မသိတဲ့ အသိက
မြဲလေးနက်ပါလိမ့်မည်။

"မြေးလေးရေ... ထ ထ ဒီမှာ... မုန့်လည်း ပေးလိုက်

သေ ဟောလစ်ရော... ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေရော"

စားစရာဆိုလို့ သခင်မ ငေါက်ခနဲ ထတိုင်သည်။

"ဘယ်မှာလဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ မုန့်က..."

"ဒီမှာလေ..."

အစိမ်းရောင် လေးတောင့်သံဦးလေးကို ရှေ့တိုးပေး တော့

သခင်မက စားစရာဘယ်ကရမုန့် မသိ။

ဦးဘထူး မြေးလေးကိုကြည့်၍ သနားသွားသည်။

မုန့်ပုံးလေးတောင် မသိရှာတဲ့ မြေးလေးရယ်...

"အထဲမှာ မုန့်တွေပါတယ်လေ မြေးရဲ့... တစ်ဝက်

နီးပါးရှိသေးတယ်... စား စား..."

ဒီတော့မှ သခင်မက နှစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိုက်စားတော့ သည်
ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုအေးမွှေးလျက် မထိတွေ့ဖူးခဲ့သည့်

သရဏာ

"ကောင်းလိုက်တာ ဘိုးဘိုးရယ်... ဒီမုန့်က ပီပိုးကြီး
ရောင်းတာပေါ့နော်..."

"စားပေါ့ မြေးရဲ့..."

"ဈေးကြီးမှာပဲနော်..."

"ကြီးတာပေါ့... ဒါတွေ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေး ရတာ

ဥစ္စာ"

ဦးဘထူးက ပြောနေရင်း ဓါတ်ဗူးထဲက ရေနွေးငွေ့
ပိုင်လိုဖျော်သည်။

"ရော... ဒါလည်း သောက်..."

"ဘာလဲဟင် ဘိုးဘိုး..."

"မိုင်လို့..."

"လက်ဖက်ရည် မဟုတ်ဘူးလား..."

"ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ... ရော့ ခသောက်ကြည့်..."

စားသောက်ပြီးရင် ဆေးသောက်ရမှာ..."

မုန့်စားလိုက် မိုင်လို့သောက်လိုက်နှင့် သခင်မ ဖိတ်က
နေသည်။

"ဘိုးဘိုး..."

"ဟင်..."

"သခင်မ ကိုယ်ပူမကျချင်တော့ဘူး..."

"မပြောကောင်းဘူး မြေးရဲ့..."

"ဟုတ်တယ်... နေမကောင်းတော့ မုန့်တွေ

အများကြီးစားရတယ်... ဦးကလည်း မဆူတော့ဘူး..."

ဦးဘထူးက နားလည်သောအပြုံးနှင့် မြေးရဲ့
ဆင်းလေးကို ပွတ်၍...

"များများဆူတဲ့လူက များများချစ်လို့ပေါ့ မြေးရဲ့..."

အောင်မင်း မကိုဋ်တို့လို လူမျိုးတွေက မဆိုင်ဘူးထင်ရင် သူ့ရှေ့မှာ

သေသပြရင်တောင် လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး..."

သူမြေးကို သွေးသားရင်းချာလို တကယ်စေတနာထားတာ..."

"သခင်မ သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဦးကို သခင်မ
ကြောက်တယ်..."

"ကြောက်မှ မြေးရဲ့ သေမှာပေါ့... ချစ်ကြောက်

သေတဲ့... ချစ်လို့လည်း ကြောက်တာရှိတယ်... ကြောက် လို့

ချစ်တာလည်းရှိတယ် ရဲ့သေတာဟာ လေးစားခြင်းပဲ..."

အောင်မင်းမကိုဋ်ဟာ မြေးရဲ့ဘိုးဘိုးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ

သိတော့မှ မမေ့နဲ့ကြားလား..."

"ဟုတ်တဲ့ ဘိုးဘိုး..."

"တစ်ဆက်တည်း ပြောထားမယ်... သူ့ကျေးဇူးကို

တောင်းပါ... ကိုယ့်ကျေးဇူးကိုမေ့ပစ်ပါတဲ့... လူတစ်ယောက်

ဟာ ကိုယ်ပြုဖူးတဲ့ ကျေးဇူးလေးကို တပြုပြန် တစ်ဖက်သားကို နိုင်ကွက်မနင်းရဘူး...

... ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို နွေးနွေး ထွေးထွေးကူညီခဲ့ဖူးရင် ဒီလိုကိုယ်အပေါ် ဆယ်ခါလောက် ဆိုးလာတာမျိုးရှိရင်တောင် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ထေပြီ ဆိုးတာကို မေ့ပစ်နိုင်ရမယ်... အဲဒါမှ သူတော်ကောင်းစိတ်...

“ဒါဆို သူက တစ်ခါကောင်းတာနဲ့ သူ့ကိုတစ်သက်လုံး သည်းခံသွားရတော့မှာလား ဟင်... ဘိုးဘိုး...”

“ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ထဲမှာ အားလုံးပါသွားပြီလေ မြေးရဲ့... ကိုယ်ပြုဖူးတဲ့ ကျေးဇူးနဲ့နိုင်ကွက်မနင်းရဘူးလို့... ဒီလို တမင်လိုချင်လို့ ပေးကမ်းတာမျိုးကျတော့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားကြည့်ရမှာပေါ့... ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတရားဆိုတာ အင်မတန် နက်နဲတယ်...”

... ကံငါးပါးကို ကျွန်ုပ်တို့ ငရဲရောက်တာ မဟုတ်ဘူး... မြေးရဲ့... ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားစော်ကားမိရင်လည်း ငရဲရောက်တာပဲ”

ဦးဘထူးက မင်းမကိုး ပေးလိုက်သည့် ဆေးတွေကို သေချာရောစပ်၍ သခင်မ လက်ဖဝါးလေးထဲ ထည့်ပေးသည်။ သခင်မက ပါဏှဝယ် တစ်ခါတည်းထည့်၍ ရေသောက် ချလိုက်၏။

“ဘိုးဘိုး... ဆက်ပြောလေ...”

“ပြောမယ်... မြေးက စိတ်ဝင်စားလို့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို ကျေးဇူးအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြမယ်... လိုရင်းပေါ့ မြေးရယ်... ဘိုးဘိုးတို့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် တေမိမင်းသားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကာလတုန်းက သူဟာ ဘဝဘဝက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ဒါနပါရမီထူးတွေကြောင့်... မိဖုရားခေါင်းကြီးရဲ့ ဝမ်းမှာသန္ဓေယူပြီး မင်းလောင်းဖြစ်ခဲ့တာတောင် တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမှာစိုးလို့... စကားမပြောတတ်သေးတဲ့ အရွယ်ကတည်းက ဘယ်တော့မှစကားမပြောတော့ဘူးဆိုပြီး သံဝိဋ္ဌာန်ချခဲ့တယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်း မလုပ်ချင်တာလဲ ဘိုးဘိုး...”

“ငရဲလားမှာစိုးလို့တဲ့ မြေးရယ်...”

“မင်း လုပ်ရင်း ငရဲလား သလား... ဟင်...”

“အဲဒါ ဘိုးဘိုးပြောပြမယ်... ဒို့ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ပါရမီထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေး အရွယ်ကတည်းက သူ့ရဲ့ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးက ခိုးသားတွေ အပြစ်ရှိသူတွေ အားလုံးကို သေစေ သတ်စေ စတဲ့ အပြစ်အမျိုးမျိုးပေးပြီး အိမ်နိမ့်မှတ်တယ်...”

... ဒါကို ဇာတိသမ္မုတေဇာရ်ရနေတဲ့ လသားအရွယ် အလောင်း မင်းသားလေးကြီးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ငရဲကျခဲ့ဖူးတဲ့ ကွက်ကို သတိရတယ် ငါ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့အခါ ဒီလို

လူတွေကို သတ်ခိုင်း သေခိုင်းရမယ်...

... ဒါဆိုရင် ငါ့ဟာ ခဲရဲကို တစ်ခါပြန်ဆင်းရဦးမှာပဲလို့
သိပြီး တုန်လှုပ်တော်မူတယ်... ဒါ့ကြောင့် လုံးဝစကား
မပြောဘဲနေခဲ့တာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ရောက်တဲ့
အထိ..."

သမင်မက စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် လက်ထဲက မှန်ကိုပင်
ဆက်မစားဖြစ်ဘဲ ဒီတိုင်းကိုင်ထားလေသည်။

"နောက်တော့ရော ဘိုးဘိုး..."

"နောက်တော့ စကားမပြောတတ်ဘဲ သူ့ကို နန်းတော်
ထဲမှာ မထားအပ်ဘူးဆိုပြီး တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း
ဘုရားလောင်း တေမိမင်းသားကို မြေမြှုပ်သတ်ဖို့ အမိန့်တော်
မှတ်ခဲ့တယ်"

"ဘုရင်ကြီးက ကိုယ့်သားကိုယ် မသနားဘူးလား ဟာ
ဘိုးဘိုး"

"သနားမှာပေါ့ မြေးရယ်... သနားလို့လည်း သားတော်
လေးကို စကားပြောလာအောင် ဟူးမျိုးဖြားယောင်း ကြိုးမဆ
တာ... အဲဒီ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံးပဲလေ..."

... ဒါပေမယ့် မင်းတို့မည်သည်မှာ ငါ့သား ငါ့မသား
ရယ်လို့ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရဘူး... လုပ်သင့်
တာကို မငဲ့မကွက် စိရင်ရတယ် ဆုံးဖြတ်ရတယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီတော့ မင်းသားလေး သေသွားရော"

လား ဟင်..."

"မသေဘူး မြေးရဲ့... မြေမြှုပ်သတ်ဖို့ မင်းသားလေး ကို
ရထားနဲ့တင်ပြီး တောထဲခေါ်သွားတယ်... အဲဒီမှာ ရထားမှူးက
မင်းသားလေးကိုမြှုပ်ဖို့ မြေကျင်းတူးနေတော့ မင်းသားလေးက
ရထားပေါ်ကဆင်းပြီး သင်ဘာလုပ်ဖို့ ကျင်းတူး တာလဲလို့
မေးတယ်..."

"ဟယ်... စကားပြောတယ်ပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ရထားမှူးက သူတို့
အိုယ်တော်လေးလို့ မထင်ဘူး... ကျွန်တော်တို့ အရှင်သား
တော်လေးကို မြေမြှုပ်သတ်ဖို့တူးတာပါ လို့မော့မကြည့်ဘဲ
ငြိတယ်... အဲဒီတော့ အာပြန်ပြောတယ်ထင်လဲ မြေး..."

"သေပြန်လဲ သေ..."

"မင်းသားလေးက ပြောတယ်... လူမပြောနဲ့ သစ်ပင်က
သစ်ကိုင်းကိုတောင် သူ့အရိပ်ခိုပြီး အကိုင်းချိုးရင် ငရဲကျတယ်
... မောင်မင်းက ကိုယ့်အရှင်သခင် ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သားကိုသတ်ပြီး
ငရဲကျခဲ့တော့မလို့လား... လို့ မေးတယ်..."

ဦးဘထူးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီးမှ...

"အဲဒီတော့ ရထားမှူးက မော့ကြည့်တယ်..."

"မင်းသားလေးက စကားပြောမှန်းသိတော့ ဝမ်းမသာ
ဘူးလား ဟင်..."

"သာတာပေါ့ မြေးရယ်... သူတို့အားလုံးက

မင်းသားလေးတို့ ချစ်ခင်ကြတာကလား... မတတ်သလိုသဘာဝအတိုင်း... မင်းသားလေးက စကားပြောနေတဲ့အခါမှာ အတန်တန်နားထောင်ပြီး နန်းတော်ပြန်လိုက်ခဲ့ဖူး အကြိမ်ကြိမ်ရှိတယ်...

... ဒါပေမယ့်မင်းသားလေးက မလိုက်တော့ဘူး... ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှား မစော်ကားသင့်တဲ့ အကြောင်းပါကတိပါတာကိုရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းပုံ အကြောင်းရထားမှုကို တရားပြဟောကြားပြီး တောထဲမှာပဲ ရသေ့ဝေနေတော့တယ်ကွယ်... "

"သနားပါတယ်နော်... ဘိုးဘိုး..."

"အဲဒါ သနားရမှာ မဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့... အထင်မြင်လေးစားရမှာ... အားကုန်ရမှာ ဒီဘုရားအလောင်းတော်ကျင့်ကြံနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ... အခု ဒီဇာတ်တော်ကြီးကို ဘိုးဘိုးပြောပြတာ အကြောင်းရှိတယ်..."

ဦးဘထူးက သခင်မ မေးစေလေးကို လက်နှင့်အသံပင့်မော့စေရဲ့...

"ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေက အခုကလေးပေမယ့်... ရွှေလျှော့ဘိုးဘိုးမှတ်ကွယ်ပြုသွားတဲ့အခါ ရှင်သန်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... အဲဒီအချိန်တွေအတွက် အခု တစ်ခါတ... ဘိုးဘိုးပြောထားချင်တယ်..."

"ပြောပါ ဘိုးဘိုး..."

"ဘိုးဘိုးမရှိတဲ့အခါ မြေးရဲ့ဘဝဟာ ဒီထက်အခက်ရာဆိုးချင်လည်း ဆိုးသွားနိုင်တယ်... မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ကောင်းချင်လည်း ကောင်းလွှားမှာပဲ... ဆိုးချင်တာက မြေး... ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်... အမှောင်မင်းမကိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ရဘူး..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"သူတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး... သူ့ရဲ့ နယ်တော် အစ်မ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိသားစုတွေအပေါ်လည်း ကျေးဇူးရှင်တွေပဲလို့ သဘောထားရမယ်... ကိုယ့်ဘက်က ခံနိုင်သည်ဖြစ်စေ... မခံနိုင်သည်ဖြစ်စေ... သူတို့ တစ်ခုခုအကြောင်းနဲ့ ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်လာကြရင်း မောင်မင်းမကိုင်အပေါ် နားလည်နိုင်သလို သူတို့တွေကိုလည်း နားလည်ရမယ်... ခွင့်လွှတ်ရမယ်... ဒီမိသားစုကို ဘယ်တော့မှ အတိုက်အခံ မလုပ်ရဘူး..."

"ဘိုးဘိုးကလည်း သူတို့က ထပ်လာဦးမှာမို့လို့လား "

သခင်မက ကလေးပီပီပဲ တွေးပါသည်။

ဦးဘထူး သက်ပြင်းချ၏။

"ဘိုးဘိုးပြောခဲ့ ပြီးပြီလေ... မြေးရဲ့ဘဝက အရှည်ကြီး ဖြတ်သန်းရဦးမှာလို့... ဒီစကားတွေ မြေးအခုနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဘိုးဘိုးပြောတာကိုပဲ စာကျက်သလို ခေါင်းထဲမှာ သပ်မိုက်မှတ်ထားစမ်း ဒီနှစ်လေးတန်းက သင်ခန်းစာကို

သွင်

သိသန့်သန့်မှာ ခေပ်လို့ရချင်ရမယ်... ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ စကားထဲ
ချစ်သမီးလို့ မရဘူး...

"ဟုတ်ကဲ့... သခင်မ မှတ်ထားပါ့မယ်..."

အခန်း (၃)

"ဗျာတိတ်..."

"ရှင်... ဦး..."

"လာဦး ဒီကို..."

သခင်မက လက်ထဲက ဆုရသည့် ပစ္စည်းတွေကို
အနုမလိလုပ်ပြီးမှ ဒီတိုင်းကိုင်၍ မင်းမကိုးရုံရာ ပြေးလာသည်။

"ဘာဆုတွေ ရခဲ့လဲ..."

"အများကြီးပဲ ဦးရဲ့... ဗလာစာအုပ်တွေရော ရောင်စုံ
ဆတ်တွေရော... ပိတ်အေးဖြူလေးလည်း ပါကယ်..."

သခင်မက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မြှောက်ပြ၍ ကြားနေ
သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အိပ်ရေး ခံ့တန်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း မင်းမကို့ကို ပြောနေသည်။

အနားမှာ သခင်မက စွေခနဲ တစ်ချက်ခုန်၍...

“ဦး...”

“ဟင်...”

“အများကြီးပဲနော်... ပျော်စရာကြီး...”

“ပစ္စည်းတွေရလို့ ပျော်တာလား... ပထမရလို့ ပျော်တာလား”

လား”

“နှစ်ခုလုံးပေါ့ဦးရဲ့... ပထမရလို့ ဒါတွေရတာပေါ့...”

သခင်မလေ အဲဒီလိုတော်အောင် ကြိုးစားချင်ခဲ့တာ... ဒါပေမယ့်

မဖြစ်ခဲ့ဘူး... အခု ဦးသင်ပေးလို့ သခင်မ ပထမရတာ...

ဘိုးဘိုးကပြောတယ်... ဦးကို ကန်တော့ရမယ်တဲ့ သခင်မ

ကန်တော့မယ်နော်...”

ဆုယူဖို့ ဝတ်ထားသည့် ပခုံးချိတ် ကြိုးသိုင်းစက

အစိမ်းဝဲဝဲလေးနှင့် သခင်မက ဒီတိုင်းထိုင်ချလိုက်ဖို့ ပြင်သည်

မင်းမကို့ကို သခင်မ လက်မောင်းလေးကို ဆွဲထ

လိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့... မဟုတ်တာလေးကို လာ... ဒီမှာ

တိုင်စမ်း”

သခင်မကို အနားမှာထိုင်ခိုင်း၍ ကိုင်ထားသည့် စီးကရ

ကို နှုတ်ခမ်းမှာတေ့၍ ရှိလျက်သေးသည်။

နှစ်ဖွဲ့မှတစ်ဆင့်လိုက်သည့် စီးကရက် အခိုးဖြူဖြူလေး

အတိုင်း လေထဲမှာဝေ့ဝေ့ကာ သခင်မ မျက်နှာလေးထိ ရိုက်ခတ်

တ၏။

အဲဒီ စီးကရက်နဲ့လေးကို သခင်မနှစ်ခြိုက်တတ်နေပြီ။

“ဥည်း ဘာဆုထပ်လိုချင်လဲ...”

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် မေးခွန်းကြောင့် သခင်မ

သည်အံ့သြ ဝမ်းလည်းသာ။

“ဦးက ပေးမှာလား...”

“အင်း...”

တန်းလျားလေးရဲ့ နောက်ဖိုမှာ တံတောင်တစ်ဖက်ကို

အတိအကျပြန်ပေးတင်၍ သခင်မမျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်း

ပြည့်တုံ့မျက်ဝန်း များကို သခင်မ ငေးကြည့်လျက် မြင်ရခဲ့သော

အကိုင်အဆောင်ကို နူးညံ့ခြင်းကို နှမော့တသွား။

“ဟေ့... ပြောလေ...”

“သခင်မ ပြောရင် ဦးက စိတ်ဆိုးမှာလား...”

စိတ်ပင်စားသွားသည့်ပုံနှင့် မင်းမကို့ကို မျက်နှာကို

တည့်မတ်၍ ခိုက်ကြည့်သည်။

“ပြောလေ... ဘာပြောမှာလဲ...”

“ဟို... ဦးဆီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မှန်လေးတစ်ခြမ်း သခင်မ

ချင်တယ်...”

“ဘာ...”

မင်းမကိုး ချက်မှောင်ကုတ်သွားလျှင် သခင်မ
ဆင်ပြောခဲ့တော့ပါ။

“ဘယ်မှန် တစ်ခြမ်းလဲ...”

“ဦး... သခင်မကို ဖဲပေးလိုက်တဲ့ အသည်းပဲ့ မှန်လေး
လေ”

မင်းမကိုး ဖျတ်ခနဲသတိရသွားသည်။

အဲဒီတုန်းကတည်းက မှန်လေးနှစ်ချပ်ကို သူဖဲပစ်လိုက်
တော့ သခင်မ ‘အမလေး’ ဟု ထအော်လိုက်တာကို မှတ်မိ
နေပါသေးသည်။

ကလေးပီပီလှတာလေးကို ပျက်စီးသွားတဲ့ အတွက်
အစွဲအလမ်း ကြီးနေတာဖြစ်မည်။

“အဲဒီ အပဲနှစ်ခုက ဆက်လိုမှ မရတော့ဘဲ... ညည်း
ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“ဆက်ရရ မရရ သခင်မ လိုချင်လို့ပါ...”

“အသစ်ဝယ်ပေးမယ်...”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါလေးပဲ ပေးပါ...”

“ဒါရရင် ဘာဆုမှ မယူတော့ဘူးပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမကိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ သွားရှာပေးမယ်... ဒီပြင် ဆလည်းပေးမယ်”

“ခမ်း... ဘာပေးမှာလဲ...”

သခင်မ မက်နှာလေး ဝင်းလက်လာပြန်သည်။

ဒါနဲ့များတဲ့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်...

“သမ္မတခုံမှာ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်... ဟိုတယ်လ်မှာ
မင်းမယ်... လိုချင်တာလည်း ဝယ်ပေးမယ်...”

“ဟယ်...”

သခင်မ ထခုန်လေသည်။

လက်ခုပ်လေးတီး၍ ဘိုးအော်ဖြစ်သူကို လှည့်ပတ်ရှာ၏။

မတွေ့တော့မှ ဒီဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ဘယ်တော့လဲ ဟင်... ဦး...”

မင်းမကိုးက လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီ...

“ရေသွားချိုးတော့ လှလှလေး ဝတ်ထား...”

“မှမတားခဲ့နဲ့နော်...”

“ဟုတ်...”

သွားတော့ဟု မေးဆတ်ပြလိုက်သည်နှင့် သခင်မ
ထွက်သွားလေသည်။

မင်းမကိုး စီးကရက်ကို ဆက်လက်ရွက်ဖွဲ့နေဆဲ ဦးဘထူး
ဆက်လာသည်။

“သခင်လေး... အပြင်ထွက်မှလို့ဆို...”

“ဟုတ်တယ် ဘာ... ကလေးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမလို့”

“ဘာ... ဆိုင်ကယ် လုတ်ပေးထားမယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမင်း ဘယ်ဘော့မှ ကားမမောင်းတာ ဦးဘထူးက

အဲဒါ...

ဒါကြောင့် ဒီခြံထဲမှာတောင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပဲထား၍
အိမ်ထဲပြန်ရှင် ထားပေးသည့် ကားကို ပြန်ပို့ပေးပစ်ခဲ့သည်။

ဒီရိုင်ဘာ မောင်းတဲ့ကားကိုလည်း မစီးချင်။

ကိုယ်တိုင် မောင်းဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားတဲ့ မင်းမကိုးက
ကားမောင်းတတ်ခဲ့ပါသတဲ့...

ဝတ်ထားတာလေးကဘော့ ရွှေဝါရောင် ဂါဝန်ဖားဖား

ဆံပင်လေးတွေနှင့် လိုက်ဖက်နေပါရဲ့...

မျက်နှာမှာက သနပ်ခါးဘေးကြား...

အိမ်နေရင်းလိမ်းတဲ့ ပါးကွက်ကလေးနှစ်ဘက်က
အသေးသည်။

အပြင်သွားပါမယ်ဆိုမှ ဒါတမင်လှအောင် ခြယ်လာ တဲ့ပုံပဲ

မင်းမင်း

မင်းမကိုး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတာမြင်လျှင် ဦးဘထူး

အပြုံးကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

ဟုတ်ပါရဲ့...

တံခါးဝမှာ ပြုံးပြုံးလေးရပ်နေတဲ့ သခင်မ မျက်နှာက

အဲဒါသစ်ဝတ်ထားလို့ သူ့ကို လှလို့ပိုင်းပေးနေပြီ အောင်နှင့်

ပိတ်ဆွဲပြာ နေတဲ့ပုံ...

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သနပ်ခါးကြောင်းတွေ ရှုပ်ယှက်
ဆတ်လို့...

“ချာတိတ်... ဆင်းခဲ့စမ်း ဒီကို...”

မင်းမကိုးအသံ အခြေအနေ မဟန်တော့မှ သခင်မ
မျက်နှာလေးပျက်၍ ဆင်းလာသည်။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ ... မှန်မကြည့်ခဲ့
ဘူးလား”

“ကြည့်ခဲ့ပါတယ် ဦးရဲ့... ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်မယ်
... မှန်လည်း စားရမယ်ဆိုတော့ ပျက်ကုန်မှာစိုးလို့ ကြာကြာခံ
အောင် လိမ်းလာတာ...”

ဦးဘထူးက ပြုံးသည်။

မင်းမကိုးက မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်နှင့် သခင်မ မျက်နှာ
လေးကို ဆွဲမော၍ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်ယူပြီး မျက်နှာပေါ်က
သနပ်ခါးတွေကို ဖိပွတ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

နုနယ်သော သခင်မ မျက်နှာလေး နီရဲညိုပုတ်သွား
လေသည်။

“ဦး...”

သနပ်ခါးတွေကုန်ပြီ ဆိုသော အတွေးနှင့် မျက်နှာလေး
လည်း နာကျင်လာကာ သခင်မအရဲစွန့်၍ ခေါ်သည်။

“ဦးမနေနဲ့... လာ” သွားမယ်...

သခင်မ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကို အခက်အခဲများစွာနှင့်
ရောက်လာသည်။

“ခါးကို ဖက်ထားနော်... ပြုတ်ကျမယ်...”

“ဟုတ်...”

ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ ထွက်လျှင် သခင်မ ရင်ထဲမှာ
အေးခနဲဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးလေထဲမှာ လွင့်တက်သွားသည့် နှယ်။

မင်းမကိုး ခါးကို အသားကုန်ဖက်၍ မျက်စိကို
မိတ်ထားလိုက်မိတာ တစ်လမ်းလုံး ဘာမှန်းမှမသိ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်တော့ ဝယ်ပေးထားတဲ့ မုန့်တွေ တစ်ထုပ်
ကြီးကို ဘယ်မုန့်ကို စစားရမှန်း မသိတွေးနေမိဆဲ။

“မကိုဋ် ကိုမကိုဋ် မဟုတ်လား ဟင်...”

သခင်မရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက မုန့်ထုပ်များဆီမှ ခွာ၍
အသံကြားတဲ့ဆီ ရောက်သွားလေသည်။

“ဪ... ဂရင်းပါလား... ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာ ချား”

“ဟုတ်တယ်... ဘုရားလည်းပါတယ်... ဟိုမှာ”

လှလိုက်တာ...

ဘုရားဆီတဲ့ အန်တီက အလှဆုံးဟုထင်သည်။

ခပ်မှောင်မှောင် အဖွင့်နပ်လေးတွေပါသော ခပ်ကြပ်ကြပ်

ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်က ပခုံးအောက်သာသာကို အဖျားလေးတွေက

အတွန့်အစက်လေးတွေ လှိုင်းထဲ၍ ကြည့်ကောင်းလှသည်။
 မြင့်သောအရပ်သည် ဦးရဲ့ ပခုံးလောက်ထိ မှီနေ၏။
 ဘရဟ္မာ အားလုံးရဲ့ရှေ့ကို ချောက်လာလျှင် မင်းမကိုင်
 ကို ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ပြုံးကြည့်ကာ...

“ပျောက်နေလို့ ကံတာ မကိုင်ရလို့... မကိုင်
 ပြန်ရောက်နေပြီလားလို့ အိမ်ကို ခဏခဏသွားရတာလည်း
 အမောပဲ... မကိုင်က ပန်းပင်တွေ စိုက်လို့ဆို...”

“အင်း...”

“ဘယ်မှာလဲ... ဘရဟ္မာတို့ လာလို့မရဘူးလားဟင်”

“ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဝေးတယ်... လူပြတ်တယ်...
 ...မိန်းကလေးတွေလာလို့ သိပ်မကောင်းဘူး...”

“ဟော... ရုပ်ရှင်ပြတော့မယ်...”

ဂရင်းက လောလောလေးဆိုသည်။

“မကိုင်က ဘယ်အတန်းမှာလဲ... လက်မှတ်ပြပါဦး
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခဲ့ချင်းက တစ်ဆက်တည်း။

အိမ်စက်ညက်ညောနေသည့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ရွှေ
 ထိုင်ချကာ သခင်မ သဘောကျနေသည်။

မီးမှိတ်သွားပြီမို့ ဘယ်မုန့် အရင်စားရမလဲဟု မမြင်မရ
 ရွှေ နေဆဲ ရုပ်ရှင်ပြတာတောင် သခင်မ မောမကြည်ဖြူသော

“ဟိုကလေးက ဘယ်က ကလေးလဲ မကိုင်...”

“ဘာတူးရဲ့ မြေးလေ... ကိုယ်ခေါ်လာတာ...”

ဘရဟ္မာက မင်းမကိုင်နှင့်ကပ်လျက်ထိုင်၍ နေကြာစေ
 ကို တဖျောက်ဖျောက်စားနေလျှင် သခင်မ မသိမသာ ကုန်းကြည့်
 လိုက်မိသည်။

လက်ထဲမှာက နေကြာစေ ထုပ်ဖောက်ပြီးသားနှင့်...

အဲဒီ အန်တီလို သခင်မ နေကြာစေ ခွာတတ်ချင်ပါဘိ။

နေကြာစေကို အသွားလေးထဲမှာ ထည့်မိ... တအား
 မချလိုက်တော့ ကြေမ့သွားကာ အထဲကအစေ့ကို ဘယ်လို ဖြုတ်ရှာ
 မတွေ့တော့သည်မို့ လွင့်ပစ်။

နောက်တစ်စေ့ကို ခပ်ထိန်းထိန်းလေး မိကိုက်ကာ
 ပြန်ထုတ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ခွာ အစေ့ထွက်လာတော့လည်း
 လက်ထဲက သွတ်ကျသွားတော့ သခင်မ ဂါဝန်လေးပေါ်မှာ ဟိုစမ်း
 ဒီစမ်းလိုက်ရှာရင်း ရုပ်ရှင် မကြည့်အားတော့ပေ။

သခင်မ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ဘယ်တုန်းကတည်းက
 မြင်နေသည် မသိသော မင်းမကိုင်က သခင်မလက်ထဲက
 နေကြာစေထုပ်ကို ဆွဲယူသွားသည်။

တအံ့တဩလေး မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သခင်မ ဇီးထုပ်ပဲ
 စားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်၍ ကိုက်ဖောက်နေဆဲ မင်းမကိုင်က
 သခင်မ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲဖြန့်၍ အစေ့သေးသေးလေးတွေ
 သည့်ပေး၏။

နေကြာစေငွေ...

သခင်မ ဝမ်းသာသွားသည်။

ခုတ္တမ မင်းမကိုင်က အဆက်မပြတ် ထည်ပေးသမျှ အဆင်သင့်လေး ကောက်စားကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဝိမ်ကျနေတော့သည်။

ဘရဏီ မျက်မှောင်လေး ကုတ်သွား၏။
မင်းမကိုင်တို့က အလို တလွဲ ဆံပင်ကောင်းကာ...
တကယ်ဆို လူကြီးချင်းလည်း မေ့မိလျှော့ချော့လျှော့လား။

ဘရဏီလည်း အနားမှာ နေကြာစေ့စားနေပါလျက် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးကိုမှ သင့်တော်တော် မတော်တော် ဒေါသဖြစ်တာပဲ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကိုမနမ်းဘဲ ပန်းကလေးတစ်ဖွင့်ကို ငုံ့နမ်းလိုက်တာတောင် အဲဒီပန်းကို မနာလိုဖြစ်ကြသေးတာ ချစ်သူ ပွေ့ပိုက်သွားတဲ့အရာဟာ ခွေးကလေး ဖြစ်ပါစေ ကိုယ် ခွေးကလေး ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။

ချစ်တဲ့သူတိုင်း သဝန်တိုတတ်ကြတာပဲ...
ဘရဏီ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိပြီ။

မကိုင်နဲ့ကိုယ်က ယေသုဇယေချင်း ဂုဏ်ရည်တူ ကိုယ်က ချစ်တဲ့သူ။

မိဘတွေက အတူသွားလာ ခွင့်ပြုထားသလို ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် အတူတူ။

ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ဖြစ်ကြတာလည်း မကြာခဏ...
ကိုယ်စားဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

ဒါပေမယ့် နဂိုကတည်းက ခပ်တည်တည် မှန်မှန်နေ တတ်တဲ့ မကိုင်ကို နားလည်ပေးခဲ့သည်။

မကိုင်သည် မြင့်မားထွားကျွင်းသော အရပ်အမောင်းနှင့် စွဲလမ်း မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိသလို တမင်ဖန်ငါး ယူရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မျက်ဝန်းနှင့်နှုတ်ခမ်းတို့က ဆွဲညှို့ခြင်း အပြည့်ရှိသည်။

ဒီနေ့အချိန်ထိ ဘရဏီ မကိုင်ကလွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျား ကိုမှ စိတ်ညွတ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

မည်သည့် ယောက်ျားမဆို မကိုင်လိုမျိုး မျက်လုံးထဲမှာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ခြင်း မရှိ။

မကိုင်ကတော့ ဘရဏီမှ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်မိန်းမကိုမှ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ခံစားရပုံ မပြပေ။

သူနားမှာ လိုက်လိုက်လျောလျောလေးတွေ အထာပေး ကြွေချင်နေတဲ့ အချောအလှလေးတွေ ရှိနေတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

ကျောင်းတွေသာ ပြီးသွားခဲ့သည်။

အားလုံးလည်း ထင်ထားခဲ့ကြသော ဘရဏီ ကိုယ်တိုင် လည်း မျှော်လင့်နေခဲ့သော မကိုင်နဲ့ဘရဏီ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရခဲ့ပါ။

ဘရဏီက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေ တဲ့အချိန်မှာ မကိုင်ကတော့ နိုင်ငံခြားထိတက်၍ ဘွဲ့တွေ ယူလိုက် သေးသည်။

နောက်တော့...

“သားငယ်ကတော့ ဆေးမကုရဘူးဆိုလို့... ရွက်လွှင့်
သွားပြီ သမီးရေ...”

ဆိုတဲ့ သတင်းကို အန်တီစက်ဆီက ကြားခဲ့ရသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ဘဝမှာဂုဏ်ရှိဖို့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို
ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ်သာ ယူစေချင်ပေမယ့် လူပေါင်းစုံ ရောဂါပေါင်း
စုံ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ရမှာမို့ တကယ်လုပ်ဖို့ကို လုံးဝခွင့်မပြုပေ။

“ဟိတ်... ချာတိတ်... ထစမ်း... ရုပ်ရှင်ပြီး သွားပြီ”

ဖျတ်ခနဲမီးလင်းလာမှ ဘရဏီ သတိဝင်လာသည့်
မင်းမကိုဋ်က ကလေးမလေးကို လှုပ်နှိုးနေ၏။

“ဟင်... ဦး...”

ကောင်မလေးက ပြုံးပြုံးပြပြလေး ခေါင်းထောင်လာ၍
ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။

“မကိုဋ် တစ်ခါတည်း ပြန်မှာလားဟင်... ပြန်မှာဆို
ဘရဏီတို့ လိုက်ချင်လို့...”

“မပြန်သေးဘူး... ကလေးကို လျှောက်သည်ခိုင်းမလို့”

မလိုက်စေချင်တာလည်း သိသာနေတာကြောင့် ဘရဏီ
မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။

အိပ်မူစုံဝါးနှင့် မျက်နှာလေးတွေ ဖောင်းအစ်နေသည့်
ဆံပင်နီနီနဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ
ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို နောက်မှပေါ့... ဘရဏီတို့ သွားမယ်...”

“အင်း...”

သူတို့နှင့် ကွယ်ရာသို့ရောက်လျှင် ဂရင်းက အနားကို
တပ်၍

“နင့်မကိုဋ်က မဟန်ပါဘူးဟာ... နင် သူ့ကိုသာ
မျှော်လင့်နေရင် အရိုးသာဆွေးသွားမယ်... ယောက်ျားရမှာ
မဟုတ်ဘူး...” တဲ့

ပြောတဲ့လူက လွန်သလား...

မှန်တွေ ကာရံထားတဲ့ သားသားနားနား တိုက်ကြီးက
သခင်မ ဇနီးမတတ် မောကြည့်ရလေသည်။

အဲဒါ 'ဆီဒိုးနား' ဟိုဇာယ့်တဲ့...

စားစရာတွေ တပုံတပင်ကြီး ရောက်လာပေမယ့် သခင်မ
စပ်ထဲ ဘယ်လိုပုံစံ ဝင်သွားမှန်းမသိ။

ဇွန်းကို ဘယ်လိုကိုင် ခပ်ရင်းကို ဘယ်လိုထိန်း ပါးစပ်ကို
သိလို ဘယ်လောက်ပဲ ဟ...။

မင်းမကိုင်က စိတ်တိုင်းကျေမချင်း သင်နေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဇွန်းနဲ့ပန်းကန် အသံမြည်အောင် ခြစ်နေ
သလဲ"

"အသားတုံးကို ခပ်ရင်းနဲ့ထောက်... ဟုတ်ပြီ...
စပ်ထဲကို နှုတ်ခမ်းဖျားရောက်ရုံပဲထည့်ပြီး အသားတုံးကို

နှစ်ခင်းနဲ့ညပ်ယူ... ခပ်ရင်းနဲ့ သွားနဲ့မခြစ်မိစေနဲ့..."

စားလို့ပြီးသွားတော့ ဗိုက်ထဲမှာ ပူတင်းမောင်းကား နေလျက် သခင်မချွေးပြန်နေပြီ။

သင်ရင်း ကျွေးရင်းသတိမထားမိဘဲ ပြည့်ကယ်နေသော ဗိုက်က ရေပင်သောက်လို့ မရတော့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုတာရဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တော့ သခင်မကို မင်းမကိုနဲ့ ဆွဲတင်ရတဲ့ အဖြစ်။

"ဦး... မပြန်ရသေးဘူးလား ဟင်..."

မရဲတရဲလေး ပေးပို့၏။

အိမ်ပြန် အိပ်ယာထ ပြေးခွေချင်လှပါပြီ။

"အကျီတွေ ဝယ်ပေးမယ်လေ... ညည်း ဝတ်တာတွေ က ပုံမကျပါဘူးကွာ..."

အမလေး ဝယ်ပေးတာတွေပွေ့ပိုက်ပြီး ဒီပေါ်က ပြန်ဆင်းရဦးမှာပါလား...

တင်းကယ်နေတဲ့ ဗိုက်ကဒုက္ခပေး၍ သခင်မ ဘာပစ္စည်းမှ ကို တပ်မက်စိတ် မရှိတော့တာ ဖြစ်သည်။

မင်းမကိုနဲ့က သခင်မ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဖြစ်နေသမျှ ကို သိနေသည့်အလား ဝယ်သမျှ အထုပ်တွေကို သူမ ဆွဲကိုင်၍ သခင်မကို မှပေးပါ။

ရွှေဆိုင်ရွှေမှရပ်၍ သခင်မ လက်ကလေးကိုဆွဲကာ လက်စွပ်တွေ တစ်ကွင်းပြီး တစ်ကွင်း စွပ်ကြည့်နေသည်။

ထူထူလှလှလေးတွေနှင့် တစ်ကွင်းမှ မတော်ဘဲ နောက်ဆုံး သားမှုန်သော ကျောက်ဖြူဖြူလေး သုံးလုံးမြှုပ်ထားသည့် ခပ်ပါးပါး ကွင်းလေးကျမှ သခင်မ လက်ချောင်းလေးမှာ နေသားကျသွားသည်။

သုံးသောင်းအတိကျပါတယ်... ရှင်" တဲ့...

ဒါလေး ပါးပါးလေးကို...

ကိုယ်လက်ကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်ကာ သခင်မ မျက်ခွံတွေ လေးနေတာပင် ပြူးကျယ်သွားရတဲ့ အဖြစ်။

"ကစားကွင်းတွေ သွားဦးမလား..."

သခင်မ ခေါင်းခါတာကိုကြည့်၍ မင်းမကိုနဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

"နောက်မထွက်ရဘူးနော်... တစ်နှစ်ကို တစ်ခါပဲ နုတ်ရမှာ ခုလို အမြဲပထမရအောင် ကြိုးစားရမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

အပြန်ကျတော့ ဆိုင်ကယ်ကို လှိမ့်ရုံလေး လှိမ့်သည်မို့ ဆို နာနာဖက်ထားမိပေမယ့် သခင်မ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လှပခြင်းများ နှင့် ငေးမောခွင့်ရခဲ့ပါလေသည်။

ဒါဆို သမ္မတရုံမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ခါကေလို သခင်မ သားတွေ ဘေးစက်ဦးလုန့် ရမ်းချင်းရိုက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး အရောက်ရင် မဖြစ်တော့မှာ သေချာပြီ။

သခင်မအပေါ် မင်းမကိုနဲ့က အစောဆုံး သတိထား

၉၁

ချစ်မ

မြင့် သေးသွားတတ်တာ အဲဒီကတည်းက...
ပြော...သံယောဇဉ်ဆိုတာ...

အခန်း (၄)

“လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး မယ်မယ်ရယ်... မဒီဖြင့်
ရောပဲ... ခုနစ်တန်းသာဆိုတယ် ဒီရပ်က မြင့်မြင့်နဲ့
သွားကျစ်ကျစ်လေး... ခုခေတ် မိုဒယ် ကိုယ်လုံးမျိုး သေးညပ်
ညပ်မျောမျောကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး... တောင့်တောင့်ဖြောင့်
ဖြောင့် ရေစင်းငါးလေးလိုပဲ”

သမီးဖြစ်သူမျက်နှာကို ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က စူးစိုက်
ညှိနေသည်။

“သမီးကြီးက ဘယ်မှမြင်ခဲ့တာလဲ...”

“မဒီတို့ စားနေကျ ဟော့ပေါ့စီးတီးမှာ... မောင်မောင်နဲ့
ကောင်မလေး အတူစားနေကြတာ... ဆံပင်လေးကလည်း

သဘာဝရဲနေတာလေးက ပြောင်လက်နဲ့အိနေတာပဲ ပါးမို့လေးတွေ
ရဲစိုပြီး ငေးကြည့်နေအောင်လှတာ... အဲဒါ အယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ခင်မဒီရဲ့ အဖျားသတ်စကားကြောင့် ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်
က နားမလည်သလို ကြည့်နေရသည်။

“ဒီကောင်မလေး ရှေ့လျှောက် အပျိုဖြစ်လာရင်
မယ်မယ့်သားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် အသံတိတ်နေသည်။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ‘သခင်မ’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့
ဒီကောင်မလေးကို မဒီကြည့်မရတာ... ဒါကြောင့် မောင်
မောင်ဆီတောင် မသွားဘူး... မောင်မောင် အိမ်လာလည်း
အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း မှာစိုးလို့ နားပိတ်ထား ရမတတ်”

ခင်မဒီက လှတယ်လည်းပြော၍ မောင်လုပ်သူအတွက်
လည်း စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဒီလိုရုပ်သွင်မျိုး ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့
လုံးဝကို မထင်ခဲ့တာ... မြင်လိုက်တော့ ကိုယ့်ရင် ဘတ်
ကိုယ်တောင်ဖိမိတယ် မဒီ သက်တမ်းတစ်လျှောက် အဲဒီလောက်
လှတဲ့ရုပ်မျိုး ဘယ်သူနဲ့တူပါတယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြလောက်
အောင်ကို မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး...”

“သမီးကြီးက ကောင်မလေးလှတာ မြင်မှစိုးရိမ်တာ
ပါကွယ်... မယ်မယ်က ကလေးကို စမွေးယာတည်းက စိတ်ဆဲ
ထင်ခဲ့တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေးက အတက်

ဆယ်... ယောက်ျားလေးက အရွယ်တင်တယ်... ယောက်ျား

မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့စကားပုံလည်းရှိခဲ့တယ်... ”

ခင်မဒီက လက်သည်းဆိုးဆေး ပုလင်းကို အဖုံးပြန်ပိတ်
ခဲ့သည်။

“မဒီကတော့ သူ့ဘယ်လောက်ချောချော... ကိုယ့်
အိမ်က ဒရိုင်ဘာရဲ့မြေးနဲ့ မောင်မောင်ကို လုံးဝနီးစပ်မခံနိုင်ဘူး
မယ်... ခုကတည်းက ကောင်မလေးကို...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ဒရင်းဘတ်ပေါ်ကထရင်း လက်ကာ
ဆွတ်သည်မို့ ခင်မဒီ စကားမဆက်နိုင်။

“ချစ်မှုချစ်ရာက သိပ်ကိုနူးညံ့တယ် သမီး နေရာတကာ
ဆွဲကြမ်းကြီးနဲ့ပုတ်ချဖို့ ကြိုးစားလို့မရဘူး၊ ခုပဲ သားငယ်လေး
မိဆင်းရဲမှာစိုးလို့ သူနေချင်သလို နေခွင့်ပေးထားခဲ့ရတာ
ပဲနစ်နစ်ရှိပြီလဲ... ဒီလိုလူမျိုးကို အကြမ်းဖက်လို့မရဘူး
ဘာမှ သားငယ်ကိုသတ်ရလို့ ပြေးကြည့်ခွင့်ရှိသေးတယ် နောက်
ဆံ့ဝေးဝေး ထွက်သွားရင် မယ်မယ် ရင်ကျိုးမှာ...”

“ဒါဆို မယ်မယ်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့... ဒီတိုင်းပဲ
ထားတော့မှာလား...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်ထားမလဲ... ဒီကိစ္စ မယ်မယ်အားလုံး
အောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်... ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်
ဆဲလုပ်လို့ မရဘူး သမီးကြီး... မြွေမသေ တုတ်မကျိုးမ

၃၆

မြစ်မယ်

သွင်မ

“ဘဘ... နေကောင်းသွားပြီလား...”

မင်းမကိုး ဝင်လာတာမြင်လျှင် ဦးဘထူးက အိပ်ယာ
ပေါ်မှာ လွဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“သက်သာသွားပါပြီ သခင်လေးရယ်... မနေ့က
မင်းဆီငါးရာ တစ်ထိုင်တည်းဖြတ်ပြီး ခါးညောင်းသွားလိုက်တာ
နဲ့... ဘယ်လို အဖျားဝင်သွားမုန်း မသိတာ... သခင်လေး
ဆေးတဲ့ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာ သက်သာသွားတယ်...
မနက်တော့ ပျောက်သွားပါပြီ...”

ဦးဘထူးက စကားပြောနေရင်း အတွင်းဘက်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“မြေးတော့ တတိယပတ်မှာ အဆင့်နှစ်ရလာလို့
သခင်လေးကိုတွေ့ရမှာ ကြောက်နေလေရဲ့...”

မင်းမကိုင် ဘယ်လို ခပ်တည်တည် မျက်နှာ
လှမ်းကြည့်၍...

“သခင်မ...”

“ရှင်...”

“လိုက်ခဲ့စမ်း...”

မင်းမကိုင် ဆင်းထွက်သွားလျှင် သခင်မ မဲတဲ့တဲ့
ထွက်လာ၏။

ဦးဘထူးက ပြုံးနေသည်။

“မြေးက ပေါတာကိုး...”

သခင်မ ပေါတာ မဟုတ်ပါ။

လက်မှားခြေမှား အဆင့်တစ်နဲ့ တစ်မှတ်တည်း
ကွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာ... ဘာလက်မှား ခြေမှားလည်း လက်မှားဖို့ ထ
မလိုဘူး... ခြေမှားစရာလည်း မရှိဘူး... ခေါင်းထဲ
မှတ်ထားသမျှ ချရေးရတာ... ဦးနှောက်နဲ့လက်နဲ့တစ်
တည်းရှိနေရမယ်လို့ ညည်းကို ငါဧကဏပြောခဲ့တယ်...

... မှားတယ်ဆိုတာ မသိလို့မှားတဲ့ အမှားရှိတယ်...
... သတိလစ်လို့ မှားတဲ့ အမှားရှိတယ်... အဲဒီ
သတိလစ်လို့မှားတာကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး... လူ
ယောက်ရဲ့ တိုးတက်ခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းက အဓိကက...
... သတိမရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူး မှတ်တမ်း

မင်းမကိုင် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

သခင်မ လက်ကလေး ပိုက်လျှက် ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ဘာလဲ... ညည်းခေါင်းထဲမှာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့
မိတ်ကပ်လိမ်းဖို့တွေ ဝင်နေသလား... အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့
သွားသွားလာလာ နေဖို့ စားဖို့ ကိစ္စတွေ ဝင်နေပြီလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဦးရယ် ဒီနေ့ထိ ဦးနဲ့ကလွဲပြီး
ဘယ်အပေါင်းအသင်းနဲ့မှ ကျောင်းပြင်ထွက်မလည်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“မထွက်ဖူးလို့ ထွက်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား...”

သခင်မ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းလေးသာ
ခါနေမိသည်။

“သခင်မ...”

“ရှင်...”

“ညည်းမှာ အပြစ်ရှိသလား... မရှိဘူးလား...”

“ရှိပါတယ်...”

“ကောင်းပြီ... ကလေးပေါက်စလေးလို ကြိမ်လုံးနဲ့
ရိုက်နေမယ့် အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး... ဒီတော့...”

မင်းမကိုင်က တံခါးဝကို လက်ညှိုးထိုး၍...

“ဟိုအပြင်က တန်းလျားပေါ်ကိုတက်... နားရွက် ဆွဲပြီး
ထိုင်ထသွားလုပ်ချေ...”

“ဟင်...”

သခင်မ မျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည်။

တအောင်ကြာလျှင် ပန်းခူးမယ့် ခံစားသည့်တွေ
ရောက်လာတော့မှာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေက အများကြီး...

"ဟိတ်... ပြောနေတာ ကြားလား..."

သခင်မ မျက်ရည်လေးတွေဝဲ၍ ဘောင်းပန်သလိုလေး
လှည့်ကြည့်သည်။

သခင်မ ဘာပြောချင်မှန်း မင်းမကိုးသိသည်။

မျက်နှာကို ပိုတင်းလိုက်ပြီ။

"တစ်ခါမှားရင် တစ်ခါမှတ်မိသွားအောင် တမင်ခိုင်းတာ
... အားလုံးရှေ့မှာ တမင်ရှက်အောင်လုပ်တာ သွားလုပ်ချေ"

သခင်မ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေသွား၏။

ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ဆင်းသွားကာ တန်းလျားပေါ်
တက်ရပ်လိုက်ပြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ခဲ့သည်။

ကျချင်သည့်မျက်ရည်ကို ထိန်းထားကာ အံ့ကြိတ်ထား
ရတော့ ရင်ထဲကအောင်လာသည်။

မင်းမကိုးကို ဘယ်လောက်ကြာကြာလုပ်ရမှာလဲလို့လဲ
မမေးမိသလို...

တော်တော့လို့ တ...ဆီးသံ ထွက်မလာသေးသည်မို့
ကြိမ်ဖန်များစွာ လုပ်လာရသည် ဒူးတွေက ဝ...တ်ဆတ်
တုန်လာ၏။

ထိုစဉ် လူသံတွေ ကြားလိုက်ရ၏။

ပန်းယူတဲ့ သူတွေလာကြပြီ။

မျက်ရည်နှစ်စက်က ထိန်းမရတော့ပေ။

သခင်မရဲ့ အဖြစ်ကို သူတို့အားပါးတရ ယက်ညှိုးကိုး
ရယ်မောကြပြီးမှ ခြံထဲကိုသွားကြမှာ...

သခင်မ ရွက်ရွံ့ပင်ပန်းခြင်းများနှင့် လူက လုံးဝ
မဟန်တော့ဘဲ။

"ဒုန်း..."

"ဟာ... ချာတိတ်..."

ခေါင်းမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားလျက် သခင်မ ဘာမှမသိ
တော့ပေ။

မင်းမကိုး သခင်မကိုယ်လုံးလေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ယူ ကာ
အိမ်ပေါ်တင်လာခဲ့သည်။

သွေးကိုမြင်၍ စိတ်ကဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိဘဲ သခင်မ
ကို သူ့အိပ်ယာပေါ်မှာတင်ကာ ရေနွေးပြေးယူ ဆေးပစ္စည်းတွေ
ပြေးယူ၍ နဖူးကဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။

လဲအကျမှာ တန်းလျားစောင်းနှင့် ဆောင့်မိသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာကို သေချာကြည့်ပြီးမှ စိတ်အေးသွား၏။

ချုပ်ရ လုပ်ရလောက်သည့် ဒဏ်ရာမဟုတ်လို့ တော်ပါ
သေးရဲ့။

"အား..."

ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်လိုက်တော့မှ သခင်မ ညည်းသံ
တွတ်၍ သတိရလာသည်။

“ချာတိတ်... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း...”

“ဟယ်...”

သခင်မ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒါ ဦးရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာလား...

ကျောအောက်မှာ နူးညံ့အိစက်သော အထိအတွေ့နှင့်
လှပသော ပြာလွင့်လွင့်ခြင်ထောင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိသည်။

နှစ်များစွာ ဒီအိမ်လေးမှာ ဝင်ထွက်ခဲ့ဖူးပေမယ့်
ဒီအိပ်ခန်းဘက်ကို သခင်မ တစ်ခါမှ ခေါင်းပြူးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

အိပ်ခန်းက ပြုတင်းနှစ်ပေါက် ရှိနေသဖြင့် လင်းလင်း
ချင်းချင်းရှိကာ ကျယ်လည်းကျယ်သည်။

အိပ်ယာရဲ့ ဘေးစားပွဲပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးနှင့်
စာရွက် စာတမ်းများစွာ ရှိနေသည်။

ပြီးတော့ ဂစ်တာ တစ်လက်။

ဦးက ဂစ်တာ တီးတတ်သလား...

“အား... အား... နာတယ်...”

အနာကို မိလိုက်သည့် မင်းမကိုး လက်ကို သခင်မ
တွန်းထား သည်။

“အနာက နည်းနည်းနက်တယ်... ဆေးဝင်မှ ဖြစ်မှာ”

နီမြန်း၍ ဝိရိလှပသော ထောင့်ချိုးလေးတွေ ပေါ်နေ
သည် မင်းမကိုးနှုတ်ခမ်းကို သခင်မငေးနေသည့် မျက်ဝန်းလေး
တွေဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

လွန်စွာနီးကပ်လွန်းသော မျက်နှာနှစ်ခုမှ မျက်ဝန်းတို့
သည် စက္ကန့်များစွာ ငြိတွယ်သွားကြလျက် မင်းမကိုး မျက်နှာလုံး
သည်။

“ဒဏ်ရာရသွားအောင် ဒဏ်ပေးတဲ့ အတွက်...”
စိတ်နာနေတာလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ညည်းကိ ဒဏ်ပေးထားပြီး ဒီမှာ အလုပ်ရွပ်သွားလို့
မေ့သွားတာ... ဆောရီးပဲ...”

မင်းမကိုး ထရပ်လိုက်လျှင် သခင်မက အိပ်ယာပေါ်က
လျှောဆင်းလိုက်သည်။

“ခွာနေဦးလေ... ခေါင်းဆောင့် မိထားတာ
မှူးမှာပေါ့...”

“ရပါတယ်...”

“ဘာလဲ... စိတ်ကောက်နေတာလား...”

သခင်မ ခေါင်းခါသည်။

“ဦးက ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံဆက်ဆံ... သခင်မ ဦးက
ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောက်ဘူး...”

“ဒါဆို... ဒို့က လူဆိုးကြီးပေါ့...”

“ထောက်ဝါသနာဆို...”

“ထားပါတော့... ဒီအတွက်ဒီက အလျော်ပေးမယ်...”

“သပြန်တစ်ပြီး ညည်းကို ကွန်ပျူတာ သင်ပေးမယ်”

“ဟား... ”

သခင်မ မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားကာ ငယ်ငယ်လေးက ပုံစံမျိုးလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဦး...”

“ဟင်...”

“ကွန်ပျူတာသင်ပေးမယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ မှာ စက္ကန့်ထရီလုပ်လို့ရတဲ့ အဆင့်ထိသင်ပေးနော်...”

“ဘာ...”

မင်းမကိုးရဲ့ အသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ကွန်ပျူတာသင်တာ စက္ကန့်ထရီလုပ်စားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ထား... တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး ပါလားဟင်...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ဦး...”

သခင်မက မင်းမကိုးလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲထား၍ ဟာဟာသလဲ တောင်းမန်သည်။

“သခင်မလေ... ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေထဲက စက္ကန့်ထရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုသဘောကျလို့ပြောမိတာပါ ဦးရယ်... တကယ်တမ်းရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး...”

သခင်မကို သင်ပေးပါနော်...”

မင်းမကိုးက သခင်မလက်တွေကို ဖယ်ချ၍တည့်တည့်လှည့်ကြည့်သည်။

“ခဏခဏ စကားတွေ မမှားနဲ့ ချာတိတ်... ခဏခဏ မှားတာကို ဒီက ထပ်ခွင့်လွှတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး...”

“သခင်မ... သိပ်ပျော်သွားလို့ ပြောမိတာပါ...”

“ဘာကြောင့်မှ မမှားရဘူး... မင်းဘဝအတွက် ဘာနဲ့ပွဲ ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်အားထားနေကြသလဲ... အဲဒါ မင်းသဘောပေါက်...”

“ဟုတ်...”

စကားပြောလျှင် အရင်တုန်းကလို့ မဟုတ်တော့ဘဲ မင်းတွေ ငါတွေပါလာတတ်တာ မင်းမကိုးက အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်

သခင်မ သတိထားမိနေသည်။

ဒါပေမယ့် မပြောင်းမလဲရှိနေသည်က သခင်မကို ရက်စက်စွာ အပြစ်ပေးတတ်တဲ့ အကျင့်...

၆

နှစ်စဉ်အဆင့်တစ်ဆင့်တိုး ဆုကို နေရာမပျက်ရရှိခဲ့၍
 ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်လာတော့ သခင်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
 ရွှေထည် လက်ဝတ်လက်စားတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ ညွတ်အိနေခဲ့ပြီ။

တစ်နှစ်ကိုတစ်ခါ မင်းမကိုဋ်က ဆုချတဲ့ အနေနဲ့
 ဝယ်ပေးခဲ့သလို တစ်နှစ်ကုန်သွားတိုင်း ကိုယ်ဖြေဆိုခဲ့တဲ့
 အောင်မြင်မှုအပေါ် ထူးခြားရင်ခုန်ခြင်းမရှိခဲ့ပေမယ့် မင်းမကိုဋ်နဲ့
 လျှောက်လည်ဝယ်ခြမ်းရတဲ့ အပျော်လေးခံတွဲကို မက်မော
 ရင်ခုန်နေတတ်ပြီ။

ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ သခင်မ မပျော်တော့ပါ။

ဘဝမှာ မှီခိုအားထား တွယ်တာခဲ့ရသော ဘိုးဘိုးရဲ့
 ကျန်းမာရေး အခြေအနေက မကောင်း။

ဘိုးဘိုးဟာ သခင်မရဲ့ မီးအိမ်ရှင်ကြီးပါ။

“ဘိုးဘိုး အရမ်းမောနေလား ဟင်... သခင်မ ဦးကို သွားခေါ်ပေးမယ်လေ...”

“မခေါ်ပါနဲ့ မြေးရယ်... ဘိုးဘိုး သက်သာပါတယ်... ကဲ မြေးသွားအိပ်တော့လေ... မနက်ကျ ဆုယူရမယ်... မြေးတို့ လျှောက်လည်ကြရမယ် မဟုတ်လား...”

“ဟင်အင်း... လျှောက်မလည်တော့ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်”

“မဟုတ်တာ မြေးရယ်... မြေးလေး တစ်နှစ်မှ တစ်ခါပဲ လည် ပတ်ခွင့်ရတဲ့ ဥစ္စာ... သွား သွား... ဘိုးဘိုးက လူမမာကြီးမှ မဟုတ်တာ...”

“မဟုတ်ပေမယ့် ဘိုးဘိုးက ပန်းဖေါက်သည်တွေ လာရင် ထွက်ရောင်းဦးမှာ... ပန်းရောင်းပြီး ရင်ကျပ်ပြန်ရော”

“ဒါကထော့ မြေးရယ်... ပန်းလေးတွေအပင်မှာ သူ့အလိုလို ညှိုးသွားမယ့်အစား ပိုက်ဆံလည်းရ... သဘာဝကျ တာကို ဘိုးဘိုးလုပ်တာပါ...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဘိုးဘိုးရယ်... ကျန်းမာရေးက ရှိသေးတယ်လေ... ‘ဖွ’ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း... ခုနေ ဘိုးဘိုးတစ်ခုံဖြစ်ရင် သခင်မ ဘယ်လိုနေရမလဲ... သခင်မ ဘာပျက်မှာ ဘိုးဘိုးရဲ့ သီလား...”

ဦးဘထူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မြေးလေးနားမှာ မောင်မင်းမကိုင့် မားမားရပ်နေသမျှ မြေးဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူး... ဘိုးဘိုး ယုံတယ်...”

သူလိုလူမျိုးဟာ တစ်နေ့အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားခဲ့ရင် တောင် မြေးအတွက်ကို လက်လွှတ်ပေး ဘယ်တော့မှ ပစ်ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးရယ်... ဦးရဲ့ မယ်တော်နဲ့ ဖခင်မက ခုတောင် ဦးကိုပြန်လာဖို့ လာလာခေါ်နေတာ... ဘယ်နှစ် ခေါက်ရှိပြီလဲ...”

“ရရောရလို့လား...”

သခင်မ အသံတိတ်သွားသည်။

ဦးဘထူးက လုံနေရာမှ ခပ်မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မြေးလေးကို ဘိုးဘိုး တစ်ခဲပဲမှာချင်တယ်... ပညာကိုတော့ အသက်လို တန်ဖိုးထားပါ... ဘယ်လိုလူမျိုးမှ လူယူဖျက်စီးပစ်လို့ မရတာဟာ ပညာပဲရှိတယ်... မြေးဘဝမှာ ပညာမတတ်လို့ လုံးပမဖြစ်ဘူး...”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုးရယ်... သခင်မ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို မှတ်ထားပါမယ်...”

သခင်မသည် ရှစ်တန်းကျောင်းသူဆိုပေမယ့် ဖွဲ့ထွား မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်နှင့် လှပသော ဂုဏ်သတင်းက မွှေးပျံ့လာသည်။

ခေတ်ရဲ့ဓနစီးကြောင်းအတိုင်း အမေကတော့ ငယ်ပါသေး သည် အားလုံးအမြင်မှာ သခင်မက အမျိုးကြီးမား မား ဖြစ်ပြီတဲ့...

ကျောင်းသူလေးတွေ လေးငါးယောက်နှင့် ဟွဲဝင်လာသည့်
အုပ်စုထဲမှာ သခင်မ ပုံစံလေးက ထင်းနေသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင် ဝဲခဲလေးတွေကို နောက်ဖက် ခပ်မြင့်
မြင့်မှာ စုချည်ထားလျက် ခံစပါးပါးလေးတွေ တချို့တလေက
မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ကပိုကနီ ပြုဆင်းနေသည်။

ရင်ဖုံးလက်ရှည်အဖြူလေးနှင့် ကျောင်းစိမ်းထမီ
ဝတ်ထားသည့် ဟိုယ်ရုံးက သုတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင်
အချိုးကျလျက်...

ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း
ခြင်ကွင်းကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မင်းမကိုင် အငိုက်ကို ပြန်သတိရ၏။

ဪ... လက်မှာ ချေးကြေးရင်းလေးတွေနှင့်
နှပ်ချေးမဝင်သေးတဲ့ အရွယ်ကတည်းက သူ့လက်ထဲမှာ ပြော၏။

ဆုံးသော စိတ်မပျက် မညည်းမညူ ချစ်ကြောက် ရှိသေရဲ့ခွဲတဲ့
တလေး။

အရွယ်ရောက် နေပါပေါ့လားဆိုသည့် အတွေးနှင့်
သက်ပြင်းချမိ၏။

ခုတလော ဦးဘထူး တစ်ယောက်လည်း ကျန်းမာရေး
မကောင်း။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မယ်မယ်က မကျန်းမာနေသည်မို့
ဦးဘထူး ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မကြည့်ရှုနိုင်။

မယ်မယ်ကဆို သူ့အနားက ထထွက်လာတာတောင်
မကြိုက်။

မမက အပြစ်တင်သည်။

“မောင်မောင်... ဒီမှာ မယ်မယ် မကျန်းမာတော့
မောင်မောင်အနားမှာ ရှိသင့်တာနားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

ဒါကြောင့် ခုတလော ခြံထဲမှာတောင် သိပ်မနေဖြစ်ပေ။

ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီရက်ထဲမှာမှ
ဦးဘထူးကလည်း မကျန်းမာ။

“ဦး...”

“ဟင်...”

နှစ်စဉ်ပြုနေကျအတိုင်း သူ့ရှေ့မှာ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ
လေးနှင့် ဆုရသည့်ပစ္စည်းတွေပိုက်လျက် သခင်မက ရပ်နေ သည်။

“ဦး... ဒီနှစ်သခင်မ ဘယ်မှလျှောက်မလည်တော့ဘူး

နော်... ဦးလည်း စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား ဟင်...”

မင်းမကိုးက စီးကရက်ကို ဆက်တိုက်နှိုက်ဖွဲ့၍
ရှေ့တည့်တည့်ကို တေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မယ်မယ်နဲ့ ဘာ မကျန်းမာတဲ့ ကြားထဲ
ဘာကို ခွဲ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့ဘူး... အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်း
ဘူး”

“ဦး တာဝန်ကျေပါတယ်... ဘိုးဘိုးကတောင်
ပြောနေသေးတယ်... လူမမာနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဦး ဒုက္ခရောက်
နေတာ အားနာတယ်တဲ့...”

မင်းမကိုးက ပြုံး၍မှီထိုင်နေရာမှ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်
တံတောင်နှစ်ဘက်ထောက်တင်၍ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည့်
ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်သည်။

“အပြန်အလှန် စိတ်ညစ်နေကြတာတွေ ထားလိုက်ကွာ
... ညည်းကို ဒီနှစ်တော့ ဘယ်မှလိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး...
ဒါပေမယ့် ပေးနေကျကိုတော့ ပေးချင်တယ်...”

မင်းမကိုးက လက်ထဲက စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်ပစ်
လိုက်ကာ ခါးမတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။

“ညည်း လက်ထဲကပစ္စည်းတွေချပြီ... ဒီမှာ လာထိုင်”
သခင်မက သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းတွေ စားပွဲပေါ်ချ
ကာ ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင် ဒိုက်သည်။

မင်းမကိုးက သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို အကိုးသတ်

ထုတ်သွင်း ဆွဲကြိုးမှာတပ်ထားသည့် သော့ခလောင့်နဲ့ သော့ခလောင့်က သော့ခလောင့်ကို ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

အဲဒီအခါမှာ အဲဒီအခါမှာတပ်ထားသည့် မင်းမကိုင်ရဲ့ ဆွဲကြိုးမှာ ဒါလေးတွေပါမှန်း မမြင်ခဲ့ဖူးတာကြောင့် သခင်မ ခုတ်နေပါဘူး။

မင်းမကိုင်ရဲ့ သော့ခလောင့်ကို သခင်မ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးမှာ တပ်ပေးရဲ့...

"ဒီနှစ် လောကတလလလေး ဝယ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတာ အစီအစဉ်က ပျက်သွားပြီ... ဒါပေမယ့် ညည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးလို့..."

မင်းမကိုင်ရဲ့ ယောက်ျားတန်ဖိုး ထူထဲနက်မှောင်နေ သော မျက်တောင်တို့ အစိပ်စိပ်စာလေးများကို ဝေးခနဲကြည့်၍ သခင်မ တွေးနေမိသည်။

ဦးဟာ ဝိလောက်ချောတာ ခန့်ညားနေရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ခုတ်အိမ်ထောင်မပြုပါလိမ့်...

ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တစ်ခါဆုူးသည့် 'ဘုရား' ဆိုသော မျက်နှာလှလှလေး တစ်ခုကို သင်ရလို့ ကံ မိပြန်သည်။

အဲဒီ ဘုရားဆိုတာကို သခင်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်စိအောက်မှာ သူမ မြင်တွေ့သမျှ မင်းမကိုင်ကိုယ်တိုင် ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံဖူး

သူဆိုလို့ အဲဒီ ဘုရား တစ်ယောက်ပဲ ရှိလေသည်။

"ဟိတ်... ဘာငေးနေတာလဲ..."

"ရှင်..."

"ဘာလဲ... လျှောက်မလည်ရလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား ဒီနေ့မလည်ဖြစ်ပေမယ့် အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ရက်ရက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့... ဆွဲကြိုးစားနော်..."

"ဟုတ်ကဲ့... သခင်မ လျှောက်မလည်ရလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်... ဦးအကြောင်း တွေးမိလို့ပါ..."

"ဘာလဲ... ပြောပါဦး..."

လူချင်းကလည်း နီးကပ်လျက် မင်းမကိုင်ရဲ့ မျက်နှာက နူးညံ့နေသည်မို့ သခင်မ နို့ချင်စိတ်လေး ဝင်လာကာ မင်းမကိုင်ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်တွယ်၍ ပခုံးစွန်းမှာ ပါးလေး ကပ်ထားလိုက်သည်။

"ခုနေ ဘိုးဘိုးကလည်း မကျန်းမာတုန်း ဦးသာ မိန်းမယူသွားရင် သခင်မကို ဘယ်သူမှ ခုလိုဂရုစိုက် ဆုံးမမယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်..."

မင်းမကိုင်ကပြုံး၍ သခင်မ မျက်နှာလေးကို ဂဲ့ကြည့်သည်။

"ဒီက ခုမှမိန်းမ မယူသေးတာ... ဘာလို့ ကြိုပူနေရတာလဲ"

"ဟင့်အင်း... သခင်မ ဦးကို ဘိုးဘိုး အပေါ်အားတုန်း

သက် တွယ်တာသလိုမျိုး အားကိုးနေခဲ့တာ... ဦး မိန်းမကလေး
ရင် ဦးခွမ်းမက သခင်မကို ဦးက ဂရုစိုက်တာ ဘယ်ကြိုက်မလဲ
နော်...

"ဒါဆို ညည်း ယောက်ျားယူတဲ့အင်္ကျီက နားမ မယူဘဲ
စောင့်ပေးမယ်ကွာ..."

"ဟင့်အင်း... သခင်မက ယောက်ျားမယူပါဘူး...
ဘိုးဘိုးကို ရှာကျွေးဦးမှာ..."

မင်းမကိုဋ်က မဲပြုံးနှင့် မျက်နှာမော့လိုက်သည်။

"ပြောတာတော့ မင်းပါ..."

"မဟုတ်ဘူး ဦး... သခင်မ တကယ်ပြောတာ..."

"တော်မင်းပါကွာ... ညည်းကို ဟိုဝန်က စမ်းချောင်း က
ကောင်လေးတစ်ယောက် စာလိုက်ပေးတာ... ယောက်ျား
မယူမယ့် ရုပ်ကိုလား..."

"ဟင်..."

သခင်မ အသားဖြူဖြူလေးက အဝတ်စနီ ပစ်တင်လိုက်
ဘာလို ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

"အဲ့... အဲ့ဒါ ဦး ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်..."

မင်းမကိုဋ်က စူးစိုက်ကြည့်၍ နှုတ်ခင်းငွေ စေ့လိုက်
သည်။

ထိုအကြည့်အောက်မှာ သခင်မ ရှက်လည်းရှက်
ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ဖြစ်လာကာ မျက်ရည်လေးလည်လာ၏။

"အဲ့ဒါ... သူဟာ သူ့အကင်းလိုက်ပေးတာပါ ဦးရယ်...
သခင်မ သခင်မ... သူ့ကို လုံးဝမျက်နှာသာ မပေးခဲ့ပါဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အချိန်တန်ရင် ချစ်ကြ သားကြမှာပဲ
... အဲဒီထဲက ဒို့က ညည်းကို ဦးစားပေးပြီး ညည်းရဲ့ ဇာတ်
ပေါင်းခန်းရောက်မှ ဒို့က ကန်လန်ကာချပေးမှာ..."

သခင်မက တစ်ရစ်ရစ် ပြည်တက်လာသော မျက်ရည်စ
တို့နှင့် ခပ်စူးစူးလေးကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ထပြေးလေသည်။

"ဟိတ်..."

မင်းမကိုဋ်က မျက်ခနဲ မှိမ်းဆွဲလိုက်၏။

သခင်မ ကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျလာသည်။

ရှိုက်သံလေး ပွင့်လွှက်လာလျှက် ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ အပ်၍
သခင်မငိုလျှင် မင်းမကိုဋ် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားရှာသော
အပြုအမူများအတွက် မျက်နှာလည်းပ...

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်သွားတာလည်း သတိထား
လိုက်မိကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

လက်နှစ်ဘက်သည် ပွေ့ဖိုက်ချောဖိုကို ခွင့်မပြု။

တိမ်းဖယ်ပစ်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိ။

သခင်မ မင်း ကလေးငယ်လေး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ
သိရဲ့လား...

အခန်း (၅)

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး မျက်နှာကြီး ချောင်းဆိုးရလွန်းလို့
မို့အစ် နိရဲနေပြီ... သခင်မ ဦးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား...”

“မဆက်နဲ့...”

မို့မောက်နေသည့် ရင်ဘတ်ကြီးကိုဖိ၍ အသက်ရှူပြင်း
လျှက် ဦးဘထူးက တားမြတားနေသည်။

အကြောင်းရှိလျှင်ဆက်ဖို့ မင်းမကိုး ပေးထားခဲ့သည့်
ဟန်းဖုန်းလေးကိုပင် သခင်မ လက်ကမချမိပေ။

ဦးဘထူး အခြေအနေက အဲဒီလောက်ထိ စိုးရိမ်ဖွယ်
ဖြစ်နေတာ...

ဒါပေမယ့် မခေါ်ဖို့ချည်း ခါးခါးသီးသီး တားနေသဖြင့်

သင်မ ဖုန်းကိုင်ထားပေမယ့် ဒီအတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရသည်။
ဦးဘထူး သခင်မကိုတောင် စကားဟဟ မပြောနိုင်
တော့ပေ။

ည ဆယ်နာရီခန့်ရှိတော့မှ...

“မြေး...”

“ရှင်... ဘိုးဘိုး...”

သခင်မ နားနားကပ်၍ သေချာနားထောင်ပါဟု ယုံလှလေး
ကြားရသည်။

“သ... သခင်လေးကို ခေါ်ပေး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သခင်မ သံလိုက်ပြီ။

ဘိုးဘိုး သူ့အခြေအနေအတော်ကြီး မဟန်မှန်းသိလို့သာ
ဆက်ခိုင်းတာ...

မျက်ရည်တွေလည်းကျ ဂဏန်းတွေကို နှိပ်တဲ့လက်
ကတုန်နှင့် တော်တော်နှင့်ခေါ်လို့မရ။

“ဦး... ဦး ရှိလာဟင်...”

ဖုန်း ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းလည်း မသိ။

ဟိုဘက်က ကိုင်မှန်းမကိုင်မှန်းလည်း မသိဘဲ ဒီစကား
ကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေမိသည်။

တော်တော်ကြီးမေးနေပြီးမှ စကားသံ သဲ့သဲ့ကြားရ သည်။

“ဘာလဲ... မရှိဘူး...”

လေသံက ချင်းမာရင့်သီးလှ၏။

“ဟို... ဦးမင်းမကိုင်ကို မေးတာပါရှင်... ဒီမှာ ဘိုးဘိုး
အတော်လေး ငိုရိမ်စရာဖြစ်နေလို့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်
လာပေးပါလို့”

“လူနာရှိရင် ဆရာဝန်ခေါ်ပေါ့... မောင်မောင်
အိပ်နေတယ် ထပ်မဆက်နဲ့...”

ဒီတော့မှ တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်တဲ့သူဟာ ခင်မဒီဆိုတဲ့
ဦးရဲ့ အစ်မမှန်းသိလိုက်ရသည်။

ဖုန်းချသွားပြီမို့ ဘာမှတပ်ပြောခွင့် မရတော့ပါ။

သခင်မ ငြိမ်သက်နေသည့် ဘိုးဘိုးကို လှမ်းကြည့်ကာ
ပါးစပ်ကလေးပိတ်၍ ရှိုက်ငိုလိုက်ရင်း ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချထား
လိုက်သည်။

ဖုန်းနဲ့ကြိုးစားလို့မှ မရနိုင်တော့ဘဲ...

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး...”

“ဟင်...”

ဦးဘထူး မျက်ခုံးတွေ တွန့်လှုပ်သွားလျက် အသံသဲ့သဲ့
လေးနှင့် ထူးသေးသည်။

တစ်ညနေလုံး မပြတ်တမ်းဆိုးခဲ့သော ချောင်းက
ဆိုကျပ်သော ဝေဒနာဆိုးကြီး ဘိုးဘိုးကိုပေးကာ စိတ်ချလက်ချ
ထွက်သွားပြီထင်သည်။

ချောင်းဆိုးနေစဉ်ကမှ ဘိုးဘိုးကို ထူထူထောင်ထောင်

အေးအေးလို့နေသေးသည်။

မိုးမချုပ်လို့ ချောင်းဆိုရပ်သွားကတည်းက ဘိုးဘိုး ခေါင်းမထူနိုင်တော့...

ရင်အစုံက နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြစ်လျက် အိပ်ယာထက်မှာ မောက်လျက်ကွေးကွေးလေး ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။

သခင်မမျက်ရည်တွင်တွင်ကျလျက် မင်းမကိုင်ပေးထား သည့် ဆေးတွေထပ်တိုက်ပေမယ့် ဘိုးဘိုးက လုံးဝမသောက် တော့ပေ။

“မြေး...”

“ရှင်... ဘိုးဘိုး...”

“သွားအိပ်တော့” လို့ ဦးဘထူးက လက်ယပ်ပြသည်။

“ဘိုးဘိုးပဲ သက်သာအောင်နေပါ... သခင်မ ဘိုးဘိုး ကိုထားပြီး ဘယ်လိုသွားအိပ်ရမှာလဲ ဘိုးဘိုးရယ်... သခင်မ ဒီနားမှာပဲနေမယ်... အိပ်ချင်လည်း ဒီနားမှာပဲ အိပ်မှာပေါ့”

ဦးဘထူး ဆို့ကျပ်သော ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ကြိတ်ခံစား ရင်း မင်းမကိုင်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

မြေးလေး ဖုန်းဆက်ထားတာဆိုတော့ မကြာခင် ရောက်လာမှာပဲ ဟုန်းစွဲ၍ သတိကိုစိတ်နဲ့ဆက်ယူနေရသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် မြေးရဲ့ဋ္ဌိတ်သံလေး ထွက်လာတာကို နားထဲမှာကြား၏။

“သခင်လေး... မလာသေးပါလား...”

အလူးအလှိမ့် ခံစားရသော ဝေဒနာက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာပြီ...

ဒီမြေးမလေးရဲ့ ရှေ့ရေကို စာနာတတ်တဲ့ သခင်လေး လက်ထဲမှာ သေချာအပ်နှံခဲ့ပြီးမှ သူ စိတ်ချနိုင်မှာဖြစ်သည်။

ပထဝန်းကျင်က တစ်စတစ်စ တိတ်ဆိတ်လာသည်။

စိုက်ပျိုးခြံများသာရှိသည့် နေရာရှိ ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် အမျှ လူသံကားသံများ ဆိတ်သုန်းလျက် ခွေးတူသံများကိုသာ ကြားနေရ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ငါများ ခုနေဆုံးပါးသွားရင် မြေးလေးတစ်ယောက်တည်း...

ညကြီးအချိန်မတော် လူသေအလောင်းကြီးကိုဖက်ပြီး ဦးဘထူး သတိတွေ မမြဲတော့ပေ။

“ဘိုးဘိုး...”

မြေးလေး ခေါ်နေသလား...

ငါတူမှ မြေးလေး မကြောက်မှာ...

အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားသည့် ဘိုးဘိုးရဲ့ မျက်နှာက အဖေအကြောင်းတွေကို အနီးကပ် စိုးရိမ်စွာ ကြည့်ရင်း သခင်မ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်များနှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ‘ဦးရေ’ လို့အော်ခေါ်ပြီး ပြေးထွက်လျှောက်ခေါ်နေလိုက်ချင်သည်။

ခုတော့ မြေးအပေါ် အလွန်ဂရုစိုက် နှစ်သိမ့်တတ်သည့်

ဘိုးဘိုးထံမှ...

“မငိုပါနဲ့ မြေးရယ်...”

ဆိုတဲ့ အသံလည်း မထွက်တော့...

“ဘိုးဘိုး သက်သာပါတယ်... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်...”

ဆိုတာမျိုးလည်း မကြားရတော့...

အသက်ရှူနေသေးသည်မလွဲ၍ ဘိုးဘိုးထံမှ မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှ မရှိတော့ပေ။

သခင်မ ဖုန်းလေးကို ပြန်ကောက်ယူ၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဦးရယ်... ဘိုးဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကျတော့မှ”

ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်ကြည့်လိုက်ငိုလိုက်။

တိတ်ဆိတ် မှောင်မဲနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားငယ် ကြောက်ရွံ့စွာ ဝေကြည့်လိုက်နှင့် ခွေးအသံများကို ခြောက်ခြားရင်း သခင်မ ဘိုးဘိုး ဘေးမှာငုတ်တုတ်လေးထိုင်လျက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကိုယ်က မှေးခနဲ ခဏလေးမျှသာထင်ပေမယ့် သခင်မ ဆတ်ခနဲ ပုတ်အနှိုးခံလိုက်ရသလို ခေါင်းထောင်လိုက်မိတော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး...”

သခင်မ ဘိုးဘိုးကိုခေါ်၍ ထိုကိုင်လိုက်မိလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးပျက်ခြောက်ခြားသွားလေသည်။

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုးရယ်...”

“ဟီး... ဟီး...”

သခင်မ အေးစက်တောင့်တင်းနေသည့် ဘိုးဘိုးကို အားကျွမ်းကပ်၍ အူလိုက်သည်လို့က ငိုချလိုက်မိလေသည်။

“သခင်မကို စိတ်ချလက်ချထားသွားပြီလား ဘိုးဘိုးရယ်... သခင်မ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်အောင် ပညာတွေ သင်ပေးဦးအဆို... ဘိုးဘိုး မသေနိုင်သေးပါဘူးဆို... ဘိုးဘိုး ဘိုးဘိုး... ထပါ... ထပါ ဘိုးဘိုးရဲ့... ဟီး ဟီး...”

အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သည်။

မင်းမကိုဋ် ဆိုင်ကယ်ကို ခေါက်ထောက်ပြီး ဦးဘထူးတို့ မိလေးဆီ တအားပြေးချလာခဲ့မိသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်လျက် သူ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လိုက်လျှင် ကွေးကွေးလေး ခုသော ဦးဘထူးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သခင်မက အုပ်စီးပွေ့ဖက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ဘဘ... သခင်မ...”

မင်းမကိုဋ် သခင်မပုခုံးလေးကို မ၍ဆွဲထူလိုက်လျှင် မာကျောသော အရာတစ်ခုက သခင်မရင်ခွင်ထဲမှ ခြွေထောက်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာကာ ကြမ်းပြင်သို့ တဆက်တည်း ခေါက်ခနဲကျလေသည်။

ဝံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူပေးထားခဲ့သည့် ဟုန်းဖုန်းလေး

တောင့်တင်းနေသည့် ဦးဘထူးရဲ့ သေဆုံးချိန်...

စောစောကမှ သူ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည့် သခင်မရဲ
ငိုသံ...

ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ညက သခင်မ သူ့ကို မရမက ခေါ်နေ
သလား...

သူ ဘာလို့မသိခဲ့တာလဲ...

ဖုန်းပါသည့် ဂျာကင်ကိုချွတ်ထား၍ ညက သူ စောစော
အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။

ဒါဆို ဒီဖုန်းသံကို ကြားတဲ့လူ မရှိဘူးလား...

ညဉ့်နက်မှ အိပ်တက်သည့် မမ မျက်နှာကို ကွက်ခါး
မြင်လာသည်။

သူကြာကြာ တွေးချိန်မရပါ။

သတိလစ်နေသည့် သခင်မကိုပွေ့၍ အတွင်းဘက်
သခင်မ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ သွားချထားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် မချိတရီ ခံနေ
နေမိသည်က ဦးဘထူးအလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်...

အသုဘကိစ္စ ပြီးသွားတော့ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် အနည်း
ငယ်ကျန်းမာစပြုနေပြီမို့ ခင်မဒီနဲ့အတူ ခြံထဲကိုရောက်လာသည်။

မင်းမကိုးရဲ့ ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ စုရုံးထိုင်မိကြလျက်
မင်းမကိုးကို ပြော၏။

“သစ္စာနဲ့ ကိုပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့...”

“ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး မယ်မယ်...”

“မလိုက်လို့ ဖြစ်မလား သားငယ်... ကိုအထူး မရှိတဲ့
အိပ်ခန်းပေါက်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ဒီခြံထဲမှာ
နေသင့်တော်မလား...”

“ဒီလို အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဟာလေးမျိုးနဲ့... ဘာလို့လို့
မခံနိုင်ဘူး... မောင်မောင် ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ် ဒါပဲ...”

“ဒါဆိုဒီကောင်မလေးကိုကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မဖြေပါ။

“သူ့အဘိုးနဲ့နေတာပဲ... အခု သူ့အဘိုး ပရိုတော့တဲ့... လာခဲ့တဲ့နေရာကိုပြန်ပေါ့... သူ့အတွက် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင် ခွင့်အိမ်တိုင်ယူရောက်... မမပို့ဖို့ စိစဉ်မယ်...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ဖို့ဖို့ လုံးဝသဘောမတူ... မမ... ဘာကိုကျွန်တော်ကတိပေးခဲ့တာ... ဒီကောင်မလေး ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အထိ တာဝန်ယူပေးဖို့...”

“ဒါဆိုလည်း ဘာခဲယဉ်းလို့လဲ... သူ့ပညာအသိ ဘယ်ထိရှိမလဲ... ကြိုက်သလောက်ပြောဆုံးတဲ့အထိတွက် တက်မှာ အပ်ပေးထားလိုက်မယ်...”

မင်းမကိုဋ် ခေါင်းခါနေသည်။

“သူ့မှာ နောက်ခံအမာခံ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ဘယ် မှမရှိဘူး... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကျွန်မ မလွတ်နိုင်ဘူး... ပြီးတော့ ဒီကလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်း ကျွန်တော် သွေးသားလို သံယောဇဉ်နဲ့မွေးလာခဲ့တာ... ပြောသလိုလုပ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“ဒါဆို... သူ့ကို အိမ်ခေါ်လာရမယ်ဆိုပါတော့...”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ...”

မင်းမကိုဋ်က ခင်မဒီမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ပြည်သူ့ စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“မမကို ကျွန်တော်တစ်ခုပေးပါရစေ... ဘာဘာ...”

“ဘာ သခင်မကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား”

စောစောက မာထန်နေသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ကျ သွားလေသည်။

မညာတတ်သော မျက်နှာတစ်ခုပေါ်မှ တုန်လှုပ်ခြင်းများ ခေါင်းခါခြင်းဆန်မည့် ဟန်ပန်များလည်း မရှိ။

“ဘာ... အသည်းအသန် ဖြစ်နေပါတယ်လို့... ခင်မ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆက်တယ် မဟုတ်လား... မမ ခေါ်ပေးတာ မဟုတ်လား”

ခင်မဒီ မျက်နှာလေးနီရဲလျက် မင်းမကိုဋ်ကို စူးစိုက် ညှိနေရုံမှလွဲ၍ ဘာစကားမှ မထွက်။

သူတို့ မိသားစုဟာ မောက်မာရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသော ခေါက်နီမုပါးသူများ မဟုတ်ကြပါဘဲ မောင်ရဲ့လေးနဲ့ သခင်မကို ဘာပြောခဲ့သလဲ...

ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေ ကိုယ်သိနေသည်။

“ထပ်မဆက်နဲ့” လို့တောင် ပြောခဲ့သေးတာ ခေါ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲပင် မထည့်ခဲ့ပါပေ။

တကယ်ဆို ဘာဟာ သူတို့ မောင်နှမရဲ့ ကရုဏာရှင် ငါးတော်ကြီးပါပဲ။

မိသားစုအပေါ် အလွန်စေတနာထား၍ သစ္စာရှိသူ။

ဒါကို သခင်မဆို ည့် တစ်မျက်နှာတည်းကြောင့် ခင်မယောက်ရဲ့ သေခြင်းရှင်ခြင်းကို သူမကရုမစိတ်ခဲ့မိ။

မင်းမကိုဋ် မျက်နှာက အေးစက်တင်နေသည်။

ဒီကိစ္စ ဘာကြောင့် အပြန်ပေါ်လှရတာလဲ...

သခင်မက တိုင်တန်းပြောပြခဲ့တာလား...

“သခင်မတို့ မြေးအဘိုးကို ကျွန်တော်တွေတော့ ဘာ
က ညကတည်းကဆုံးခဲ့တာ... အေးစက်နေပြီ သခင်မ
သူအဘိုးအပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး သတိလစ်နေတာ...
သူ့လက်ထဲမှာ ဖုန်းကို ငါ့ကားတယ် မမ... အဲဒီဖုန်း
အကြောင်းရှိရင်ဆက်ခိုင်းအောင် ကျွန်တော်ပေးထားတာ...
ကျွန်တော့်ဆီကိုဆက်မှာပဲ... အဲဒါ မမ မမ...”

ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ပြန်ပြောခဲ့ဖူး ထုံးစံလည်း မရှိခဲ့

ပြောလည်း မပြောခဲ့ဘူးတာကြောင့် မင်းမက

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်...

ကြေကွဲသောဒေါသများသည် မျက်နှာမှာ ရောင်စုံ
လွှားလျက်...

ထိုစဉ် တံခါးဝမှာ အရိပ်တစ်ခုပေါ်လာသည်။

မင်းမကိုဋ် လှည့်ကြည့်၏။

အိမ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် လူများကိုမြင်သည်နှင့် သခင်
နောက်ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

“ချာထိတ်... နေဦး...”

သခင်မ ပြန်လှည့်လာသည်။

ခင်မဒီ မျက်နှာ သွေးထွက်မတတ် နီရဲလာသည်။

မင်းမကိုဋ်ကို ကြောက်လို့မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမယ့် ‘သစ္စာနု’ ရဲ့မိသားစုဟာ ဒီလောက်ထိ
ဒိတ်ခါတ်နိမ့်ပါး ပါသည်ဆိုသော ပြယုဂ်တစ်ခုဟာဖြင့် ရာဇဝင်
တွင် ကျန်ခဲ့တော့မည်။

ဒါ့အပြင် ကိုယ်ကအကြီး မလုပ်သင့်တာ လုပ်ခဲ့မိသူက
တိုယ်။

သခင်မ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ခပ်ရှိုရှိုလေး လာရပ်သည်။

“ဘာဘာဆုံးမယ့်ညက ညည်းဒို့ဆီကို ဖုန်းဆက်သလား”

သခင်မ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ခင်မဒီနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဖျတ်ခနဲဆုံလေသည်။

“ဟေ့... မေးနေတာ ဖြေလေ...”

သခင်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရအောင်မခေါ်တာလဲ... ဘယ်သူနဲ့
တွေ့သလဲ”

မင်းမကိုဋ်က ဆက်တိုက်မေးသည်။

သခင်မက ခင်မဒီ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ...

“မမကြီးနဲ့ တွေ့ပါတယ်...”

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ခင်မဒီက အံ့ကြိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော မျက်နှာနှင့်
ခင်မော့ထားလိုက်သည်။

သခင်မက ဆက်၍...

“ဦး ဟိပ်နေလို့ တအောင်မြင်မှ ဟိပ်ဆက်ပါလို့ ပြောပါတယ်”

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ခင်မေ့မျက်နှာ အပြောင်းအလဲများမှာ ဖြစ်သွားလေ

သည်။

ဒေါ်စက်ဖြတ်ရှင်က ငြိမ်သက်စွာ မကဲခတ်နေသည်။

“တာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် မခက်တာလဲ...”

“ဘိုးဘိုးက မဆက်ရဘူးဆိုလို့...”

ခွင့်လွှတ်ပါ ဘိုးဘိုးရယ်... ဘိုးဘိုးရဲ့နေရင်လည်း သခင်မ ဒီလိုပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် အပြစ်ပင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး နော်...”

ဘိုးဘိုးပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့ သတ်မှတ်ထိုက် သူတွေအတွက်...

သခင်မ စော်ကားခြင်းကို ရွှင်ရွှင်လှိုက်တာပါ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကျောခိုင်းလျက် သခင်မ တစ်လှမ်း ချင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ဦးကဲ့ သာခေါ်ကြတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ငါရှိနေရင် ဦးဆုံးဖြတ်ရခက်တော့မယ်...

ဦး စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့တော့...

သခင်မ အိမ်လေးပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့ရင်း အိမ်လေးကို ဝေကြည့်၍ မျက်ရည်တွေ ကုလားသည်။

သခင်မဆိုတဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်တော့များမှ အေးချမ်းခွင့်မှ မှာလဲ။

ဘိုးဘိုး ပန်းခင်းလေးထဲက အနွှိုးကျရသမျှ ဖုဆောင်း ပေးထားတဲ့ ငွေလေးတွေကို ဘိုးဘိုးရဲ့ သံသေတ္တာလေးထဲထည့် ကိုယ့်အဝတ်အစားလေးတွေပါ အားလုံးသိမ်းဆည်း...

ပြီးတော့ ဘိုးဘိုး သေဆုံးခါနီး တစ်ရက်မှာ လဲထားခဲ့ သည့် မလျော်ရလေးသော ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲယူ၍ အားပါးတရ ရှိုက်နင်းလိုက်မိသည်။

ဆေးနဲ့နှင့် ဘိုးဘိုးရဲ့ကိုယ်နဲ့ရောနေသော အင်္ကျီကို သေတ္တာထဲမှာထည့် ပိတ်လိုက်သည်။

ဒီအင်္ကျီလေးကို ဘယ်တော့မှလည်း မလျော်တော့ဘဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ကိုယ်စား သိမ်းဆည်းသွားပါတော့မည်။

သခင်မ ပြန်လာပြီဆို ဒေါ်ယမင်းဘယ်လိုနေမလဲ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက အန်တီ အခေါ် ဘယ်လိုခေါ်တာ မှ မကြိုက်ခဲ့သည့် ဒေါ်ယမင်းက အစကတော့ သားသမီးလည်း မရှိသဖြင့် သခင်မကို အမေလို့ ခေါ်စေချင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

နောက်တော့မှ သခင်မက ခိုက်တဲ့ကောင်မလေးရယ် လို့ စိမ်းကားရက်စက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ယမင်းလို့ပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခုပြန်လာတဲ့ သခင်မမှာ ငွေတွေလည်း ပါပါသည်။

ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ပါ။
 ရွှေငါးမင်း ကျေနပ်လက်ခံပါမလား...
 သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။
 သခင်မ ပညာသင်ခွင့်တော့ ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။
 ရှိပါစေတော့... ဘဝမှာ လုံခြုံစွာရပ်တည်ခွင့်ရဖို့က
 အဓိကပါပဲ။

သခင်မ သေတ္တာလေးကို မနိုင်မနင်းမ၍ အိမ်ရှေ့
 ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ဘိုးဘိုး...”

ဘိုးဘိုး အိပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းက တစ်ယောက်အိပ်
 ကုတင်လေး နံဘေးမှာစွမ်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်မိပြီး မျက်ရည်စက်
 တို့က ကုတင်စွန်းမှာ စိုစွတ်သွားလေသည်။

သခင်မ လက်အုပ်လေးချီ၍ ရွှံ့ခိုးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးရယ်... သခင်မ ဒီနေရာလေးကို ထားခဲ့ရ
 တော့မယ် ဘိုးဘိုးရဲ့အနံ့အသက်လေးတွေနဲ့ ဝေးတဲ့ဆီ သခင်မ
 သွားရတော့မယ်... သခင်မ သွားရတော့မယ်...”

... သခင်မ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်...

ဘိုးဘိုးကို သခင်မသိပ်ချစ်တယ်... ဘိုးဘိုးကို အမြဲသတိရ
 သွားမှာပါ ဘိုးဘိုးပြောသမျှ ဆုံးမသမျှ သခင်မ မှတ်ထားမှာပါ။

သခင်မ တတွတ်တွတ် ပြောနေရင်း ကုတင်လေးပေါ်
 မျက်နှာမှောက်ချကာ တအားရှိက်ငိပ်လိုက်သည်။

“ခရာတိတ်...”

“ဟင်...”

သခင်မ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ထမင်း...”

မင်းမကိုဌ် သခင်မရဲ့ လက်မောင်းလေး တစ်ဖက်ကို
 ဆွဲထူသည်။

“ဘယ်သွားမလို့ ဘာဘာကို နှုတ်ဆက်နေတာလဲ...”

မေး၍ သခင်မ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးသည်။

ဒီနေ့ထိ သခင်မမျက်ရည်ကို သုတ်မပေးခဲ့ဖူးတာ

အမှတ်တရပါ။

“မျက်ရည်မကျနဲ့နော်...”

“မျက်ရည်သုတ်ပစ်စမ်း...”

အဲဒါ မင်းမကိုဌ် ပြောနေကျစကား။

“မေးတာ ပြေလေကွာ...”

“သခင်မလာခဲ့တဲ့ နေရာကို သွားမလို့ပါ...”

မင်းမကိုဌ်က သခင်မ မျက်နှာလေးကို အကြာကြီး
 စိုက်ကြည့်နေ၍ ဆံပင်နီနီလေးတွေကို ဖွပ်လိုက်သည်။

“ညည်း ရူးနေလား... ဘာဘာ မရှိတော့တာနဲ့ ညည်း

လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ ရသွားပြီလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့...”

“ဟေ့ဟေ့ပါဘူး... သခင်မ ဦးကိုလာကန်တော့ပြီးမှ
 သွားမှာပါ... ဦးကို သူတို့လာခေါ်ကြပြီ မဟုတ်လား ဟင်...”

သခင်မရှိရင် ဦး နောက်ဆံတင်း နေမှာစိုးလို့...

"နောက်ဆံတင်းရဲ့ပဲ ညည်းထင်လား..."

သခင်မ ဘာမှမပြောတတ်ပါ။

မင်းမကိုဦး မျက်နှာချောချောကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ

သည်။

မင်းမကိုဦး ပင့်သက်ရွှက်ရွှ် တစ်ဘက်လှည့်သွားသည်။

"ဘာပစ္စည်းမှ မယူနဲ့တော့... ဟိုမှာ မယ်မယ်တို့

စောင့်နေတယ်..."

"ရှင်..."

သခင်မ မျက်လုံးလေး ပြူးသွားကာ မင်းမကိုဦး ရှေ့က ကပ္ပာ ကယာ သွားရပ်လိုက်သည်။

"ဦး..."

မင်းမကိုဦး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍

"သခင်မက သူတို့နှစ်ယောက်သွားရမယ်..."

"အင်း..."

"ဟင့်အင်း... သခင်မ မလိုက်ဘူး... ဟင့်အင်း

... ဟင့်အင်း..."

သခင်မ ခါးခါးသီးငြင်း၍ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်

သည်။

"သခင်မကို မကြည်ဖြူတဲ့ မျက်နှာတွေထဲမှာ သခင်မ

မနေပါရ စေနဲ့ ဦးရယ်... သခင်မ မလိုက်ပါရစေနဲ့နော်..."

ကြည်ကြည် မကြည်ကြည် ကိုယ့်ရဲ့အဒေါ်အရင်းဆီကိုသွားပါရစေနဲ့
ဒေါ်ယမင်းဟာ အဘွားတော်ပေမယ့် ဒေါ်ယမင်းလို့ပဲ

ခေါ် အဒေါ်ယမင်းနဲ့ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာ အကျင့်ပါနေသည်မို့

စကားပြောလည်း ဒီအတိုင်းသာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

မင်းမကိုဦး မျက်နှာကြီးက ချက်ချင်း သုန်မှုန်သွား၏။

"မသွားရဘူး... ညည်းကို ငါ့အရိပ်ထဲကနေ ဘယ်မှ
သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... ဟိုမှာ ညည်းဘဝ ဘာတွေတိုးတက်
လာနိုင်မှာလဲ... ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာနိုင်လဲ ဆိုတာရော
တွေးမိရဲ့လား"

"တွေးမိတယ်... သခင်မ တွေးပြီးပါပြီ... အဲဒါ
သခင်မရဲ့ဘဝအမှန်ပါပဲ ဦးရယ်... မသွားရဲစရာ မရှိပါဘူး...
ဦးတို့ရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဆွေမျိုးစုထဲကို ပင်ရမှာနဲ့ စာရင်"

"တော်စမ်း..."

မင်းမကိုဦး မအော်စမူး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"လာနဲ့..."

"ဦး..."

သခင်မ ရုန်းရင်းဆန့်ခတ်လည်း မလုပ်ရဲဘဲ မင်းမကိုဦး
ဆွဲခေါ်ခဲ့တဲ့နောက် အပြေးတစ်ပိုင်းလေး ပါသွားလေသည်။

'သစ္စာနဲ့'

သို့သော် မှန်စီစာလုံးလေးတွေက ခြံတံခါးဝမှာ လှပစွာ
လင်းလက်နေလေသည်။

ခြံအဝင်ဝမှာ ကိုက်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်ထိ
သစ်ပုတ်ပင် သေးသေးလှလှလေးတွေက လမ်းရဲ့ထစ်ဖက်
အစ်ချက်မှာ သေသပ်စွာစိုက်ပျိုးရှိနေကြသည်က တစ်ရွယ်တည်း
အစ်ရစ်တည်း အုပ်ဝဲနေကြတာကြောင့် စိမ်းညိုတာ သဘောကျ
နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ပင်။

တို့...ရောင်စုံ၊ နင်းဆီတွေ လှလိုက်တာ...

ဟိုခြံကြီးထဲမှာလည်း နင်းဆီတစ်မျိုးတည်းသာ
စိုက်ခဲ့သည်။

ဦးတို့ တစ်မိသားစုလုံး နင်းဆီကြိုက်ကြသည် တစ်ပါးရဲ့

ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ အဖြူနီဝါ လိမ္မော် အရောင် အတောက်လျက်...

အမောင်ရင့်တာလေးတွေ နုပွင့်ဖက်လေးတွေကို အတန်းလိုက်တစ်ရစ်စီထားလျက် နင်းဆီနက်ကိုပါတွေ့လျှင် သခင်မကားပေါ်ကနေ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြစ်နေမိလေသည်။

ဒီဘက်အခြမ်းမှာတော့ သစ်ခွ ဒေါလီယာကအစ ဇွန်ရဲ့ စပယ်ရဲ့ ဟိုးအနောက်ဘက်မှာ ပိတောက်ပင်တန်းအထိ ပန်းပင်အစုံရှိနေသည်။

ခပ်ပြာပဲမြင်ရသည့် ဟိုးနောက်ဖေးဖက်ထိ လည်ပင်းလေး ရှည်ကြည့်ရင်း သခင်မပန်းတွေထဲမှာ နစ်မျောသွားမိဆဲ ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

သူတို့ အသီးသီး ဆင်းသွားကြလျှင် ဒရိုင်ဘာဦးပိုက်က သခင်မနားက တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။

သခင်မကို စောင့်ခေါ်မယ့်သူ မရှိ။

ကားပေါ်မှာ အောက်သို့ ခြေစုံရပ်မိလျှင် တိုက်ကြီးရဲ့ တစ်ပို့တစ်ပိုင်း မြင်နေသည့် အတွင်းဘက်ကို ငေးကြည့်ကာ သခင်မ အားငယ်စိတ်တွေ အလှူအယက် တိုးဝင်လာကြသည်။

“ဦးရယ်... သခင်မကို သွားတော့ဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် ထိုး ထည့်ပစ်လိုက်တယ်နော်...”

သခင်မ တိုက်ကြီးပေါ် တက်ရမှာလား...

ဒီမှာပဲ လာခေါ်မယ့် သူကို စောင့်နေရမှာလား...

ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်စကို မျက်တောင်တို့နှင့် ဆဲခတ် တားဆီးနေမိဆဲ...

“လာ... ညီမလေး...”

ရှေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ သည်။

ဆဲပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်မှာ ထုံးထား၍ သေသပ်စွာ ဆဲဆဲထားသည်။

အသက်ကတော့ ခင်မဒီနှင့် ဖော်မီးမယိမ်းလောက်ပဲ ခေါမည်။

သူက သခင်မ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ဒါပေမယ့် စွေးစွေးနီနေသော ကတ္တီပါကော်ဇော ဆံထားသည့် တိုက်ကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်းကို မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှ ဆဲကွေ့သွားသည့် ကော်ရစ်ကလေးအတိုင်း နောက်ဖက်ကို ခေါ်၍ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါ... အစ်မရဲ့ အခန်းပဲ... အဲဒီမှာ သခင်မလေး နားထားတဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံရှိတယ်... ဟိုအကွေ့နားမှာ အချိုးခန်းရှိတယ်... အဲဒီမှာ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး ဒါကိုဝတ်ပြီးရင် ညှိခန်းထဲဝင်ရမှာ...”

“ခ... ဝင်လို့မရဘူးလား ဟင်...”

“မရဘူး ညီမရဲ့... ခုလို အိမ်က အလုပ်သမား”

၁၄၂

၁. သွင်မ

အားလုံးကို ခေါ်တွေ့ပြီဆို အလုပ်သမားအားလုံး ခရစ္စတီးယန်းတို့မှ သခင်မကြီးတို့နဲ့ တွေ့ဖို့သွားရတယ်...
“ရှင်...”

သခင်မ လက်ကလေးတွေ တုန်သွားသည်။
ဒါဆို သခင်မက ဒီအိမ်က အလုပ်သမားပေါ့...

အစိုး (၂)

သက္ကရာဇ် ၁၃၈၀

အခန်း (၆)

“ဒီလို သဘောထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးကြီးရဲ့...
သိန်း ကလေးကို မယ်မယ်တို့က လမ်းပေါ်က ဆွဲခေါ်လာတာမှ
မဟုတ်တာ... သားငယ်ကိုယ်တိုင်အပ်ထည့်လိုက်တာ...
အလုပ်သမားလို့ သဘောထားပြီး မခိုင်းစေဖို့ကို အထူးမှာ
သိက်တာ... သမီးကြီး အသိ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်... ဒါပေမယ့် နာမည်ကိုက
သခင်မတဲ့... သူ့ကို မောင်မောင် ဒီလိုအရေးပေးထားတိုင်း
မဒီတို့က ပျာပျာသလဲလုပ်ပေးနေရင် ဒီစံအိမ်မှာ သူ
နေချင်သလိုနဲ့... ဖြစ်နိုင်သလို လုပ်သွားမှာပေါ့...”

“ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရမှပဲ... ‘သစ္စာနဲ့’ ဟာ

အတိအကျမရှိဘဲ မတရားမလုပ်သလို မတရားသဖြင့်လဲ အဖြစ်မခံဘူးဆိုတာ ရာဇဝင်မပျက်စေရဘူး...

“မိမိကတော့ မောင်မောင်ကို ဘရဏီနဲ့ မဖြစ်မလက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီ... ဒီကောင်မလေးကိစ္စကို ဖြစ်သင့်အတိုင်း စီရင်ချင်တယ်...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ကနုတ်လက်ရာများနှင့် ရုန်းကြွေသော ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ကထကာ နံရံအပြည့် ကာသည့် ကန်လန်ကာကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် သားငယ်က အသက်မစေသေးလှပါ။ မြန်းကလေးမှ မဟုတ်တာကွယ်... ဒါဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်... မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ အရဏီကိုယ်တိုင် သားငယ်ကို နှစ်ရမှန်းသိရက်နဲ့ သူ့မိဘတွေကလည်း နားပူနေကြတဲ့ ကြာမယ်မယ် အင်းမလုပ် အဲ့ မလုပ် လုပ်နေခဲ့တာပေါ့...”

ခင်မဒီ သခင်မကို လုံးဝမနှစ်မြို့နိုင်တာ ခုပိုဆိုးသွားသည်။

မောင်မောင်ရှေ့မှာ အကြီးအကျယ် ကျရှုံးတော့သိက္ခာတရားများကို သခင်မက မထင်မှတ်စွာ ကာကွယ်ပေးသည်။

ဒါဟာ စေတနာလား နောင်တစ်ချိန်အတွက် ငါးလိုက်တာလား...

ဒီအခွင့်အရေးနဲ့ ခင်မဒီဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ် သခင်မ

အထက်စီးက ကြည့်လာခဲ့လျှင်...

“သူ့ကို မသူဇာနဲ့ နောက်တန်းလျား ထည့်လွှတ်လိုက်တာ... သမီးကြီးမှားတယ်... ကိုယ့်သားပဲဖြစ်ဖြစ် အစိမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်... မယ်မယ် ငတ်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့ကိစ္စကို သမီး ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး...”

ခင်မဒီ ခေါင်းလေးငုံသွားလေသည်။

“သခင်မကြီးရှင်... အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

“အေး... တစ်ယောက်မှ မကျန်စေနဲ့... အားလုံး

လာခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်...”

မသူဇာထွက်သွားပြီး တအောင်ကြာသည်နှင့် ခြံစောင့်ဒရိုင်ဘာကအစ တစ်အိမ်လုံးမှာရှိသမျှ လူအားလုံး ဧည့်ခန်းရံအစပ်မှာ စီတန်းရပ်လိုက်ကြသည်။ သခင်မက မသူဇာရံဘေးမှာ...

“မင်း... ဒီကိုလာခဲ့...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ကခေါ်လျှင် သခင်မ ငေးငေးလေး ကြည့်ကာ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာ၏။

“အဲဒီမှာ ထိုင်...”

နီရဲသော ကတ္တီပါဆိုဖာကွက်တွေပါသော မောင်းကြံနဂါးရုပ်ကြီးများနှင့် ညွှန်းကုလားထိုင်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ သခင်မ မရဲတရဲလေးထိုင်ချလိုက်သည်။

“အားလုံးကို ပြောထားမယ်... သူ့နာမည်က သခင်မတဲ့ အလုပ်သမားတွေမျက်နှာမှာ အံ့ဩဟန်တွေ ပေါ်သွားကြသည်။

သို့သော် ခဏသာဖြစ်လျှင် မျက်လွှာတွေ အသီးသီး ချသွားကြလေသည်။

“ဒီရဲ့ မိသားစုဝင်တော့ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူ့ဒီမှာနေလိမ့်မယ်... ဝလေးဘုရား ဆက်ဆံပါ... လိုအပ်တာအားလုံး လုပ်ပေးပါ... မသုဇာ...”

“ရှင်...”

“သူ့ကို ဒီစံအိမ်မှာ နေတတ်ယိုင်တတ်အောင် အားလုံး ပြောပြ မသွားရမယ့်နေရာ မဝင်ရတဲ့အခန်း... အထူးသဖြင့် ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်ဝန်းတို့က ချက်ချင်း အေးစက်ခက်ထန်သွားကာ မသုဇာကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်တို့နှင့် မျက်ဝန်းစကားကိုဆိုသည့် တအောင်ကြာမှ...”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရှောင်ရွားသင့်ဆုံး စည်းကမ်းချက်တွေကို သတိပေးထား...”

“ကောင်းပါပြီရှင်...”

ပြီးတော့ အလုပ်သမားအားလုံး၏ နာမည်နဲ့ အလုပ်တို့ကိုပါ တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေး၍ အလုပ်သမားတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ညော်ခန်းထဲမှာ သူတို့သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“မင်းမှာ ဒီနာမည်အပြင် ဒီပြင်နာမည် မရှိဘူးလား” ခင်မဒီက မကျေလည်တဲ့ အချက်ကိုပဲ အရင်စသည်။

“မရှိပါဘူး...”

“မို့ကို ဒီရှေ့လာရင်ဝတ်ဖို့ ဒီ ဝတ်ပုံပေးထားတာ... ဘာဖြစ်လို့ မဝတ်တာလဲ...”

သခင်မ မျက်လွှာလေးချသည်။

“သခင်မ မဝတ်ရဲလို့ပါ...”

ဖြေပုံက ယဉ်သည်။

နားလည်ပြီးသားမို့ ခင်မဒီက မဲ့၏။

“မင်းကို ဒီအရွယ်ထိ မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် အဝတ် အစား ဝယ်ပေးနေတယ်လို့ကြားတယ်... ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့ကိစ္စ အဝဝ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်က လုပ်ပေးသွားတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့... လိုတာပြော... တည်တည်နေ မစပ်စနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်းကို ဒီကုလားထိုင်မှာ ခုလို ထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တာ... မောင်မောင်ကြောင့်ဆိုပေမယ့် အခွင့်အရေးကို လိုတာထက် ပိုယူလာရင် မင်းစိတ်ဆင်းရဲသွားရမယ်ဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်ထားပါမယ်...”

သခင်မပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လျက် မျက်လွှာချထားခဲ့သည်။

ဘိုးဘွားရယ်...

ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာများ ဘိုးဘိုး ကြိုသိနေလို့ လားဟင်...

ကျေးဇူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဘိုးဘိုး အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြခဲ့တာ...

မောင်မင်းမကိုဋ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို သည်းခံပါ။

ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ပါ။

ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ ဒီနေ့ဒီအဖြစ်တွေအတွက် ကြိုပြောခဲ့တာလား...

ဝေလည်လာသော မျက်ရည်စကို ဆိမ်းဆည်း၍ သခင်မ ကျောက်ရုပ်ဆစ်ရုပ်လေးလို ထိုင်နေမိသည်။

ဦး ဘယ်မှာလဲ... ဦးက သခင်မကို ဒီမှာပဲထားပြီး ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့တာလားဟင်...

ရက်စက်လိုက်တာ ဦးရယ်...

လုံးဝစိမ်းသက်တဲ့ မျက်နှာတွေကြားမှာ သခင်မ ဘယ်လိုအဆင့်မျိုးနဲ့ပဲ နေရနေရပျော်မယ်လို့ ဦးက ထင်နေတာလား...

ဘဝရဲ့ အဆစ်အချိုးများစွာသည် ခုချိန်ထိ အေးမြခြင်း မရှိသေးပါလား...

“ဟို... အဲဒီနားနို့ ညီမသွားမပို့နဲ့... သခင်မကြီးက ဖားစရာကို အစ်မကလွဲပြီး ဘယ်သူကိုင်တာမှ မကြိုက်ဘူး...”

သခင်မ အနည်းငယ် လက်တွန့်သွားပြီးမှ...

“ရတယ်... မေမေကြီးဆုရင် သခင်မကို ဆွဲမှာပါ...”

သခင်မ ဇွတ်ယူလာတာလို့ ပြောပါမယ်...

“ဟို... ဒုက္ခပါပဲ...”

သခင်မ နွားနို့ဖန်ခွက်လေး တင်ထားသည့် ငွေလင်ခန်းကို မယူလာခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မျက်မှန်လဲ တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၍ စာအုပ်ရှာနေသည်။

နောက်က လူရိပ်မြင်၍ လှည့်အကြည့်။

“ဟင်...”

သခင်မနဲ့ နွားနို့ကို တစ်ပြန်စီ ကြည့်ကာ...

“မသူတာ ဘာလုပ်နေသလဲ... မင်းကိုသူခိုင်းတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေကြီး... သူက တားပါတယ် သခင်မ

ခွတ်ယူလာတာပါ...

“ဘာ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“မမသူတာက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေရင်း လက်ကို

တစ်ခါသန့်စင်ဆေးကြောပြီးမှ လာပို့ရတာပါ... သခင်မက

အားလည်းအားနေတယ်... ပြီးတော့ ရေမိုးချိုး သန့်စင်ထား

ပါတယ်”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်၍ မျက်နှာ

လွဲလိုက်သည်။

“ထားခဲ့...”

သခင်မက စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ နွားနို့ခန်းကလေးကို

အသာချ၍ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ရွာဖွေနေသည့် စာအုပ်စင်ကို

လည်ပင်းလေးရှည် ကြည့်သည်။

စာအုပ်စင်နေရာမှာ ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေတာ

မြင်လျှင် နံရံကပ်မီးချောင်းရဲ့ ခလုတ်ဆီလက်က အလိုလို

ရောက်သွား၏။

‘ချောက်ခနဲ အသံနှင့်အတူ မီးရောင်ဖွေးသွားလေ သည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် လက်တွေ့တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီမှ

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်ရှာသည်။

စာအုပ်ကို တွေ့သွား၏။

စာအုပ်လိုချင်အောင် ပြင်းပြလျက် မီးဖိုကြည့်ဖို့ကို

သတိကိုမရခဲ့တာ...

“မေမေကြီး... မီးပြန်ပိတ်လိုက်ရမလား ဟင်...”

“ထားလိုက်တော့...”

သခင်မက လက်ကလေးပိုက်ကာ...

“မေမေကြီး နောက်ကို ခိုင်းစရာရှိရင် မမသူတာအစား

သခင်မကိုလည်း ခိုင်းပါနော်... သခင်မ အမြဲသန့်ရှင်းအောင်

နေပါ့မယ်... အိမ်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်တိုင်း မေမေကြီးနဲ့ မမကြီးရဲ့

ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ပေးခွင့်ပြုပါ...”

ဒေါ်သူဇာ စကားတစ်လုံးမှမဆိုဘဲ မျက်မှန်ကြီး

တပ်လိုက်ပြီး သခင်မကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“သခင်မကို သွားခွင့်ပြုပါ...”

တစ်စုံတစ်ရာပြော၍ ငြင်းဆိုလာမှာ စိုးတာကြောင့်

သခင်မခွင့်တောင်း၍ ခပ်ရဲ့ရဲ့လေး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ဒရင်းဘတ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့ အထိ

စာမဖတ် ဖြစ်သေး။

သခင်မဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ...

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သခင်မလေးနဲ့ သခင်လေးရဲ့ အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှဝင်ခွင့်မရှိဘူး... သူတို့ကလည်း အခန်းထဲ ခေါ်ပြောခိုင်းတာမျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး... အခုအိမ်မှာ သခင်လေးမရှိတဲ့နှစ်တွေ အများကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ဖုံးတစ်စက်ရှိမယ် မထင်နဲ့...”

... သခင်မလေးက နေ့စဉ်သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရင်းတာ... မိုးလင်းတာနဲ့ အဲဒီအခန်းထဲဝင်တယ်... ပြီးမှ ရေချိုး မနက်စာစား အလုပ်သွားတယ်... သခင်လေးကို သခင်မလေး က သိပ်ချစ်တာ... တစ်ခါတစ်ခါများ သားလို့တောင်ခေါ်တာ သခင်မရဲ့...”

“ဪ... ”

“သခင်မကို မသူဇာ တစ်ခုပြောချင်တာက ဒီအိမ်ကြီးမှာ”

သခင်မ ဘာအလုပ်မှ ဝင်လုပ်ဖို့မလိုဘူး... ကြိုက်သလိုနေ
ဘယ်သူကမှ ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး... ဝါပေမယ့်...

မသူ့ကတ သခင်မ မျက်နှာလှလှလေးကို အားနာစွာ
တစ်ချက်ကြည့်၍...

“ဒီအိမ်ရဲ့ သည်းဦးမန်းဖြစ်တဲ့ သခင်လေးနဲ့တော့
ကင်းကင်းနေပါကွယ်... သူတို့စိုးရိမ်တာ ဒါပဲ... အရင်က
ဘယ်လိုပဲနေခဲ့နေခဲ့ အခုသခင်မက အပျိုလေးဖြစ်နေပြီ...
ဟောနောက်နှစ်ဆီ ကိုးတန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မယ်...
ဘဝမှာ ဘယ်မှာပဲနေနေ... ဆင်ခြင်တဲ့တရားရှိဖို့ အဓိကပဲ”

မသူ့ကတ သခင်မနဲ့မင်းမကိုဋ်တို့ အရင်ကနေခဲ့ကြတွေ
ကိုလည်းသိပြီးဖြစ်ပုံနှင့် ဟိုနေ့က ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ရဲ့ ဆိုလိုရင်း
ကိုလည်း သခင်မကိုသိအောင်ပြောသည်။

သခင်မ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

ရိုးသားခဲ့သော သံယောဇဉ်များသည် သံသယ
မြဲမှုနဲ့များကြားမှ ဝေးဝေးသွားခဲ့ပြီလား...

ဆင်းရဲ ချမ်းသာ နှစ်ခုကြားမှာ မင်းမကိုဋ်ဆိုသည့်
သူခင်တွယ်လေးစားခဲ့ရသော ဦးအပေါ် ထာဝရလွတ်လပ်စွာ
ပြောဆိုခွင့် ရင်းနှီးခွင့်တွေဆုံးပါးခဲ့ရပြီ။

သခင်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“သခင်မ နားလည်ပါတယ်... မမသူ့က သခင်မ
အနေအထိုင်မတတ်တာရှိရင်လည်း ဆုံးမပါနော်... မတတ်

တာကိုလည်း သင်ပေးပါ...”

မသူ့က ပြုံးနေသည်။

ဆံပင်နီနီလေးနှင့် နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ
ဒို့သော ဖြူဝင်းနုစက်နေသည့် သခင်မဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့
သွက်လက်နီမ့်ချတတ်သည့် စိတ်ဓါတ်လေးကို ချစ်ခင်သွားမိ သည်။

မနက်မနက်ဆိုလည်း သူက ကိုယ့်ထက်ပင် ဦးအောင်
နီးနေတတ်သည်။

သခင်မကြီး ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ အစစအရာရာသူပဲ
ခွတ်ဝင်လုပ် ခွတ်ပဲစကားတွေပြော။

အစကတည်းက သဘောထားမဆိုးလှ သည်
သခင်မကြီးလည်း ခုနောက်ပိုင်း သိပ်တားတားမြစ်မြစ်
မလုပ်တော့ဘဲ ရှိလေသည်။

ကျောင်းသွားခါနီးဆိုလည်း...

“မမသူ့က... အပြင်ကို ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ...
သခင်မ ဝယ်ခဲ့မယ်လေ...”

ပြောပြီးမှသွားသည်။

ပြန်လာတိုင်း တစ်ခုခုဝယ်လာ၍ ပါးစပ်ထဲ ပြေးခွဲတတ်
တဲ့ အကျင့်လေးလုပ်ပေးထားသလို ခုဆို မသူ့က သခင်မ
ကျောင်းက ပြန်အလာကို မျှော်တတ်နေပြီ။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ မျက်နှာငယ်စွာနေရပေမယ့် အိမ်ရဲ့
အလုပ်သမား မဟုတ်။

သုဋ္ဌေးသမီးလေးလို နေနိုင်ပါလျက် သခင်မက မနေ။
ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့နေရာ သခင်မကြီးတို့ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စ
တစ်ခါတလေ သန့်ရှင်းရေးလည်းပါ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်
ရေလောင်းတဲ့ထိ...

သခင်မက ဝင်ကူလိုက်သေးသည်။

အားလုံးပြီးစီးမှ အခန်းတံခါးဖိတ် စာဖတ်တဲ့ကလေး

“မသူဇာ...”
သခင်မ လွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်ကဖြုတ်ချ၍ ပြေးထွက်
ခဲ့သည်။

“မမကြီး ဘာခိုင်းမလို့လဲ ဟင်...”

“မသူဇာ ဘယ်မှာလဲ...”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဆွမ်းတော်ပန်းကန့်တွေ သိမ်းနေပါ
တယ်”

“ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းမလို့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သခင်မ တိုက်ပေးပါမယ်...”

ပြောလည်းပြော၍ သခင်မက ခင်မဒီ ရွေးထုတ်ထားသည့် ဖိနပ်ကိုပြေးယူကာ ဘာရပ်ရပ်နှင့်အရင်ခါချလိုက်သည်။

ခင်မဒီတားရတော့ မလိုလို ကြည့်နေရတော့မလိုလို

သခင်မ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားတာမို့ ကျောင်းသားတော့မည်ဆိုတာလည်း သိနေသည်။

တားချင်ပေမယ့် ဖိနပ်တိုက်ပေးနေသည့် အဖြစ်ကို လည်း ကျေနပ်သလိုဖြစ်နေတာ ဒီတိုင်းပဲကြည့်နေလိုက်တော့ သည်။

သခင်မက ဖိနပ်ကိုလက်တောက်သွားအောင် တိုက်ပြီး သည်နှင့် ခင်မဒီ ရှေ့မှာလာချပေးသည်။

ထိုစဉ်...

မထင်မှတ်စွာ ငြိမ့်ခနဲထိုးဆိုက်လာသည့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ မင်းမကိုး။

“ဟယ်... ဦး...”

အသံလေးကတော့ ဝမ်းသာလွန်း၍ ထိန်းမရနိုင်မီ ခုန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် သခင်မ ချက်ချင်းမျက်နှာလေး တည်သွားကာ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်းမကိုးက မြင်ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် တံခါးဝမှာ ဖိနပ်ငုံ့ချွတ်သည်။

“မောင်မောင်... ဟိုက ကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမကိုး မျက်နှာနီနီနှင့် အပေါ်ထပ်ကို တောက်လျှောက် တက်သွားသည်။

ပြန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲမှာ ဖိုင်တစ်ဖိုင်ပါလာ၏။

“သားငယ်...”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က စောင့်နေလျက်

“ဒီနေ့ ခြံအရောင်းအဝယ် ဖြစ်တော့မလား သား...”

“ဟုတ်တယ် မယ်မယ်...”

“ပြီးရင် သားငယ်... ချက်ချင်း ပြန်လာနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမကိုး စကားတစ်လုံးမှ အပိမပြောသလို...

မျက်နှာကလည်း တင်းနေလျက် ပြန်ထွက်သွား လေသည်။

နောက်မှ သခင်မကလွယ်အိတ်လေး လွယ်၍ စာအုပ်ကလေးပိုက်လျက် ခပ်ရိုရိုလေး ထွက်လာသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ကားပေါ်တက်သွားတဲ့အထိ လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“သားငယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သမီးကြီးရယ်... ပြောစမ်းပါ ဦး”

“မဒီဖိနပ်ကို သခင်မ တိုက်ပေးတာကို မြင်သွားတယ် မယ်မယ် သူဟာသူလုပ်ပေးတာ... မဒီ ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘူး”

တကယ်တော့ မုသားမလွတ်ရုံလေး ခင်မဒီ ပြောလိုက်

မိခြင်းဖြစ်သည်။

မသူ့အကိုခေါ်တာက ခြံထဲမှာနှင်းဆီပန်း အဝါတစ်ပွင့် ခူးခိုင်းမလို့။

ခင်မဒီက ပန်းကြိုက်သလောက်လတ်ထားတဲ့ အကျို ရောင်နှင့် အရောင်တူတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုအမြဲ ပန်တတ်သူ။

ဝန်းထဲမှာမှ နှင်းဆီပန်းကို အကြိုက်ဆုံး။

မသူ့အမလာဘဲ သခင်မ ပြေးထွက်လာတာ မြင်တော့ ပန်းခူးခိုင်းမလို့လို့ မပြောမိဘဲ မိနပ်တိုက်ခိုင်းမလို့ဟု တမင်ပြော လိုက်မိတာ မဖြစ်မနေခိုင်းချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်လို့...

သခင်မက တကယ့်တိုက်တော့ အံ့လည်းအံ့ ဩ တားမိမလို့လည်း ဖြစ်လိုက်ပါသေးသည်။

ဒါပေမယ့်...

“ဒါမျိုးကျတော့ မလုပ်နဲ့လို့ ပြောလေ...

ဒီကောင်မလေးကလည်း ခက်သေးတယ်... အပြစ်ရခက် ကျေနပ်ရခက်... သားငယ်ပြန်ရောက်လာရင်စိတ်ညစ်ရဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ မယ်မယ်... ဒါ သူဟာသူသိငါတို့ လုပ်နေတာပဲ... ဒီအိမ်မှာ သူသခင်လို မနေတာပဲ... ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်နှာက ဝေခွဲမရဟန်တွေ ရှိနေဆဲ...

ဘာပဲပြောပြော ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ လက်ကလေး ပိုက်၍ ရှေ့ရောက်လာတတ်သည့် သခင်မ ပုံစံလေးကို ပြန်တွေးနေမိလျက် အရင်တုန်းကလို မလိုလားတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ သိသာစွာ လျှော့ပါး နေတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိနေတဲ့ အဖြစ်...

ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်လိုက်လာရင်း မျက်ဝန်း
ထောင့်က အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်... ဦး...”

မင်းမတို့၌က ကားမောင်းနေသည် ဦးပိုက်ကို
ကျော်ကြည့်၍...

“ရှေ့မှာ ခဏရပ်လိုက် ဦးပိုက်...”

“ဦးပိုက်က ခေါင်းညိတ်၍ လူရှင်းသည့် လမ်းဘေး
အရိပ်တစ်ခုမှာ ကားကိုဆွဲချလိုက်သည်။

မင်းမတို့၌က ဆိုင်ကယ်ခေါက်ထောက်၍ ကားနား
လျှောက်လာသည်။

“ဗျာတိတ်... အောက်ခဏ ဆင်းစမ်း...”

“ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ ဦး...”

“သိတယ်... ခဏဆင်း...”

သခင်မ ကားပေါ်ကဆင်း၍ မင်းမကိုးရှေ့မှာ မျက်လွှာ
လေးချ၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

“ညည်းကို မမက ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းသလား...”

နှစ်ယောက်ဆုံပြီးမေးလျှင် သခင်မက ဟိုတစ်ခါကလို
ကကွယ်ပြောသွားမှာပဲကို သိ၍ တမင်ပဲ ခုလို စောင့်မေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သခင်မက ခေါင်းလေးခါ၍...

သူ့မှာ ကိုယ့်အချိန်နဲ့ကိုယ်။

သစ္စာနဲ့ကို ပြန်မလိုက်ချင်ပါဘူး တွင်တွင်ငြင်းခဲ့ပြီးမှ
ခုတော့...

သခင်မ ပါလာတာနှင့် လိုက်လာပါပြီဆိုတဲ့ အပြောမျိုး
ခံရမှာစိုး၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်နေရပေမယ့် သူ့စိတ်က သခင်မ ဆီမှာပဲ
ရောက်နေခဲ့သည်။

မယ်မယ့် သဘောထားကို နားလည်ပေမယ့် မမက
ငယ်သူပီပီ သခင်မကိုလည်း မကြည်လင်လှတာသိနေ၍ ထည့်လိုက်
ရပေမယ့် စိတ်ကမချ။

စောစောက မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းဟာ သူ့ရင်တစ်ခု
လုံးကို ဆုပ်ယူချေမှုခံလိုက်ရသည့်နှယ်ပါ။

တကယ်ဆို ‘သစ္စာနဲ့’ ကိုထည့်လွှတ်လိုက်တာ သခင်မ
ဘဝဖြင့်မားစေဖို့...

ဒီအဖြစ်မျိုး ရောက်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ...

“ချာတိတ်... ညည်း ဘာဖြစ်လို့ မပွင့်လင်းတာလဲ
... ညည်း မပြောရင် ဒို့ကဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ... အခု
‘သစ္စာနဲ့’မှာ ညည်းကို ဘယ်လိုဆက်ဆံကြသလဲ... ဘယ်လို
ထားသလဲ...”

“ကောင်းကောင်းပဲ ဆက်ဆံတယ်... ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်ထားတယ်... သခင်မ ပျော်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့
ဒါတွေမေးနေတာလဲ ဦးရယ်...”

“မင်း ဖိနပ်တိုက်နေတာကို မြင်လို့ပေါ့... ဒါ မင်းလုပ်
ရမယ့် အလုပ်လား...”

“ဟင်...”

ဒီတစ်ခါ သခင်မ မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ မော့လာတာ
အားမာန်အပြည့်နှင့်ပါ။

“ဦးဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဦးရယ်... သခင်မ ဖိနပ်
တိုက်ပေးတာ ကျွန်လိုစိတ်ဓါတ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး... မိသားစု
စိတ်ဓါတ်နဲ့ပါခံယူတဲ့သူက ဘယ်လိုပဲ ခံယူခံယူ... သခင်မက
တော့ ကိုယ့်မိဘ ကိုယ့်အစ်မရင်းလို သဘောထားတယ်...”

... သခင်မရဲ့ ဘဝကိုနေစရာအဆင်သင့်... စားဖို့
အဆင်သင့်နဲ့ ပညာပါသင့်ပေးထားတယ်... သွေးမတော်
သားမစပ်ဘဲ ဒီလောက်ကောင်းထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို သခင်မ
ဖိနပ်ပဲတိုက်ပေးရ ပေးရ... ခြေဖဝါးအောက်မှာ ကျော်ပဲခင်းထားရ

ယေရု... အဲဒါ သုခင်မ ကျေးဇူးဆပ်တာပါ

...တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်တာ သက်သက် မဟုတ်ဘူး
... ဦးကိုချစ်သလို ဦးရဲ့မိဘကို ချစ်ခင်လေးစားပြီး ကျေးဇူး
ဆပ်တာ... အဲဒါ ဦးအပေါ်သခင်မထားတဲ့လေးစားမှုတွေပါပဲ"

သခင်မစကားတွေ တတ်နေတာကို မင်းမကိုင် ခပ်စူးစူး
ကြည့်နေမိသည်မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောပေ။

"အိမ်မှာ သခင်မ အနေရခက်အောင် သခင်မနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြဿနာမရှိပါနဲ့ ဦးရယ်... သခင်မ
တောင်းပန်ပါတယ်..."

"ဘာ... ဒို့က ပြဿနာရှာတယ် ဟုတ်လား..."

"မဟုတ်ဘူး... သခင်မပြောချင်တာက အားလုံး အပေါ်
သုခင်မကမိသားစုစိတ်နဲ့ပြုစုနေတာပါ... ဦး မိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုသွားပြောမိမှာစိုးလို့..."

"တော်တော့... မင်း ဒို့ကို ဘာမှအုန်းကြီးစာချ
လုပ်မနေနဲ့... လုပ်ယေသင့်တာကိုလုပ်... မိနပ်တိုက်ပေး
ချပေးတဲ့အထိ လုပ်စရာမလိုဘူး... နောက်ဒါမျိုး သပ်ပြင်ရရင်
မင်းမလွယ်ဘူး..."

မင်းမကိုင် ဒေါ့လုလုနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။
ဦးပိုက် အားလုံးကိုကြားမြင်လျှင် သက်ပြင်းချလေ သည်။
ချစ်ခြင်းနဲ့သံယောဇဉ်ဟာ ညီမျှခြင်းလား...

အခန်း (၇)

"ရှု..."

အဝတ်လျော်သည့် မမိုးကို ခန်းဆီးစတွေ ကျဖြုတ်ပေး
နေဆဲ တံခါးဝဆီကခေါ်သံကြောင့် သခင်မ လှည့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

ထုံးခြောက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည် စပို့ရှပ်ဖြူဖျော့ဖျော့
နှင့် အပေါ်ကအနက်ရောင် ဝတ်ကုတ်ဂျိုင်းပြတ်တိုနဲ့ကို
ထပ်ဝတ်ထားသည်။

သခင်မတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်
ဆံပင်က ကတုံးဖြစ်လူနီးနီး ငုတ်တိုထောင်ထောင်
ပုံစံစတိုင်ထွင်ထားပေမယ့် နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးကောင်း

ဘောင်းနှင့် အသားလတ်၍ အတော်လေးကြည့်ကောင်းပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ...”

မမိုးက လှမ်းမေးသည်။

“ဒီမှာ အန်တီ မဒီဆိုတာရှိတယ် မဟုတ်လား...”

စကားသံက ပြတ်ထောက်တောက်နှင့် မြန်မာစကားပဲ
မပြောတတ်သလိုလို့...

မမိုးက ခုံပေါ်တက်နေရသည်မို့ သခင်မကပဲ ပြန်ဖြေရ
သည်။

“ဒါ... အန်တီမဒီရဲ့အိမ်ပဲ... ဒါပေမယ့် ခုမရှိဘူး”

“ဒို့ကို တံခါးလေး ခဏှောင်ပေးပါလား... လူကြုံပေး
လိုက်တာလေး ပေးချင်လို့...”

“ဘယ်က လူကြုံလဲ... ပြောင်းလေ...”

“ကျွတ်...”

လူရွယ်က ခေါင်းကုတ် နားကိုင်နှင့် ဂိတ်ပျက်လက်ပျက်
ပုံစံဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဤတို့ဆီလာရတာ လွယ်လိုက်တာဗျာ... ဒြပ်မှာ
တစ်ခါအစစ်ခံရ... အထဲမှာ တစ်ခါမေး... ရေရေလည်လည်
ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်...”

သခင်မက ခါးလေးထောက်လိုက်ကာ...

“စစ်ရမှာပေါ့ရှင်... ရှင်သူများ ပိုင်နက်ထဲကိုဝင်တာ
... လွယ်လွယ်လေးဝင်လို့ရလား... မကျေနပ်ရင် ရှင်ကိစ္စ

ရှင်ပိုက်ပြီးပြန်ပေါ့...”

“ဟား... မှက်လှချေလား...”

သခင်မက မျက်စောင်းထိုးသည်။

လူရွယ်က ဒါကို စူးစူးစိုက်စိုက်လိုက်ကြည့်၍ မှန်ကွက်
တွေကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက်ကာ...

“ဒေါ်ဘရက် လွတ်လိုက်တာ... စာတစ်စောင်
ပေးလိုက်တယ် ကဲ... စာကိုစစ်ဆေးချင်ရင်တော့ တံခါးဖွင့်ပေး
တော့...”

ဘရက်ဆို၍ မမိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“သခင်မရေ... သွားဖွင့်လိုက်သွား... အဲ့ဒါ အရေး
ကြီးတယ်”

ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြော၏။

ဒါကိုပဲ လူရွယ်ကကြားဖြစ်အောင်ကြား၍ ပြုံးတော်
မူလေသည်။

သခင်မ မျက်နှာကို တင်း၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

သို့သော် တံခါးကို ဟသည်ဆိုရုံလေး ဟ၍...

“ပေး စာ...”

လူရွယ်က စာကိုချက်ချင်း မပေးဘဲ သခင်မကို
အားပါးစာရ ခြုံငုံကြည့်လိုက်သေးသည်။

“အထဲ မဝင်ရဘူးလား...”

“အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးရှင်... စာပေးခဲ...”

“အင့် . . .”

စာကိုယူ၍ သခင်မက တံခါးပိတ်ဖို့ လက်ပြင်လိုက်လျှင်

“နေပါဦး . . .”

“အို . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . .”

လက်ကို ဖမ်းဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် သခင်မ နောက်လည်း ဆုတ် လက်ကိုလည်းခါ၍ တအားအော်သည်။

“ဖြစ်သွားလိုက်တာဗျာ . . . ကင်းကိုက်တာကျနေတာပဲ . . . မှာလိုက်တာရုံသေးလို့ ခင်ဗျား . . . တံခါးပိတ်လိုက်မှာစိုးလို့ ဆွဲလိုက်တာပါ . . . ဒုက္ခပါပဲ ဒီလက်ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရောက်မှပဲ ထောင်နန်းစံရတော့မယ့် အဖြစ်ပါလား။”

“သတိထား ကြိုးမိန့်ပါကျဦးမယ် . . .”

သခင်မ ဒေါသမထိန်းနိုင်၍ ပြောလိုက်မိလျှင် သူက တပားဟား ရယ်နေသေးသည်။

“ကဲ . . . မြန်မြန်ပြောလေ . . . ဘာမှာလိုက်လို့လဲ”

“အဲဒီစာထဲမှာ နောက်ပြောင်းထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပါတယ်တဲ့ စာဖတ်ပြီးပြီးချင်း အဲဒီနံပါတ်အတိုင်း ပြန်ဆက်ပါတဲ့ . . . အရေးကြီးတယ်တဲ့ . . .”

“ဒါပဲလား . . .”

“အင်း . . .”

သခင်မက တံခါးဆွဲပိတ်သည်။

“ဟာ နေဦး . . . ကျွန်သေးတယ် . . .”

တံခါးနှစ်ချပ်ကြားထဲ လက်ဖဝါးထည့်ခံထား၍ အော်ပြန်သည်။

သခင်မ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ တံခါးပြန်ဟလိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . ပြော ပြော . . .”

“အောက်မှာပါသေးတယ် . . . သတိရခြင်းများစွာဖြင့် ပုံ ဘရက်တဲ့ . . .”

“တောက် . . .”

သခင်မကို တံခါးနှစ်ချပ်ကြားမှနေ၍ မျက်စိမှိတ်ပြသွားသည်။

တော်တော်ကို ရဲတင်းနောက်ပြောင်လွန်းတဲ့သူ။

"မမကြီး... ဒီမှာ လိမ္မော်ရည်..."

"ထားခဲ့..."

သခင်မက လက်သည်းတွေချွန်ပြီး ခြေသည်းတွေဆီ
လက်လှမ်းလိုက်သည့် ခင်မဒီလက်တွေကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ကာ

"မမကြီး... အအေးသောက်မှာ မဟုတ်ဘူး..."

ခြေထောက်ကို မကိုင်နဲ့လေ... သခင်မ ချွန်ပေးမယ်နော်"

ပြောလို့မပြီးသေး မဒီခြေထောက်နားမှာ လူက ထိုင်ပြီး
သား ဖြစ်သွားသည်။

ခင်မ ဒီ ကံထဲက လက်သည်းညှပ်ကို ပြောင်းယူ၍
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ယူကာ သခင်မက ကျကျနုနု
လုပ်ပေးလေသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်တာလား ကြည်နူးတာလား မသိ။

ဒီကောင်မလေးဟာဘယ်လိုပြောပြော ဘယ်လောက်ဆူဆူ
ချက်လွှာလေး ချပစ်တတ်သည်မှ လွဲ၍ အံ့ကြိတ်ခံတတ်တဲ့
ပုံစံမျိုးလည်း မပြ။

စိတ်ကောက်နေတာမျိုးလည်း မရှိ။

သူနဲ့ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း အခေါ်မပျက် ဝတ္ထုရား
မပျက်။

မနေ့ကပဲ မဒီ ဆွမ်းခဲသေးသည်။

မသူ့ဇာကို ထမိမီးပူတိုက်ပိုင်းတော့လည်း သူ့ပါ ပန်းခူး
ခိုင်းတာလည်းပါ။

“မင်း ဒို့ကိစ္စတွေ ဘာမှလိုက်လုပ် မပေးနဲ့...
နေတတ်သလိုနေပါ... ဘာလဲ ဒါတွေ လိုက်လုပ်ပြီး ဒို့ မိသားစု
တစ်ယောက်နဲ့ကပ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲကြအောင် မင်းက အမှတ်
ယူနေတာလား...”

အဲဒီအတိုင်းပဲ မေးပစ်ခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်... သခင်မ ဘာအကြံဉာဏ်
နဲ့မှ လည်း မဟုတ်ပါဘူး... မေမေကြီးနဲ့ မမကြီးကို ကိုယ့်ကျေးဇူး
ရှင် လူကြီးမိဘတွေလို သဘောထားပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ပြုစု
လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပါ သခင်မကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေ
ရပါဘူး...”

“လုပ်မနေပါနဲ့... ဒို့မယ့်ဘူး... မင်း အဲသလို အပြော
တွေနဲ့ မောင်မောင်ကိုပဲ သိမ်းသွင်းလို့ ရမယ်... ဒို့ကိုမရဘူး...”

အဲဒီလို ပြောမိ၍ မယ်မယ်ကလည်း ခေါ်ဆူသည်။

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြော သမီးကြီး... ကိုယ်ပြောတဲ့
စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးကျမသွားစေနဲ့...
ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောရင် လူမှာ တစ်ခါ
ကျက်သရေ ယုတ်တယ်...”

... ဒီလိုပဲ သေးနပ်တဲ့ အယူအဆနဲ့ ထင်ရာ ပြောတတ်
တဲ့ လူဟာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး... မယ်မယ်တို့က အမျိုးမြတ်တဲ့
သူတွေ... လူရော စိတ်ရော မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ရှိစေချင်
တယ်...”

ခင်မဒီ အရှက်ကြီး ရှက်ခဲ့ရသည်။

“အခု သမီးကြီး ဒီလိုပြောလိုက်တာကို တစ်ဖက်က
ခွင့်လွှတ် ပေးလိုက်တာ... သမီး ဘယ်လောက်နစ်နာသွား
သလဲ... ပြီးတော့ ဒီ စကားတွေဟာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကျားကို
ပုတ်နှိုးသလို...”

... ပြာဖူးနေတဲ့ မီးခဲကို ယပ်ခပ်ပေးသလို ရိုးသားနေတဲ့
နှလုံးသားတွေကို အရောင်ဆိုးဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ အတူတူပဲ
... သူ့အတိုင်းနဲ့သူ ရှိနေပါစေကွယ်...”

သခင်မ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ ခင်မဒီ မနေ့က အဖြစ်
တွေကို ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။

သခင်မ မျက်နှာမှာ လုံးဝ ညိုညစ်ကောက်ကွေ့ခြင်းတွေ
ရှိမနေတာတော့ သေချာပါသည်။

ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလို အခွင့်အရေးတွေ ပေးခံရတာတို့
အခြေအနေ မှာ သခင်မလုံးဝ အခွင့်အရေး မယူဘဲ ချစ်စရာ
ကောင်းအောင် လုပ်ကိုင် နေပြလေးတွေဟာ တမင် ဖန်တီးယူ
နေတာနဲ့လည်း မတူ။

သေချာတာကတော့ ရင်ထဲက မလိုလားခြင်းတွေ
တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်ချင်နေတာ ဖြစ်သည်။

“စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ... ပြောပါဦး...”

“ဪ... အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်းပေါ့
ဘုရားရယ်... ဖုန်းနဲ့ပြောရတာ အားမရလို့ စာရေးတာတဲ့...
စာကလည်း ရှည်လိုက်တာ မနည်းဖတ်ယူရတယ်...”

“ဒါဖြင့် လက်ထပ်ဖို့ရက်က ဘယ်လိုလဲ...”

ခင်မဒီက ရှက်ရယ်လေး ရယ်သည်။

“မထူးတော့ဘူးလေ... ကြာလည်းကြာပြီဆိုတော့
ရှင်ကြိုက်တဲ့ နေ့သာ ရွေးလိုက်တော့လို့ ပြောလိုက်တယ်...”

“ဟယ်... ဟုတ်လား ဒါဆိုကိုကြီးအတွက် ဝမ်းသာ
စရာပေါ့ သေချာပါတယ်... ကိုကြီး မြန်မာပြည်ချက်ခွင်
ရောက်ချလာမှာ မကြာတာဘူး...”

ဘုရားက ပြောလေ ခင်မဒီက ရှက်နေလေ...

နှစ်ယောက်သား ပြောလိုက်ရယ်လိုက်နှင့် သူ့အကြောင်း
တို့သို့အကြောင်း ရင်ဖွင့်နေမိကြသည်။

ခင်မဒီက ဘရုကိုအစ်ကို ဝမ်းကွဲနှင့်စေ့စပ်ထားသူ
ဖြစ်သည်။

လူကြီးတွေကရော ဝင်းခန့်လွင်ကပါ လက်ထပ်စေလိုကြ
ပေမယ့် ခင်မဒီက ရက်တွေ လဲတွေရွှေ့ဆင်းနေသည်မို့ ဒီနေ့ထိ
ကြာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ စာလာပေးတာ... ကောင်လေး တစ်ယောက်ဆို
ဘယ်သူလဲ...”

“အေး... အဲဒါ ပြောဖို့ မေ့နေတာ... အဲဒီကောင်လေး
က အမြင့်ချာန်တဲ့ တကယ့်ဟိုက်ဘော့စ်တွေ... ကိုးနှစ်သား
ကတည်းက မအေးဆုံးပြီး နိုင်ငံခြားကို အေးနဲ့ပါသွားတာ...”

... အခု အေးကလည်း ဟိုမှာ ဒီတ်ဒီတ်ကျဲ ဖြစ်နေပြီ
... မြန်မာပြည်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဘက် ဘိုးဘွားတွေကလည်း
ချမ်းသာတာ ကျိကျိတက်...”

“ဟုတ်လား... မြင်တောင် မမြင်လိုက်ဘူး... မလိုးတို့
ပြောလို့ သိတာ...”

“မမိုးကပဲ ပြောလား... သခင်မက အာမမပြောဘူး
လား”

“ဟင်...”
ခင်မဒီက အံ့သြသွားသလို ပြန်ကြည့်သည်။

ဘရုကိုက ဒီကို မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် သခင်မ ဒီကို
ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းရော လက်ရှိအခြေအနေ အားလုံးကိုပါ
သိထားလေသည်။

“စာဟဲ့ သူပဲ ယူလာတာပေါ့... မြန်မာပြည် ရောက်
ရောက် ချင်း ဒို့ဆီ ပြေးလာပေးတာပဲ... အဲဒါ ဒို့က မအားတာနဲ့
တစ်ခါတည်း သွားပေးပေးဖို့ တောင်းပန်ရတာ... ပြန်လာတော့
အာပြောတယ်မှတ်လဲ”

“ဘာတဲ့လဲ...”

“အဲဒီမှာ ဆံပင်နီနီလေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့... သိပ်လှတာပဲတဲ့...”

“ဟင်...”

“စွာလည်းစွာတယ်တဲ့... သူ သဘောကျတယ်တဲ့
... အဲဒီ အိမ်ကိုဝင်ထွက်ခွင့်ရအောင် ကူညီပါတဲ့... ကဲ...”

“ဘုရားရေ...”

ခင်မဒီ တကယ့်ကို အံ့သြပါတော့သည်။

“မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ...”

“ဘာကိုလဲ... ဘရုကို...”

“ကောင်လေးက နိုင်ငံခြားမှာပဲ ဘွဲ့ရတယ်... ဘွဲ့ရပြီး
တိုကြီးတို့နဲ့ တန်းတူခရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်လုပ်နေတာ...
လူသားငယ်တာ ပညာတတ်တယ်... ဟိုမှာပဲ အနေကြာတော့
မွှင်လင်းတယ်... ဒို့မြန်မာ မျက်စိသဲမှာတော့ ရိုင်းတာပေါ့...”

သခင်မကို တကယ်သဘောကျနေပုံရတယ် မဒီရဲ့... အိမ်
လာတာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ..."

"တကယ်တမ်း ဖြစ်သွားမယ်ဆို ဘာမကြည်ဖြူစရာ
... သူက လူမျိုးမဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်... ဒါက ပြဿနာ မရှိပါဘူး... ဟို
ကိုကြီး ရှိတာပဲ... စုံစမ်းရင် လွယ်လွယ်လေးပါ... ပြီးတော့
အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ..."

"သခင်မက ခုမှ ကိုးတန်းပဲ ရှိသေးတာကွယ်..."

"ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်တဲ့အချိန်ကျမှ စိစဉ်ပေးပေါ့... လော
လောဆယ် အင်ဂျင်နီယာလုပ်ပေးပြီး... သင်္ချာဟာ တစ်
စိစဉ်ထားလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ... ဒို့တော့ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်စေချင်တာ
... မကိုကိုကို ကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝမနီးစေချင်ဘူးကွာ..."

ဘရဏီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံသည်။

ခင်မဒီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

ကိုယ့်မောင်က အေးစက်စက်နေသလောက် ဘရဏီ
စိတ် ရှည်လက်ရှည် စောင့်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက နှစ်တွေ နည်းလို့လား...

ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ မောင်မောင်
နှစ်နှစ် ကျော်ကျော်ကြီးနေသည်။ ညားသွားတဲ့ နောက်
သည်းခံခွင့်လွှတ် ချစ်သွားနိုင်မည်။

"စိတ်ချပါ ဘရဏီရယ်... ဒီကိစ္စ မယ်မယ်နဲ့ တိုင်

အနီး စပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ဒို့ကြိုးစားပါဦး... ကာကွယ်ခွင့်
ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူတာမျိုးဆို ပိုကောင်းတယ်လေ..."

"ဒါဆို မင်းတို့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ အမြင့်ချွန်ကို ဒီမှာ
ဝင်ထွက် သွားလာ ခွင့်ပြုလိုက်ပေါ့နော်... ဒါမှ သူတို့ချင်း
နီးစပ်မှာ..."

ခင်မဒီ ချက်ချင်း အဖြေမပေးရဲပါ။

မောင်မောင်က မနက်ဖြန်ပဲ ရောက်လာတော့မှာ
ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မယ်မယ်ကလည်း စည်းကမ်းကြီးလွန်းတဲ့သူ...

"အင်းလေ... ဒို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့နေ့ အကြောင်းပြန်
မယ်... မင်းနဲ့အရင်ခေါ်လာခဲ့ပေါ့..."

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ သခင်မက သတို့သမီးအရံ လုပ်ရမယ်”
ခင်မဒီက ဂရုစိုက် စကားပြောလာသည်မို့ သခင်မ
ပျော်သွားသည်။

“သတို့သားအရံက ဘယ်သူလဲ...”

“အမြင့်ဈာန်...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

လာလို့က်လျှင် အိတ်တွေပွရွှနေအောင်ပါသော
ဘောင်းဘီရှည်ဖားဖားနှင့် အင်္ကျီကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဆံပင်
က ကတုံးလိုလို ဘာလိုလို...

မဒီ ပြောပြထား၍ သခင်မကို လက်ထပ်လိုတဲ့ ကလေး
မွန်း သိထားပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ သိပ်မနှစ်မြို့လှပေ။

နှိုင်းခြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ လူဆိုကတည်းကယဉ်ကျေး

နေ့စောင့်စည်းမှု အယူအဆအားလုံးက ပေါ်ပျက်တိမ်းပါးမည်သာ။

သခင်မ ကိုယ့်သားအတွက် စိုးရိမ်မှတ် တစ်ခုဖြစ်မနေပါလျှင် ဒီကလေးမျိုး ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ခေါ်စက်မြတ်ရှင် သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါပေမယ့် ခုတော့...

"ဟော... လာလေ သားငယ်... အိပ်ယာထ နောက်ကျလှချေလား..."

"ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်... ညက အိပ်မပျော်တာနဲ့ ညဉ့်နက် သွားတယ်..."

မင်းမကိုဋ်က ကလေးထိုင်ဘေးမှာ မတ်တပ်လေးရပ်၍ ယပ်ခပ်ပေးနေသည့် သခင်မကို ခပ်ငြည်တည်ကြီး တစ်ချက် ကြည့်သည်။

ခေါ်စက်မြတ်ရှင် ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေး၏။

ခင်မဒီက မီးကင်ထားသည့် ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ် သုတ်၍ လှမ်းပေး၏။

"မောင်မောင်... ပိန်သွားသလိုပဲ... ညည အိပ်မပျော် တူးလား..."

"ဟုတ်တယ်..."

မင်းမကိုဋ်က သိပ်စကားမဆို ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းယူ၍ တစ်ကိုက် ကိုက်ကာ လက်ဘက်ရည် ငုံ့သောက်သည်။

ခေါ်စက်မြတ်ရှင် မျက်နှာမကောင်းနိုင်...

ဒီသားအဝေးမှာ နေတော့လည်း နေလို့ တစ်နေ့မှ မအေးရ။

အနားမှာရှိတော့လည်း အဲဒီမျက်နှာလေးညှိနေလျှင် တတ်တာ ခုချိန်ထိ။

"သားငယ်... မိုးကုတ်က ကျောက်တွင်းဆီ သွား နို့ဆီ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

ခေါ်စက်မြတ်ရှင် လက်ဆက်ရည်ကို လက်စသတ် ဘက်၍ လက်သုတ်ပုဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို သုတ်သည်။

"မယ်မယ်... အဲဒီ အလုပ်တွေကို အားလုံး ဖြုတ်ပစ်ဖို့ သား လိုက်တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား..."

မင်းမကိုဋ်က မော့ကြည့်သည်။

"အခု သားငယ် ပြန်ရောက်လာလို့ပေါ့... မဟုတ်ရင် မိန်းမကြီးပဲ မိုးကုတ်ကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်... မြီးတော့ မယ်မယ် ဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက သားငယ်ရော သမီးကြီးကို ရောကို ထောင်အသီးသီး ချပေးချင်တယ်..."

... အဲဒီအဝေးက စီးပွားတွေဆီကို မလုံးပမ်းတော့ဘဲ အနားမှာပဲ လုပ်ကြကိုင်ကြစေချင်တယ်... တတ်နိုင်ရင် ယောက်ျား ဘယ်မှခွဲထွက်မသွားဘဲ... မယ်မယ်နဲ့ပဲ ရာသက် အတူနေသွားချင်တာ...

ပြောရင်း ခေါ်စက်မြတ်ရှင်က သက်ပြင်းချသည်။

“ဒါပေမယ့် သမီးကြီးကတော့ ပါသွားမှာပါပဲ... သားငယ်ကို မယ်မယ် အိမ်ပါမယ် အဖိုးတန် ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်... ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း တရားဝင်စေ့စပ်ထားသေးမယ် သားငယ်သိပြီးသားပဲ...”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို ခေါင်းထဲလုံးဝ ထည့်မထားဘူး မယ်မယ်... အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်မသိတဲ့ ဘာစကားမှ မလွန်လိုက်ပါနဲ့...”

“ဒါကတော့ မောင်မောင်က လွန်တာ... ကျောင်းပြီး ကတည်းက လူကြီးချင်းပြောထားခဲ့တာ... မောင်မောင်တို့ချင်း လည်း သံယောဇဉ် အခဲရှိခဲ့ပြီးသား... ဘရဏီဘက်က အရမ်း လိုက်လျောနေတာ အားနာ ဖို့ကောင်းနေပြီ...”

“အားနာတာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ယူရမှာလား... ကျွန်တော် ကတော့ ချစ်ဖို့ကအဓိက... လက်ထပ်တာက ဒုတိယပဲ... ဒီနေ့ထိ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့မိန်းမ မရှိသေးဘူး...”

ဒီမိသားစုထဲမှာ ခွန်းတုံ့ပြန်လှန် ပြောတတ်တာ ပြောရဲတဲ့ သူ မင်းမကိုဋ်ပဲ ရှိသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ကိုယ်တိုင် ဒီသားလေးတို့ မအော်ငေါက် ရက်ခဲ့တာ...

“အေး... အချစ်ကိုပဲ ရှာ... တွေ့မယ်တွေ့တော့ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိ အဆင့်အတန်းမရှိတာတွေနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်...”

အဲဒါမျိုးဆို မမ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး...”

မင်းမကိုဋ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အခု ဘရဏီက...”

“ကဲ... ကဲ... သမီးကြီး တော်တော့... သားငယ်

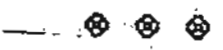
ဖြောင့်ဖြောင့်စားပါစေ...”

ခင်မဒီ စကားတစ်လုံးမှ ထပ်မဟတော့ပါ။

မိသက ‘ဟဲ့’ဆို လှမ်းတားတဲ့ ခြေလှမ်း ပြန်ရှက်သိမ်းပစ်တဲ့

အထိ ရှိသေခဲ့ကြတာ...

မင်းမကိုဋ်ကျမှ...

အခန်း (၈)

ဂုဏ်ရှိန်မြင့်သော နှစ်ဘက်မိဘတို့၏ ထည့်ငါးမှုကြောင့်
သော ပွဲက ခြံမိခြင်းမဲ့သဲ ဖြစ်နေသည်။

သတို့သား သတို့သမီးတက် သတို့သားအရ ပုဂ္ဂိုလ်က
ခြံမရ ခွဲစိခွဲစိ ဖြစ်နေသည့် နှာလူတိုင်း သတိထားမိရတဲ့အဖြစ်။

“သခင်မ... မင်း အားမကျဘူးလား ဟင်...”

“မကျပါဘူး...”

ဧည့်ခံပွဲသဲမှာ ဟိုဒီ သွားလာနေလျက်နှင့် သခင်မ
နှာကိုပဲ တကြည့်ကြည့်နှင့်မို့ စာပွဲစွန်းနဲ့ ဝင်တိုက်လိုတိုက်
ဘူးနဲ့ ချိတ်မိလို့မိ မြင်တဲ့လူတစ်ချို့က ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်သည်။

သတို့သား သတို့သမီး အရံလေးတွေက ချောချောလေး

ဆွေစုံ သတိထား ကြည့်လာကြတဲ့ လူတိုင်း ပြုံးသွားကြသေးသည်။

“ဒီမှာ... ကိုအမြင့်စွာန့်...”

“ဟင်... ဘာလဲ...”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် စွာန့်န့်ကြနေတယ်များ မှတ်နေလား... ဟိုတိုက်မိ ဒီတိုးမိနဲ့ အကန်းကျနေတာပဲ...”

“ကန်းတာပေါ့... ကိုယ်က မင်းကိုပဲ မြင်တာကိုး...”

ပြောတော့မှ ပိုဆိုး။

သခင်မ မှက်စောင်းထိုးသည်။

လစ်တိုင်း ညှိုးစားစကား အပြောခံရတဲ့ ခုက္ခကမလေး...

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘရဟ္မာနဲ့ မင်းမကိုးတို့ အတူယိုင်အတူ ရှိနေသည်။

မင်းမကိုးက လှမ်းလှမ်းကြည့် တတ်သည်မို့ သခင်မ ဒီတစ်ယောက်ကတစ်မျိုးနှင့် ထွက်ပြေးချင် စိတ်ပင်ပေါက်တော့သည်။

မင်းမကိုး စီးကရက်ကို ခွက်ထဲမှာ လိုတယ်ထင်ကာ စိစိညက်ညက်ကျေအောင် ထိုးချေနေပြီးမှ ရှေ့ဆံပင်ဆွဲလက်ထိုးသွင်းကာ ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ ခပ်လျော့လျော့ နှိုးလိုက်၏။

ဆူညံရယ်မော နေသည့် အသံတွေကို မကြား

...

သခင်မနဲ့ အမြင့်စွာန့် စကားတွေ တကွတ်ကွတ် ပြော၍ သောက်နေကြတာကိုလည်း မမြင်ချင်ပေ။

ငယ်သေးတဲ့အရွယ်မှာ စိတ်ကစားသွားတာမျိုး မဖြစ်စေတာမျိုးလား...

ဒါမှမဟုတ်...

“ပြန်တော့မယ် ဘရဟ္မာ... လူတွေသိပ်များရင် ဒီမနေ့တည်း...”

“ဟို... မကိုးကလည်း ကိုယ့်အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင် ဧည့်သည်လိုပဲကွာ... မကိုး ဧည့်သည်တွေလာရင် သူဌေးခံမလဲ”

“သူတို့မှာ အစီအစဉ် ရှိမှာပါ... ခေါင်းတွေမကြည်သွား ပြန်မယ်...”

ဆိုင်ကယ်သော့ကို ကောက်ယူ၍ မင်းမကိုး တကယ်မှ သွားသည်။

ဘရဟ္မာ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကိုယ်ကတော့ မကိုးလက်ကိုင်တွဲ၍ ဒီပွဲမှာ တစ်ခါတည်း များသွားအောင် ကြေညာချင်တာ။

ရောက်ကတည်းက ဒီစားပွဲမှာတန်းထိုင်၍ ဘယ်မှမထ။

မျက်လုံးတွေ ခဏခဏ လွင့်ပါးစူးစိုက် သွားတတ်တာ ဘယ်ဆီကိုလဲဆိုတာ ဘရဟ္မာသိသည်။

အားလုံး စိုးရိမ်နေခဲ့သလို တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီလား...

အမှတ်တမဲ့ ပုံစံနှင့် သခင်မရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
မင်းမကိုးကွယ် ထွက်သွားတဲ့ ဆီ ငေးငေးလေး ကြည့်နေတာ
မြင်လိုက်ရသည်။

ဘရဏီ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားလေသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို နေလို့မရတော့ပါလား...

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်ခဲ့ပြီ။

သခင်မ အသားတွေ တုန်အောင် ပျော်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ် လေးစားချစ်ခင်ရပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က

အနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိ။

သခင်မနည်းတူ ထပ်တူထပ်မျှ ပျော်ရွှင်ပေးမည်သူ
ထင်သမျှမရှိပါ။

မူလတန်းမှာ ကတည်းက အဆင့်တစ်နဲ့ အောင်ခဲ့တဲ့
သခင်မကို ဆုတွေ ဆင့်ပိုးပေးတတ်ခဲ့သော ဦးနှင့်လည်း မျက်နှာ
ဆင်းမဆိုင်မိအောင်တောင် သခင်မ ရှောင်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။

“သခင်မ...”

“ရှင်... မေမေဦး...”

“လာစမ်း... ဒီကို...”

သခင်မ နောက်ဖေးဆင်းထွက်တော့မည့် ပြေလှမ်းကို ပြန်ရှုတ်၍ နည်းခန်းဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မပြုံးမရယ်ပေမော် မျက်နှာက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက်...။

“ဒါ... မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဆု...”

ကတ္တီပါဘူးနီလေး တစ်ဘူး ကမ်းပေးသည်။

သခင်မ မယူရဲဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ယူလေ...”

နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောမှ မဝံ့မရဲလေး လှမ်းယူမိ၏။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ကျောက်စိမ်းလက်ကောက် လေး တစ်ရံ။

လုပ်ထားပုံလေးက ရွှေနဲ့ကွင်း၍ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း လှလှလေးမို့ သခင်မ ပေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒီလောက် အဖိုးတန်တာကို သခင်မ မယူဝံ့ပါဘူး မေမေကြီးရယ် မယူပါရစေနဲ့နော်...”

“ဒါ... ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးတဲ့ဆုပါ... မင်း ရဲရဲယူ...”

ခင်မဒီက သျှောင်နောက်ဆံ့ပေးပါသွားပြီမို့ အိမ်မှာ ငိုနှိ လွှနည်းသွားသည်။

သခင်မ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် အနားမှာပဲ အနီးက ပြုစုခဲ့တာလည်း ကြာပြီမို့ ဟန်တွေပန်တွေ လုပ်ထားရမေမေ

သံယောင်ဇဉ်ကတော့ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“မင်း ဆက်ကြိုးစားပါ... ပညာဆုံးတဲ့အထိ ငါ တာဝန် ယူတယ် နောက်ဆုံး ထိမ်းမြားပေးတဲ့အထိ... မင်းဘက်က လူကြီးအနေနဲ့ ရပ်တည်ပေးမယ်...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

သခင်မ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ဘူးလေးကို စားပွဲ ပေါ်တင်ကာ မျက်ရည်ကျမိလေသည်။

ကိုယ်လိုချင်တာ ဒီလို အဖိုးတန် ဆုမျိုးမဟုတ်ပါ။

ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေးကို ဖြုတ်ယူကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

အထဲကို နှိုက်ယူလိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ပါလာသည်က အသည်းပုံ မှန်လေးတစ်ချပ်။

ပြုတ်ထွက်သွားပြီးသား အသည်းပုံလေး နှစ်ခုကို ပြန်ဆက်ထားနိုင်ပေမယ့် ဆက်ရာကတော့ ရှိနေပြီမို့ နဂိုအတိုင်း အဝင်ဝင်ကျ မဖြစ်ခဲ့တဲ့ မှန်လေး။

ကျောနဲ့ရင် နှစ်ချပ်ပေါင်းမှာလှပပြည့်စုံတဲ့ အသည်းလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားတဲ့ ဒီမှန်လေး။

နှစ်ခြမ်းကို ရက်ရက်စက်စက် ဖဲ့ထုတ်ပစ်ခဲ့သော မင်းမကိုးရဲ့ လက်တွေ့ကို ခုထိ မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်းရှင်းစွာ မြင်နေဆဲ။

သခင်မ အစွဲအလမ်းကြီး တတ်ပါတယ် ဦးရယ်...

ငေါက်မရတော့ဘဲ ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေသည့် မုန့်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မုန့်နှစ်ချပ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ။

မျက်ရည်နှစ်စက်က မုန့်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြွေလေသည်။

“ဒေါက်ဒေါက်...”

“ဘယ်သူလဲ ဟင်...”

သခင်မ မျက်ရည် ကပျာကယျာ သုတ်ပစ်လိုက်၍ မေးသည်။

“ချာတိတ်...”

“ရှင်...”

ထူးသလေးစွာ ထိန်လန်ဟန်တို့က အထင်းသား။

“အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့... ဈေးသွားမယ်...”

“ဦး... ဦးနေဦး... သခင်မ...”

တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

သခင်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

သခင်လေးနဲ့သာ ခပ်ကင်းကင်း နေပါ... သခင်မကြီးတို့က သဘောကောင်းပါတယ်... မသူ့စာရဲ့ သတိပေးတားမြစ်သံက နားထဲမှာ မထွက်ပေ။

သခင်မ အကြာကြီး ငိုငို၍ ထိုင်နေမိသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

လာပြန်ပြီ...

သခင်မ ကိုယ်လေးတွန့်သွားမိသည်။

“သခင်မ...”

“ရှင်... မမသူ့ဇာ...”

သခင်မ တံခါးပြေးဖွင့်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ခေါ်နေတယ်...”

“ဟင့်အင်း... သခင်မ မလိုက်ချင်ဘူး... မေမေကြီး အပြစ်မြင်မှာ ကြောက်ပါတယ်... မမသူ့ဇာရယ် ပြောပေးပါနော်... သခင်မ နေမကောင်းဘူးလို့...”

“အမလေး... အမလေး... မညာရဲပါဘူးတော်...”

သခင်မကြီးလည်း ရှိနေတာပဲ... ခိုးချောင်ခိုးဝှက် လိုက်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ကွယ် လိုက်သွားပါ... သခင်လေး စိတ်ဆိုးရင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်...

သခင်မ အဝတ်အစား လဲရပါတော့သည်။

သိပ်ကျော့ကျော့မော့မော့ကြီးလည်း မပြင်ရဲသည်မို့ ဖိုးဖိုးရောင်အခံပေါ်မှာ အနီရောင် အနားချိတ်လေးတွေပါသည့် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်၍ မျက်နှာကို ပတ်ဖ် အနည်းငယ်ရိုက်ကာ ခေါင်းဖြိုးလိုက်သည်။

အပြင်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေကြီး မရှိတော့ပေ။

မင်းမကိုဋ်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့် ဘောင်းဘီ

မုက်နှာကတော့ မြင်နေကျတိုင်း သုန်မှုန်တည်တင်း
သွက်...။

သခင်မ နောက်ကထိုင်ပြီးလျှင် ဒေါသမကင်းသည့်
စိုက်ကယ်က ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်၏။

ခါးကိုကိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည့် သခင်မ 'အား'ခနဲ
အော်ကာ မင်းမကိုဌ်ခါးကို စာအားဖက်ထားလိုက်ရတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်တော့ ငေးငေးလေး ဖြစ်နေသည့်
သခင်မကို ခပ်စူးစူး ကြည့်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မုန့်တွေဝယ်၍
သခင်မလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

အပေါ်ထပ်ကို အတူတွဲတက်လာကြတော့...။

“ချာတိတ်... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ပထမဆုံး ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့
စကား။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦး... ဘိုးဘိုးကို သတိရလို့ဗျာ...။”

“မင်း ဒီလောက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာကို
ဂုဏ်ပြုသင့်တယ်ထင်လို့... ခေါ်လာခဲ့တာ... အဲဒါမင်း စိတ်ညစ်
နေသလား...”

“မညစ်ပါဘူး ဦးရယ်... သခင်မက ဦးကို ခင်တွယ်ပြီး

ဦးရဲ့ အမိန့်တစ်ခုကည်းနဲ့ ဒီမှာ လိုက်နေခဲ့တာပါ။ . . သခင်မ
ဘဝမှာ ဘိုးဘိုးပြီးရင် အတွယ်တာရဆုံးလူဟာ ဦးပါပဲ. . .”

နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်မိသည်နှင့် ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ရုံ
လုံး မှောင်ကျသွားသည်။

ဪ. . . ခုလို ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖြစ်ကြတာ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်
ကြာခဲ့ပေမယ့် ကမ္ဘာများစွာ ဝေးကွာခဲ့သလိုပါလား. . .

မင်းမကိုဋ်က သခင်မ လက်ထဲက နေကြာစေ့ထုပ်လေးကို
ယူ၍ အရင်တုန်းကလိုပဲ အစေ့လေးတွေ စုခွာ၍ လက်ထဲထည့်
ပေးသည်။

ရင်ထဲမှာ နှေးလျက် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည့် ရင်သည်
သက်ပြင်းခိုးချပစ်လိုလည်း မပြေ။

အသက်အောင်ထားပြီး အကြိမ်ကြိမ် ဖိနှိပ်နေလည်း မရ။
ဘာဖြစ်တာလဲ. . . သခင်မ တစ်ယောက်တည်း လိပ်ပြာ
မလုံ ဖြစ်လာရသည်။

ဦးကို ငါ စိတ်ယူးယဉ်ထိုက်သလား. . .
ငါ့ကို သနားလို့ ကူညီစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ လူကို ပစ်မှား
သင့်သလား. . .

ကိုယ့်စိတ်ကို အမျိုးမျိုး ချိုးနှိမ်နေရဆဲ. . .

နေကြာစေ့ ထည့်ပေးသည့် မင်းမကိုဋ်လက်က ပြန်ရုတ်
မသွားဘဲ ဖြန့်ထားသည့် သခင်မ လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွလေး
ဆုပ်လာလျှင် သခင်မ အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

မင်းမကိုဋ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတို့သည် ခပ်ပြပြ အလင်းရောင်
ထဲမှာ ရွန်းလက်ကောက်ပလျက်. . .

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ်
ဆုပ်ထား သည့် လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ဆုပ်ထား
လိုက်တာ သခင်မ သိသည်။

“ချာတိတ်. . .”
“ရှင်. . .”

ထိုးတိုးလေး ခေါ်သလို သခင်မ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး
ထူးသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော တွန်းကန်မှုသည် နှုတ်ဖျားမှ ခုန်ပေါက်
တိုး ဝှေ့ထွက်ချင်နေပြီ။

မင်းမကိုဋ် ချိတ်ချတုံ ဖြစ်နေမိ၏။
ကိုယ်ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုယ်တိုင်
ခူးခြွေသင့်ပါမလား. . .

များစွာ ပုံအောပေးဆပ်ခဲ့သော စေတနာတွေ အားလုံးဟာ
လူတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရွက်ရွက်ရဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်ကန်တော့မည်။

“ကိုယ်မွေးတဲ့ကြက် ကိုယ်ရိုက်သတ်စားတဲ့ ကောင်. . .”
“အစကတည်းက ဒီအကြံနဲ့ပါကွာ. . .”

“ကောင်မလေးတ ငယ်ငယ်လေး. . .”
“အလကား ကျေးဇူးတော်နဲ့ သိမ်းယူတာ. . .”

“ကောင်မလေးကို မတရားသိမ်းပိုက်ပစ်တာ. . .”

ဆုတ်တိုင်ထားမိသည့် လက်ကလေးကို ယောင်ချမ်း
သွတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ထက်များစွာငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးကို သူ
သူ့သွပ်စွာ ချစ်ခဲ့မိလေပြီ။

ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်အရိပ်ကို မှီခိုရှင်သန်
ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောကြမလဲ...

သင်မ ကိုယ်တိုင်ကရော...

ခင်မဒီ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက အမြင့်စွာနဲ့ဆိုသည့်
ကောင်လေး နှင့်တွဲလျှော် စကားတွေပြော အဆင်ပြေနေကြတာကို
သတိရလိုက်မိသည်။

"အဲဒီကောင်လေးက ကိုယ်တိုင်လည်း အစွမ်းအစ
ရှိတယ်... မိဘကလည်း ချမ်းသာတယ်... သခင်မကို
မေတ္တာရှိနေတယ်လေ... သူတို့ချင်း ပြေလည်ကြရင်တော့
စေ့စပ်ပွဲလေး ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးထားဖို့ စိတ်ကူးတယ်... သားငယ်
ဘယ်လိုသဘောရလဲ..."

မေးတုန်းက...

"သခင်မ ငယ်ပါသေးတယ် မယ်မယ်... လို့ သူ
ထိန်းချုပ်ပြောလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ခင်ထဲမှာ ငလောင်ဆူသွားတာ
ဘယ်သူမှမသိ။

"ချာတိတ်..."

"ရှင်... ပြောလေဦး..."

"ခုနေ မင်းကို အမြင့်စွာနဲ့နဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်ဆိုရင်
ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ..."

"အို... မဟုတ်တာ..."

စကားမဆက်ဖြစ်ကြတာ ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ
ထိုင်မိကြတဲ့အထိ။

"ဦး..."

သခင်မက ထိုင်လိုက်သည်နှင့် စကားစသည်။

"ဦး စောစောက ပြောတဲ့စကားက ဘာလဲဟင်...
အဲဒီလူ ဝင်ထွက်နေတာ မမကြီးတို့နဲ့ ခင်မင်လို့ မဟုတ်ဘူး
လား..."

မင်းမကိုး မျက်မှောင်ကုတ်၍ မျက်နှာပါလွှဲထားသည်။

"သူ မင်းကို ချစ်ရေးမဆိုဘူးလား..."

သခင်မ အသံလေး တိတ်သွားသည်။

မင်းမကိုးက လှည့်ကြည့်သည်။

"ပြောလေ..."

"သခင်မ... လုံးဝလက်မခံခဲ့ဘူး..."

"နောက်ဆိုရင်ရော..."

"ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာ သေချာတယ်..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

သခင်မ မျက်လွှာလေးချဲ့၍ တော်တော်နှင့် မပြော။

“ဖြေလေကွာ... ”

“သခင်မမ... မချစ်တာ... ”

ဖြေပုံလေးက နှုတ်ခမ်းလေး စုလျက် ကလေးသန်နေသည်မို့ သနားစရာ။

“နောက်တော့ ချစ်ရင်ချစ်မှာပေါ့... ”

“ဟင့်အင်း... သခင်မ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး...”

မင်းမကိုင် ပင့်သုက်ရှိက်၍ စီးကရက် ထုတ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ အချစ်ကို နားမလည်သေးတာ သေချာပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ချိန်ထိ သခင်မရဲ့ တွယ်တာတတ်တဲ့ နှလုံးသား ထဲမှာ စူးနစ်စွာ ရှိခဲ့ပြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ပုံရိပ်အဖြစ် ဆိုလျှင်လည်း နှလုံးသားရဲ့ပုံရိပ်။

သက်ရှိထင်ရှား ကိုယ်တိုင် အနားမှာရှိနေသည် ဆိုလျှင်လည်း ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ့်ပွား။

ဘယ်တော့မှ မွေးမိက် မေ့ပျောက်သွားမည့် ယောက်ျားမဟုတ်ပါ။

သူသည်သာ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဖန်တီးနိုင်မည်။

သူသာလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ မြတ်နိုးအားထားရာ...

သူ့ရဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ဖြစ်သော သခင်မဟာ ဒီပြင်ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မေတ္တာမျှနိုင်ခဲ့တာမည် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီပြင် စိမ်းသက်သော ချစ်ခြင်းရဲ့ ဒဿနတို့ကို သခင်မကလည်ဖို့လည်း မကြိုးစား...

စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း မရည်ရွယ်...

ဒါကို မမြင်နိုင်သော အချစ်နတ်ဘုရားလို့ သိပါစေ။

ပျော်စရာကောင်းသော ဆပေးပွဲရဲ့ အဆုံးမှာ မင်းမကိုင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်က အသည်းပုံလော့ကတ်လေးတစ်ခု။

တစ်ခါပေးထားတဲ့ သော့တံလေးနဲ့အတူ သူ ကိုယ်တိုင် ဆွဲကြိုးမှာ တပ်ပေးသည်။

နောက်ဆုံး မင်းကို လက်ဆောင်ပေးချင်တာတောင် အကြောင်းပြစရာက နည်းသွားပြီ... မင်းလည်း ဒီနဲ့မလိုက်ရဲဘူး မဟုတ်လား... ဒီလက်ဆောင်ဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်... တကယ်လို့ မင်းဟစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သက်တပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်...

“ဟို... ဟင့်အင်း...”

သခင်မ နားတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အင်းယားရေပြင်က စိတ်ကပ်ကပ်မှာ အကြည့်မူကုန်မှာ ဖြစ်သကဲ့သို့ဖြစ်လျက်...

အပြန်လမ်းမှာ မင်းမကိုင်ရဲ့ ခါးကိုဖက်၍ ကျောပြင်မှာ အလေးနှင့်ဖိကပ်ထားရင်း မျက်ရည်ကျမိသည်။

ဒီနေ့ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး နောက်ထပ်ရပါစေ။

လေကိုဆန်၍ ဟူးဟူးရူးရူး ပြေးနေသော ဆိုင်ကယ်ကို

၂၀၀

သျှင်မ

မောင်းနေသည့် မင်းမကိုး ရပ်တဲမှာလည်း...

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကပြန်၍ မောက်ပြန်လာ ပြန်သည်။

သခင်မက ညနေစောင်း ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ကို ရေဇွေး ဖတ်လေးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်ပေးသည်။

“မေမေကြီး... မမကြီးကို လွမ်းလို့လားဟင်...”

သခင်မ မေးတာက ဆိုင်းမဆင် ငုံ့ဆင်မို့ ဒေါ်စက်မြတ် ရှင်က မော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ...”

“သခင်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့ပါ... အမြဲအတူတူ နေလာကြပြီ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ခွဲထွက်သွားတော့ မေမေကြီး အရမ်းခဲစားရမှာပဲ၊ တွေးမိရိုး...”

“လွမ်းတာတော့ လွမ်းတာပေါ့ကွယ်... ဒါပေမယ့် ဒီ

သစ္စာမွန်စာပေ

သဘာဝကို လွန်ဆန်လို့မှ မရကြတာပဲ..."

'သုခာနံ' စံကံကြီးသည် နှစ်ထပ်တိုက်လုံးရည်ကို လာအဆောင် ငါးခုတိတိ ဖုတ်လျက် စတေကာမှန်ကြီးတွေ ကာရံထားသော ခေတ်မီလှပစွာ တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်ကြီးပေါ့။

'သုခာနံ' ဆိုသော အမည်နှင့် စံကံကြီးသည် လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်ယူရလောက်အောင် လှပပါ၏။

ထို့ပြင် ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ဘက် ဖောက်ထပ်မှာ ခန်းဖွဲ့ပေါင်းများစွာလည်း ရှိနေလေသည်။

သားအမိ သုံးယောက်ထဲ ပထမယုံ ဥမကွ သိုက်မပျက် တစ်သက်လုံးနေသွားကြရေးကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ ရည်မှန်း၍ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်မို့ နောင်မှာ တိုးပွားလာမည့် သားသမက်ရွေးမ မြေးမြစ်တို့ထိ ရည်ရွယ်ကာ ဒီတိုက်ကြီးကို ဤကဲ့သို့ ခမ်းနားစေခဲ့သည်သာ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ရဲ့ ဖန်တီးမှုဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်သည် အမျိုးမြတ်သောလက် ဦးစွာတည်လည်း မှန်မှာနဲ့ညှိတိုက်လည်း တည်သည်။

အဲဒီယောက် စတင်ယောက်ရပ်လည်း အတော်အတန် ရတနာ များများရယူလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သမီးနဲ့သား နှစ်ယောက်ကိုပဲ သည်နှင့် နောက်ထပ် သားသမီး ထပ်မရခဲ့တော့ပေ။

ဒီတော့ မြေးမြစ် အဆက်ဆက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းမှာ ပျော်ရွှင်သိုက်မြိုက်စွာ

နေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

တကယ်ဖြစ်လာခဲ့သော တခြားစီ။

"မဒီက မယ်မယ့် နားက ဘယ်မှမသွားဘူး..."

လို့ တဖွဖွပြောခဲ့သည် သမီးကလည်း သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါသွားပြီ။

ဂုဏ်ရည်တူ အဆင့်အတန်းတူတွေမို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူစွာ ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည်မို့ ဘယ်သူ့မှာမှ 'အပြစ်မရှိပါ။

"လောလောဆယ်တော့ မဒီ သူ့နောက်လိုက်နေရဦးမယ် မယ်မယ်... သားနဲ့သမီးနဲ့ဖြစ်လာရင် မဒီ မယ်မယ်နဲ့လာနေမှာပါ" တဲ့...

အဲဒီ တစ်နေ့ထိ ကိုယ်က မျှော်လင့်ချက်ရှိပါမလား...

"မေမေကြီး မေမေကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..."

"ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲနဲ့ကွယ်..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သခင်မကို ခဏမှီထားနော် မေမေကြီး..."

သခင်မက အင်္ကျီကို အမြန်ဝတ်၍ ရွှေကြယ်သီးတွေကို အမြန်ဆုံး ပြီးအောင် တပ်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မေမေကြီးကိုယ်ကို ထိန်းမ၍ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ အသာလှဲသိပ်ပေးသည်။

"ခဏလေးနော်... မေမေကြီး သခင်မ ဦးကို သွားခေါ်လိုက်မယ်..."

မင်းမကိုဋ် ရောက်လာလျှင် သွေးပေါင်ချိန်၍ အေး
တစ်လုံးထိုးပေးသည်။

“မယ်မယ်... ညည မအိပ်ဘူး ထင်တယ်...”

“အိပ်ပါတယ် သားငယ်ရယ်... ခဏခဏတော့ ပြန်နိုး
တယ်”

“မနက်က အန်သေးလား...”

“တစ်ခါအန်တယ် ဦး... အစာမပါဘူး... အရည်တွေပဲ
အန်တာ...”

မင်းမကိုဋ်က စားပွဲခုံပေါ်မှ ဆေးပုလင်းတွေ ထယ့်၍
သခင်မု ကို တစ်ခါတည်း ပြထားသည်။

“မင်းလည်း ဆေးကျောင်းတက်နေပြီပဲ... ဆေးပါ
ထိုးတတ်အောင် သင့်ရမယ်... ဒို့အနားမှာမရှိရင် အားလုံး
ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ပေးတတ်ရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမကိုဋ်က ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်နားမှာ ပြန်ထိုင်၍...

“မယ်မယ် နှလုံးအားနည်းနေတယ်... အစားလည်း
မဝင်ဘူးမဟုတ်လား...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ဘာမှမပြောပါ။

ကိုယ့်ဆန္ဒအရဆို စားကိုမစားချင်တာ...

သခင်မ တအားချော့ တအားတိုက်တွန်းလွန်း၍ အားနာ
စိတ်နှင့် ဝင်သရွေ့လေးကို မျှီချနေရပေမယ့် ဘယ်အစာကိုမှ

ဆန္ဒမရှိ။

“ကလင်...”

မိမိရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလဲသံ ကြားလိုက်ရပြီး တအောင့်ကြာ
လျှင် မသူ့အ ရောက်လာသည်။

“အပြင်မှာ မောင်အပြင်စာနဲ့ ရောက်နေပါတယ်...
သခင်မကြီး...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်နှင့် မင်းမကိုဋ်တို့ မျက်လုံးတွေက
သခင်မဆီ စုပြုံလာသည်။

ခင်မဒီ လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည့်ကိစ္စသည် သခင်မ ဘယ်လိုမှ
မရှောင်သာခဲ့။

“မင်းဆီလာတာ ဖြစ်မယ်... သွားလိုက်လေ...”

သခင်မ မျက်လွှာလေးချ၍ ထထွက်သွားလျှင်
ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကျန်ခဲ့သော သားမျက်နှာ
ကို နားလည်စွာကြည့်၍...

“အဲဒီကောင်လေးက ဘာမှပြောစရာ အပြစ်မရှိဘူး
သားငယ်ရဲ့... သခင်မကိုလည်း အတော်လေး မေတ္တာရှိနေ
တဲ့ပုံပဲ... လူကြီးစုံရာနဲ့ လာစေ့စပ်မယ့်အကြောင်း ပြီးခဲ့တဲ့
ကြာသပတေးနေ့က ကောင်လေးရဲ့လူကြီးတွေဆီက လှမ်း
အကြောင်းကြားတယ်...”

... သဘောတူတယ်... ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝကို မယ်မယ်က အာဏာနဲ့မချုပ်ကိုင်ချင်ဘူး... သူ

ကျေနပ်သဘောတူမှ စေ့စပ်ခွင့်ပြုပါရစေလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်...

မင်းမကိုး မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စွဲ ညှိမှောင်နေသည်။

“သမီးကြီးသာ ရှိရင်တော့ ဒီကို ကမ်းလှမ်းလာတာကို ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး... သခင်မကို အဲဒီသူငယ်နဲ့ သိပ်သဘောတူတာ...”

“သခင်မက ပညာသင်တုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ် မယ်မယ်... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ထိ တာရှေ့နေရတာလဲ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က သက်ပြင်းချသည်။

“ငြိမ်သက်နေကြတဲ့ နှလုံးသားတွေ သက်ဝင်နိုးတအောင် မီးကိုမလောင်ခင်က ငြိမ်းတဲ့သဘောပဲ သား...”

မင်းမကိုး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ကလည်း စူးစိုက်ကြည့်ဆဲနှင့်...

“သားငယ်ကို မယ်မယ် ယုံတယ်... သားငယ်ဟာ ကိုယ်မွေးတဲ့ကြက် ကိုယ်သတ်စားမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မယ်မယ်သိတယ်... ဒါပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို မယ်မယ် မယုံဘူး... လူစိတ်ဆိုတာ လက်ဖျတ်တစ်ချက်အတွင်း ပြောင်းလဲခြင်း တစ်သိန်းထိ ပြေးလွှားနိုင်တယ်လို့...”

... ဒို့ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဧဟာကြားထားခဲ့

တာ... တရား ဘော်ထဲမှာလည်း အဲဒီစိတ်တစ်ခုကို နဲ့ ခွဲပဲ အဓိက ဟောကြားခဲ့တာပဲ... အခု သားငယ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဖြူစင်ချင်လည်း ဖြူစင်နေလိမ့်မယ် တားဆီးလို့ မရဘူးလေ... အဲဒါကြောင့် တားဆီးလို့ရတဲ့အပိုင်းကို မယ်မယ် တားဆီးရလိမ့်မယ်...”

“တကယ်လို့ သခင်မကို ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲ မယ်မယ်...”

“သိပ်ကို အကျည်းတန်တဲ့ အပြစ်တစ်ခု... ရာဇဝတ်တွင် သွားမှာပေါ့ သားငယ်... ဒါ လုံးဝ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ...”

“လူ့ဘဝထဲမှာ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ အများကြီး ရှိနေတာ... မယ်မယ် လက်ခံလား...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မင်းမကိုးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှိခဲ့ဖူးတဲ့အဖြစ်တွေကို မယ်မယ် စိတ်မဝင်စားဘူး သားငယ် မယ်မယ့်သားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကိုပဲ မယ်မယ် ပြောမယ်... သခင်မဟာ အခု ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေတယ်...”

... နောင်ဆရာဝန် ဖြစ်လာမယ့် မိန်းကလေး စာရိတ္တ စိတ်ဓါတ်အနေနဲ့လည်း ပြောစရာ မရှိပဲ... မယ်မယ် သူ့ကို သမီးလေးလို မေတ္တာထားလို့ ရတယ်... ဒါပေမယ့် ချွေးမ အဖြစ်တော့ လက်မခံနိုင် ဘူး...”

မင်းမကိုး ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားကာ ခြံထဲက ရောင်စုံ ပန်းပွင့်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒီတော့” ကိုယ့်ပျိုခွဲတဲ့ ပန်းဟာ တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့
မင်းမတိုင်မှီ ဖြစ်သွားတာကို သားငယ် လက်ခံပေးနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ။ မယ်မယ်ကတော့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့
အမြင့်စွာန်ဆိုတဲ့ ကလေးနဲ့ သခင်မကို အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ... သူ သဘောမတူလည်း နားချပြောပြရမှာပဲ... ”

... သူ ဒီဘဝရောက်ခဲ့တာရော အမြင့်စွာန်လိုလူမျိုးနဲ့
ဆံဆည်းတာရော အားလုံးဟာ ‘သစ္စာနဲ့’ရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ မကင်း
လွန်း... ဒါ သူ့အတွက် မယ်မယ်တို့ အကောင်းဆုံး အရိပ်မိုး
ပေးလိုက်တာပဲ... သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအထိ ထိုက်ထိုက်တန်တန်
မယ်မယ် ချီးမြှင့်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသားကိုလည်း ပြောပြမယ်... ”

“သူ မနှစ်သက်ဘဲ ဇွတ်မစီစဉ်ပါနဲ့ မယ်မယ်... လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ဘဝအရေးကို ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်
မပေးလိုက်ပါနဲ့... သခင်မဟာ အားလုံး မယ်မယ် သဘောကျ
ခေါင်းညိတ်မယ့် မိန်းကလေးပါ... ”

“မယ်မယ် သိတယ်... မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် ဒီလို ဆုံးဖြတ်
မပေးချင်လို့ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးပြေလည်မယ့် အချိန်ကို စောင့်နေ
တာပဲ... ဒါပေမယ့် သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ တရား
တရား မတရားတရား မယ်မယ် စီစဉ်ဖူးရမှာပဲ... တစ်ခုတော့
ရှိတယ်... ”

စကားရပ်သွားတော့ မင်းမကိုးက လှည့်ကြည့်သည်။

“သားငယ် မယ်မယ်ကို ကတိပေးပါ... ”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“သခင်မကို သားငယ် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖို့
မကြိုးစားဘူး ဆိုရင် အားလုံးကို သူ့အတိုင်းရှိစေရမယ်... ”

မင်းမကိုးက အကြိတ်၍ တစ်ဖက်လှည့် ပစ်လိုက်သည်။

ရှားပါးစွာ ပွင့်လန်းခဲ့သော ကိုယ့်ရင်ထဲက မေတ္တာပန်းဟာ
အဆိပ်သင့်ခဲ့ပြီလား...

ဪ... အစကသာ ကိုယ်ခံစားချက်တွေ ဒီလိုအရောင်
ပြောင်းလဲလာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် တွေးထားနိုင်ခဲ့လျှင်...

“ဘာဘရယ်... သခင်မဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်
ဇနီးလောင်းအဖြစ် တစ်ခါတည်းသိမ်းပိုက်ခွင့်ပေးပါ... ” လို့
တောင်းခဲ့မိပါရဲ့...

ခတော့ ဖြူစင်ခြင်းကို အရင်းခံခဲ့ပြီးမှ အရောင်ပြောင်း
ခဲ့လေသော မေတ္တာတရားသည်...

အခန်း (၉)

“ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးလည်း ဖြစ်နေပြီ...
ခုတိယ နှစ်လည်း ရောက်နေပြီ... ဘယ်လောက်ထိ စောင့်ရဦးမှာ
လဲ သခင်မရယ်... ဒီမှာ စောင့်ရတာ ဘယ်လောက်ရင်နာစရာ
ကောင်းသလဲ...”

... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားရင်လည်း ကိုယ့်
ရည်းစား လေးလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေရရဲ့... ခုတော့
ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန် ပြောတာ ခေါင်းညိတ်... တကယ် ခံစားရ
တယ်ကွာ...”

အမြင့်မျှန်က ညည်းညူနေကျအတိုင်း ဒီအသံပဲ ထွက်
သည်။

အတန်းထဲက ထွက်လာသည်နှင့် လာစောင့် ကားနား
ရောက်တော့ လှည့်ပြန်။

ဟိုသွားမယ်ခေါ်လည်း မလိုက် ဒီနား ခဏပါဆိုလည်း
မရ။

စိတ်လည်း ပျက်ပါသည်။ စွဲလည်းဘဲ စွဲနေပြန်သည်။

အဲဒီ ရှားပါးပစ္စည်းလေးကိုမှ အမြင့်စွာနဲ့ မရမကကြီး
လိုချင်နေတာ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ဒေါသဖြစ်ချင်သည်။

သခင်မက သခင်မဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာ
ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အပေါ်လွင်ဆုံး မာနအကြီးဆုံး
'သစ္စာနဲ့'၏ အရှိန်အဝါနှင့် တော်ရုံလူလည်း မချဉ်းကပ်ရဲသည့်
သခင်မ။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသမျှ ယောက်ျား
လေးတွေကို ရှိတယ်လို့ကို မမှတ်တာ ကြီးစားသမျှ လူတိုင်း သခင်မ
နှလုံးသားကို တီးခေါက်ကြည့်ချင်လာကြတဲ့အထိ။

ဘာဖြစ်လို့ သခင်မဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နှလုံးသားက
ဒီလောက် မာကျောနေရတာလဲ...

အဲဒီအားလုံးထဲမှာ သခင်မ အနားကပ်ခွင့်ရနေသည့်
အမြင့်စွာနဲ့ ကိုယ်တိုင် ဒီမေးခွန်းကို မေးချင်လာတိုင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
ခဏခဏကို မေးနေမိတာ...

“ဘာဖြစ်လို့ပဲ မာကျောကျော ရှင် စိတ်ဝင်စားဖို့ မလိုပါ
ဘူး... သခင်မဘဝမှာ ပညာရဖို့ အဓိကပဲ... ပညာတစ်ခုပဲ

သခင်မပိုင်တာ”

သခင်မက ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်မထားပေ။

“‘သစ္စာနဲ့’ ကဲ့သို့ သခင်မရဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်
မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကို ရှင် ပြောရဲရဲ့လား... သခင်မက
သွေးမတော်သားမစပ် ခိုကပ်နေရတဲ့သူ... ‘သစ္စာနဲ့’က ဒရိုက်ဘာ
ဦးဘထူးရဲ့ မြေးဆိုတာ သူတို့သိရင် ရှင်ဆန္ဒကို လိုက်လျောနိုင်
ကြပါ့မလား...”

အမြင့်စွာနဲ့က ကျွတ်ခနဲလုပ်၍ လက်တစ်ဖက်ကို
ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်သည်။

“ဒါကြီးပဲ ခဏခဏ ပြောနေတယ် သခင်မရာ...
မင်းဟာ ဒရိုက်ဘာရဲ့ မြေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတောင်းစား မျိုးရိုးကပဲ
လာလား... မင်းရဲ့ သမိုင်းကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး... ကိုယ့်ကို
ပြန်ချစ်ပါလားကွာ...”

“ရှင်တော်တော် နားပူပါလား ဈာန်... ရှင်မှာလည်း
ရှင်နဲ့ တန် တဲ့မိန်းမတွေ သခင်မထက် သာတာတွေ အများကြီး
ပါပဲ... ဘာဖြစ်လို့ သခင်မကို စိတ်ညစ်ခဲ့ပြီး စောင့်နေရ
တာလဲ...”

“မိန်းမတွေ ပေါတိုင်း အချစ်မပေါလို့ပေါ့... မိန်းမတွေ
ပေါတိုင်းသာ ကြိုက်ရရင် အမေရိကန်မှာ မိန်းကလေးတွေ
ပေါမှပေါ့... ရင်းနှီးချင်တိုင်း ရင်းနှီးလို့ ရတယ်... ဒီကောင်က
မင်ဗျားကျမှ ဟိုမထိရ ဒီမကြည့်ရနဲ့ ကပ်စေးနှလွန်းလို့တော့

အသည်းတွေယားပြီး မရမက လိုချင်နေတာ...

"ကဲ... ရှင်ပြန်တော့..."

"တွေ့လား..."

ကားနားရောက်တော့ သခင်မက နှင်လွှတ်သည်။

အမြင့်စွန်းက လုပ်နေ၏။

အရင်လို ကတုံးဆံပင်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ဒေါက်တိုတို ဆံပင်ကို ကရင်မလှူ၍ အားလုံးနောက်လှန်ပြီးထားသည့် အမြင့်စွန်း ပုံစံက ခပ်ဟော့ဟော့ ဝတ်စားထားပေမယ့် ရှင်းသန့်သော ဥပဓိရုပ်က ထင်းနေသည်။

နှာတံချွန်ချွန် မျက်ဝန်းပြာပြာနှင့် မြင့်သောအရပ်ကြောင့် စကားကလည်း အနည်းငယ်ဝဲတဲတဲလေးတေးတေးပို့ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်နှင့်ပင် တွဲနေပြန်သည်။

ဆံပင်နီနီလေးတွေ အမြဲတမ်း ဖြန့်ချထားဟက်သည့် သခင်မနှင့် လွန်စွာ ရွှေသွားနောက်လိုက် ညီလူတာကြောင့် ကျောင်းမှာ မကြာခဏတွေ့နေရသည့် သူတို့အတွက် ချစ်သူတွေလို တစ်ချို့က ထင်ထားကြသည်။

"ဦးရေ... သခင်မနဲ့ ကျွန်တော် နာဇီဝက်လောက် စကားပြောပါရစေ... ခဏလေး စောင့်ပေးပါနော်..."

အိမ်မှာလည်း ဝင်ထွက်ခွင့်ရထားကာ သခင်မကို ဟိုဟိုဒီဒီ ခေါ်ထုတ်သွားတတ်တာ မြင်ထားသည်မို့ ဦးပိုက် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရသည်။

"အို... သခင်မ မလိုက်နိုင်ပါဘူး ပြန်မယ်..."

သခင်မက တံခါးဆီ လက်လှမ်းလိုက်လျှင် အမြင့်စွန်းက ဖျတ်ခနဲ တံခါးဆွဲပိတ်ပစ်၍ ကိုယ်နဲ့ကပ်ထားလိုက်သည်။

"ခဏလေးကို ကပ်မနေနဲ့ပါနဲ့ကွာ... ကိုယ်က မလိုတဲ့ တစ်ဖူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး... အန်တီမဒီတို့ ကိုယ်တိုင် သဘောတူ စေ့စပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူပါ... မင်း တကယ်ရက်စက် တယ်..."

"သခင်မ... ဘယ်ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့မှ အတူတွဲမသွားဖူးဘူး..."

"အဲဒါကြောင့် ကိုယ် မက်မောနေတာပေါ့... မင်းကို မရလို့ လုံးဝကို ပဖြစ်တာ... မင်း ချစ်လာတဲ့အထိ ကြိုးစား မှာ... အဲဒါ ကြိုးစားခွင့် မင်းပေးမဖြစ်မယ်..."

သခင်မက မကျေမနပ် ကြည့်သည်။

အမြင့်စွန်းက ချဉ်တူးတူး ပြန်ကြည့်၏။

လူသူကင်းရှင်းသည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ခဲ့လေးမှာ အမြင့်စွန်းက ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

"ထိုင်လေ..."

"မထိုင်ချင်ပါဘူး... ပြောစရာရှိတာ ပြော..."

"ဟာကွာ... ပြောဖို့ စကားက အလွတ်ကျက်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ... မင်းချက်နားလေးကို ကြည့်ပြီးမှ ခံစားချက်တွေ ထွက်လာမှာ..."

“ရှင်နော်...”

သခင်မ မျက်နှာနီနီလေးနှင့် အော်တော့ သူက ပာကဲခနဲ ရယ်သည်။

“မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ရွက်တတ်ကြတာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲနော်... အဲဒီထဲမှာ မင်းက ပို့ချစ်ဖို့ကောင်း တယ်... ကဲ ထိုင်ကွာ... တော်ကြာ အတင်းဆွဲထိုင်ခိုင်းမိမှ စိတ်တိုစရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်...”

သခင်မက ဆောင့်အောင်၍ တစ်ဖက်စွန်းမှာ တင်ပါး လွှဲလေးထိုင်သည်။

“ဟာ... ဟ... ဒီဘက်တိုးထိုင်ပါ... ပြုတ်ကျမှဖြင့် ကွာ၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ... မင်းကို ကိုက်မစားပါဘူး...”

“ရှင် ဗရုတ်သုက္ခတော်တော်ပြောပါလား... ဇုံပြင် ပြောစရာစကားမရှိဘူးဆိုလည်း ပြန်မယ်...”

“ကဲ... ပြောမယ်ကွာ... ပြောပြီ မင်းကိုချစ်တယ်... အရမ်းကိုစွဲလမ်းနေတယ်... စေ့စပ်ခွင့်ဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံး ပေးပါ... ဘယ်လိုလဲ...”

“ရှင်ပြောတာကလည်း တယ်ထူးဆန်းတဲ့ စကား ပါ လား...”

“ဟ... ဒါထက် ထူးဆန်းတာ ရှိမလား... ဒီရင်ထဲမှာ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်နေတာကွ... ဘယ်လောက်ပြည့်ကျပ်နေလဲ... ဘယ်ဘက်ကမှ ထွက်ပေါက်ရှာမရဘူး... မစေ့စပ်ချင်သေးလည်း

“ဒီလို ချစ်ခိုင်းတိုင်း ချစ်လို့ရသလား...”

“သခင်မ... မင်းကို ကိုယ်ကားတင်ပြေးမိတော့မယ်နော် သိလား...”

“ရှင် အဲဒီလို အကြမ်းဖက်လည်း လူကိုပဲ ရမှာပေါ့... သခင်မအချစ်ကို ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး...”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အသည်းမာနေရတာလဲ... သခင်မ ဟင်...”

“ကျွန်မ မချစ်တတ်သေးဘူး... ထင်တယ်...”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ခွင့်ပေးကွာ... ကိုယ်သင် ပေးမယ်”

သခင်မက ပြုံး၍ ထရပ်လိုက်သည်။

အမြင့်စွန်းက သခင်မ လက်ဖဝါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ် လိုက်၍

“မင်းကို ကိုယ် နမ်းချင်တယ်...”

“အို... ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ...”

“မင်း ရှက်လောက်မယ့်နေရာ ကိုယ်မနမ်းဘူး...”

အမြင့်စွန်းက ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာကာ ဝင်းမွတ် နေသော သခင်မရဲ့ ပခုံးစွန်းလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

ရှက်လွန်းသဖြင့် သခင်မ လက်တစ်ဖက် ခိုပိခနဲ ခြောက် တက်သွား၏။

အခြေခံချက်ကလည်း ပြန်သည်။

လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကို မင်းကိုယ်ထားပြီးသား ပြောသွားသည်။

“ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ပါးမိရိုက်နဲ့ သခင်မ... ကိုယ်ဒီထက် ပေါက်တဲ့သွားလိမ့်မယ်... အဲဒါ ဒေါသမဟုတ်ဘူး... အခုစိန်ကွ...”

“ရှင်... ကျွန်မ လက်ကိုလွှတ်...”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား...”

“ဆိုးတယ်...”

“နောက် မနမ်းတော့ဘူး...”

“ရှင် လုပ်မပြောနဲ့နော်...”

“ချစ်လိုက်တာ သခင်မမယ်...”

သခင်မ ဆတ်ခနဲ တရုတ်လိုက်သည်။

ဖျက်ဝန်းမှာ ဖျက်ရည်တွေလည်း လည်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးလည်း ကိုက်ထားမိ၏။

ဒေါသတရားနှင့် နောင်တများက အတားအဆီးမဲ့

ခုန်ပေါက် နေလေသည်။

ဒင်း ခေါ်တဲ့နောက် လိုက်လာမိလို့...

တစ်အိမ်သားလုံး အံ့သြတကြီး ဖြစ်လျက် ဘယ်သူမှ မအိပ်နိုင်ကြသည့်ည။

မင်းမကိုဋ် အရက်သောက်လာသည်တဲ့...

အလုပ်သမား အားလုံးလည်း ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေ တုန်လျက် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဟု စောင့်၍နားထောင်နေ မိကြလေသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် အသံက ကြေကွဲစွနစ်၍ တုန်ခါနေ၏။

“ဒို့ရဲ့ မိဘဘိုးဘွား... ဘယ်အစဉ် အဆက်ကမှ ဝိသေရည်အရက်ကို မသောက်စားခဲ့ကြဘူး... ဆေးဝါးအဖြစ် မျှီချခံရင်တောင်မှ ရှက်စိတ်ဝင်တတ်ကြတဲ့ လူမျိုး... သားငယ် မင်း မယ်မယ်တို့ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ သိက္ခာတွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာပေါ့လေ...”

မင်းမကိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နားထင်တစ်ဖက်ကို လက်ထောက်ထား၍ မျက်နှာငုံထားသည်။

“ကဲ... ပြောစမ်း... ဘာဖြစ်လို့ အရက်သောက်လာရတာလဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အရက်သောက်တယ် ဆိုတာ သတိသားနဲ့ သူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး အပေါင်းအသင်းတွေ သောက်ကြတာ... သားငယ်ကို မယ်မယ် မရမကလွတ်လို့ သွားရတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အရက်တိုက်လွှတ်ရလောက်အောင် ဘယ်အပေါင်းအသင်းရှိသလဲ... ဒီအရက် ကယ်ယူ တိုက်လိုက်တာလဲ... ပြောစမ်း...”

“ကျွန်တော် ဖာစ်ယောက်တည်း အပြန်မှာ ခင်မလောက်ခဲ့တာပါ မယ်မယ်...”

“ဘာ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်၏ နူးညံ့ခြင်းပျား ပျောက်ဆုံးသွားသည်နွယ်။

မင်းမကိုင် နားရောက်သွားကာ ငုံထားသည့် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆွဲမော့ယူလိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တယ် သားငယ်... မင်း... မင်းက အရက်ဆိုင်မှာ အရက်ဝင်သောက်တယ်... ဟုတ်လား...”

မင်းမကိုင် အသံမထွက်။

“မင်းက အရက်ဝင်သောက်ရအောင် ဘာတွေများ စိတ်ညစ်နေလို့လဲ... ဘာတွေခံစားနေရသလဲ... ကဲ ပြော

စမ်း...”

မင်းမကိုင် ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။

နေရာမှာ ထအရပ်မှာ စိုက်ခနဲ ယိုင်သွားလျက် ကုလားထိုင်နောက်မှီနှင့် ထိန်းကိုင်ထားလိုက်ရလေသည်။

“သားငယ် မသွားနဲ့ဦး...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က ရှေ့ကကာရပ်၍...

“မင်း... ဒါတွေ သောက်စားသုံးစွဲပြီး ‘သစ္စာနဲ့’ရဲ့ အရှင်သခင် နယ်မြေထဲကို လုံးဝမဝင်ရဘူး... ဒီည ဒီမှာပဲအိပ်...”

မင်းမကိုင်က ရီဝေသော မျက်ဝန်းများနှင့် မယ်မယုံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

သစ္စာနဲ့မှာ အလုပ်သမားများ လုံးဝမဝင်ရသည့် အခန်းငါးခန်းဟာ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် ခင်မဒီနဲ့ မင်းမကိုင်တို့ရဲ့ အိပ်ခန်း။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်အုတ်ခန်းရဲ့ အမြင့်ဆုံး ဝရံတာနှင့် ကပ်လျက် အခန်းနှစ်ခန်း။

အဲဒီ အခန်းနှစ်ခန်းထဲမှာ ရှေ့အစဉ်အဆက် ဘိုးဘွားဘေးဘီတို့၏ ရှေးဟောင်း အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည် မိမိလှလက်နက်ကအစ လွန်စွာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အမျိုးဂုဏ်ဆောင် အမွေပစ္စည်းအားလုံး ရှိနေသည်။

ငှင်းပစ္စည်းများကို မြင်သည်နှင့် ‘သစ္စာနဲ့’ မိသားစုမျိုးရိုးကို လူတိုင်းသိနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ခု ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က လွန်စွာ ဖူးဖူးမှတ် ချစ်လှစွာသော သားလေးအပေါ် တင်းကျပ်သော စည်းမျဉ်းနှင့် သတ်မှတ် လေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သခင်မ မျက်ရည်စက်တို့ ရွှေရင်မိမိမှာ စွန်းထင်းသွား သည်။

ဦး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ...

နုလုံးသားက နားလည်ခံစားမိနေတာတော့ ရှိသည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့် ပျက်လေ သည်။

ခုတလော သခင်မကိုတောင် ဦးက စကားဟဟ မပြော တော့တာ ကြာပြီပဲ...

တစ်ခါတလေ နားမလည်တဲ့ သင်ခန်းစာရှိလို့တောင် သွားမမေးရဲခဲ့ပေ။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေ အောင် အိပ်မလဲ...

ဒီချိန်မှာ သခင်မ ဘာမှမကူညီနိုင်ပါလား...

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိတာ ရှိကံသံ မထွက်ရအောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပြန်ပိတ်ထားရသည့် အဖြစ်။

စိတ်ကမပြောနိုင်လို့လည်း ခေါင်းတောင်မှ ပြုမကြည့်

ဝံ့ပေ။

ကလေးဆန်တယ်ပဲပြောပြော ဦးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အထိုင်မကျ အိပ်စက်နေရသည့် အချိန် ကိုပဲက အိပ်ယာထက်မှာ အခန့် သား တက်မအိပ်ရက်တာကြောင့် သခင်မ ဇာကြည့်စားပွဲက ကုလားထိုင်မှာပဲထိုင်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ခေါင်းလေး မှေးတင်အိပ် ခဲ့သည်။

အတော်ကြီး ညဉ့်နတ်မှ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မှေးခန့် ပျော်သွားသည်။

နိုးသာတော့ သုံးနာရီခွဲ။

နိုးလာသည်နှင့် သတိရလာသည်က ဦး အိပ်လို့ပျော်ရဲ့ လား။

အခန်း အပြင်အထွက်မှာ မမြင်ရသည့် ဧည့်ခန်းဆီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ သခင်မ ငိုနေမိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် သွားကြည့်လို့လည်း မဖြစ်။

မျက်နှာသစ် သနပ်ခါးဝင်လိမ်းပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာ တော့ မသူဇာ မနိုးသေးပါ။

ဘယ်နိုးပါမလဲ... မသူဇာက လေးနာရီကျော်မှ ထနေ ကျလူ။

“ဟယ်... သခင်မ ဆွမ်းတော်တောင် ကပ်တော့ မယ်...”

အားလုံး ချက်ပြုတ်ပြီးတော့မှ မသူဇာ ဝင်လာသည်။

“စောပါသေးတယ် သခင်မရယ်... ညက သခင်မကြီး လည်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ရာမှာ... ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ သွားမနိုးနဲ့ ဦးနော်...”

“မနိုးသေးပါဘူး မမသူဇာ... သခင်မ ဆွမ်းတော် မန်းကန်တွေ ဆေးကြောပြီး ခါတိုင်းအချိန်ကျမှ ဆွမ်းခွဲမှာပါ...”

“အေး... အေး...”

သခင်မ အဝေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

ဆွမ်းတော်ပန်းကန်တွေ စုယူဆေးကြောပြီး ပြန်းခနဲ ဝင်လာသည့် လေနှုတ်အေးလေး တစ်ချက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်သွားကာ လသာဆောင်ဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်လေးအောက်မှာ လခြမ်းပုံ လသာ ဆောင်လေးက အာရုံဦးရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အေးချမ်းလှပါ၏။

သခင်မ ခပ်ဝေးဝေးက မီးရောင်ပြပြတွေဆီ ငေးကြည့် ကာ မျက်ရည်တွေ လည်လာမိပြန်သည်။

ဘယ်ဆီ လွမ်းမောသည်မသိဘဲ တအားငိုပစ်ချင်လာ လျက် ရှိကံသံလေး မပွင့်တပွင့် ထွက်သွားမိသည်။

“ချာတိတ်...”

“ဟင်...”

ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သခင်မရဲ့ ကျောနှောက်မှာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေသူက မင်းမကိုဌ်။

“ဦး...”

မင်းမကိုဌ် ရှေ့တိုးလျှောက်လာကာ သခင်မ မှီရပ်နေသည့် ဝရံတာသံတန်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ခွဲထောက်လိုက်လျှင် သခင်မနဲ့ သူ့မျက်နှာရဲ့ အကွာအဝေးက အသက်ရဲရဲ မရှူဝံ့သည့် အနေအထား။

“ချာတိတ်...”

တစ်ချိန်က စွဲမက်ခဲ့ဖူးသည့် စီးကရက်နဲ့မှာ အရက်နဲ့တို့ ရောသွားလျက်...

သခင်မ ကိုယ်လေးကျဲ့၍ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးနေ ရှာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေတာလဲ ချာတိတ်ရယ်... ခုနက မင်း ငိုနေတာမဟုတ်လား ဟင်... ဒို့... ဒို့... ဒို့ ခုထိ တရေးမှ အိပ်ခဲ့ရဘူး... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား...”

“ဦးရယ်...”

သခင်မ မျက်ရည်ပဲ ရပြန်ပြီ။

“အဲဒါ မင်းကြောင့်... မင်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ဦး ကြိုးစားနေတာ... ကယ်လိုမှ မရဘူးကွာ... ဒို့ စိတ်ကို ဒို့ မနိုင်ဘူး... မင်းကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဒို့ ရူးနေပြီသိလား...”

“ရှင်...”

သခင်မ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

ဦးက သခင်မကို ချစ်တယ်...

ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ အထပ်ထပ် ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။
ဒါ တကယ်လား...

"ချာတိတ်... မင်းကို ဒို့ သိပ်ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့်
သူတို့က မချစ်ရဘူးတဲ့... မင်းကို လက်ထပ်ခွင့် မပြုကြဘူး... ဒို့
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... မင်းကို ခွန်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဒီသူ
အရက်သောက်ခဲ့တယ်... မရဘူး... အဖြေက တစ်ခုတည်းပဲ
ထွက်နေတယ်... အဲဒါ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ..."

ထိုစဉ် ဘုရားခန်းဆီမှ အရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ လှိုင်းရင်း
သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

သခင်မ အယ်တိတလန် ဖြစ်သွားကာ မင်းမကိုင်
လက်တွေကို အတင်းဖြုတ်ခိုင်း၍...

"ဘယ်သူ တက်လာသလဲ မသိဘူး... ခဏ မယ်ပေးပါ
ဦးရယ် သခင်မ သွားပါရအေး..."

"မသွားရဘူးကွာ..."

"အို..."

ပြောလိုက်တော့မှ မင်းမကိုင်က သခင်မ ကိုယ်လုံးလေးကို
ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်လေသည်။

"မင်းကို ဒို့ချစ်တယ်... ချစ်တယ် ကလေးရယ်..."

တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားပြီဆိုသော ကြောက်ရွံ့စိတ်
နှင့် သခင်မ ရုန်းဖယ်နေရပေမယ့် အင်အားတိုကမပါ။

ဒီရင်ခွင်ဟာ သခင်မ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရွေးသွပ်ခဲ့ဖူးတဲ့

ရင်ခွင်။

ဦးကို သခင်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်တွယ်ခဲ့တာ...

ချစ်တတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ...

ဒါပေမယ့်...

သခင်မ ဦးရဲ့ရင်ခွင်ထဲက အတင်းရုန်းထွက်ခဲ့သည်။

နုနယ်သော နှလုံးသားလေးက တဆတ်ဆတ်ခနဲလျှက်
ပါးပြင်လေးနှစ်ဘက်မှာ နွေးနေဆဲ...

"သခင်မကြီး... နေမကောင်း ဖြစ်နေပြန်ပြီ...
မသူ့ဇာရယ်"

"စိတ်ကောင်းတော့ ကိုယ်ကြေပေါ့ မမိုးရယ်...
သခင်မကြီးက အရမ်းကို စိတ်ရင်းနှီးညှာတာကိုး..."

"ဟိုဘင်နေ့က သခင်လေးကလည်း အရက်သောက်
လာတာကိုး..."

သခင်မ ခြေလှမ်းတွေ ထမင်းစားခန်း အဝင်ဝမှာ
ရပ်တန့်သွားသည်။

အတွင်းဘက်က စကားသံများက ထွက်ပေါ်နေဆဲ...

"သခင်မကြီးက သခင်မလေးကို သတိရနေရတဲ့ အထဲ
သခင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကိစ္စက ဝင်လာတော့ ပိုဆိုးသွား
တာပေါ့..."

“ဟုတ်တယ်... သခင်မကြီးက ကောင်မလေးကို သခင်လေး နဲ့ နီးစပ်မှာစိုးပြီး အမြင့်စွာနဲ့ စိစဉ်ချင်တယ်... သခင်လေးက လက်မခံဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သခင်မကြီး သဘောမကျရင် သူ့ လက်မထပ်ဘူးတဲ့ ကောင်မလေး သဘောမပါဘဲ... ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ဇွတ်လက်ထပ် ပေးလိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ဖို့ ပြောတယ်... သခင်မကြီးကလည်း တစ်ဖက်စီးနင်း လုပ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာမှ မဟုတ်ဘူး... မမိုးရယ်...”

... ကောင်မလေးကို ဘယ်ဇွတ်လုပ်ပါ့မလဲ... ဒါပေမယ့် အခု သခင်လေးက အရက်တွေ ဘာတွေသောက်လာတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတော့ သားနဲ့ ဖြစ်သွားမှာလည်းစိုး... ကိုယ့်လိုအင် တစ်ခုနဲ့ တစ်ဖက်သားကိုလည်း ဇွတ်လက်ထပ်မပေးရက်နဲ့ သောကများပြီး ခုလိုအိပ်ယာထ လဲတော့တာပဲ...”

“ခုကွပ်ပါနော်... ကောင်မလေးကရော သခင်လေးကို ချစ်သတဲ့လား... အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာပေမယ့် အသက်က ကွာမှာပေါ့”

“အသက်က မြင်ရတာမှတ်လို့ မမိုးရယ်... ငါတို့ သခင်လေးက နုဖတ်ခန့်ချောနေတဲ့ကိစ္စ... ကောင်မလေးက ရွှေသွားနောက်လိုက် ညီမညီ...”

“အင်းနော်... ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်... သခင်လေးကို ဦးလို့ ခေါ်တာတောင်

နားခါးလှပြီ...”

“မသွေတာက ကောင်မလေးနဲ့ သဘောကျတယ်ပေါ့...”

“အင်း... ကိုယ့်အမြင်နဲ့ပဲ ပြောရရင် ဘာဖြစ်လဲ... ကောင် မလေးက နောင်မှာ ဆရာဝန် ဖြစ်လာမယ့်သူ... သခင်လေး ပညာတတ်သလို သူလည်းတတ်တာပဲ... သခင်လေး ချောသလို သူလည်းလှတာပဲ... နုနုငယ်ငယ် လှလှလေး... ပြီးတော့ သခင်လေးကိုလည်း ရှိသေပြီသား...”

“ကျွန်မလည်း ကောင်မလေးကို ချစ်တယ်...”

သခင်မ ချာခနဲ လှည့်တွက်လာခဲ့သည်။

အားလုံးချစ်ကြသလို မေမေကြီး သခင်မအပေါ် မေတ္တာ မပျက်တာကိုလည်း သခင်မ သိပါသည်။

ဘယ်မိဘမဆို သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်း ဒီလို ခံစားကြရမှာပဲ...

မေမေကြီး အပေါ် သခင်မ လုံးဝ အပြစ်မမြင်ပေ။

ဝံအိမ်ထဲမှာ ဒီလိုဒီအနေတွေဖြစ်နေတာ သခင်မ လုံးဝ ခံသိခဲ့ပါ။

ခုမှ ရုပ်ရှင်မျက်နှာပြင်နဲ့ ဦးပြောခဲ့တဲ့ စကားများနှင့် ဘုရားခန်း ဝရံတာမှာ ပြောခဲ့သော စကားများကို သဘောပေါက် သွားသည်။

“မင်းကို ဒီလိုသိပ်ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့က

၂၄၀

ဆွမ်းမ

လတ်ထပ်ခွင့်မပြုကြဘူး... မင်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့
အရက်သောက်တာ..."

နားထဲမှာ အားလုံးပြန်ကြားလာသည်။

မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ဦးရယ်... ဆဲခင်မကြောင့် ဘယ်သူမှ
စိတ်မဆင်းရဲရပါဘူး...

သခင်မ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

အပိုင်း (၃)

အခန်း (၁၀)

“ချာတိတ်... ”

“အမလေး... ”

နောက်ကနေ ဆောင်ဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် သခင်မ
ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲပါသွားသည်။

မင်းမကိုင်က သခင်မ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း... ငါ့ကို ကြည့်စမ်း... ချာတိတ်... ”

ဦးကို မော့ကြည့်မိတဲ့အချိန်မှာ သခင်မ မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်တွေ ဝဲနေလေပြီ။

ဦး ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ သိနေပါ၏။

သခွာမွန်စာပေ

“မင်း...မယ်မယ့်ကို ဘာပြောခဲ့သလဲ... အဲဒါ အခု ထပ်ပြောစမ်း...”

သခင်မ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ပြောလေ... ချာတိတ်...”

“ဟုတ်တယ်... သခင်မ အမြင့်စွာနဲ့နဲ့...”

“တော်တော့...”

“ဟင့်အင်း... တော်လို့ မရဘူး... သခင်မ လက်ထပ်တော့မယ်... သခင်မကမော့ နောက်ခံအားကိုး ဘာမှ မရှိဘူး... အမြင့်စွာနဲ့ဟာ အဖက်ဖက်က တောင့်တင်းပြီး သား... သခင်မ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားလို့လားဟင်...”

“မှားတယ်... မင်း ပညာသင်နေတဲ့အရွယ်... ခံစားပညာဟာ ဦးနှောက်နည်းနည်းမှ ရွှေ့လျားခံတဲ့ ပညာမဟုတ် ဟဲ့... အိမ်ထောင်သည်ဘဝနဲ့ ဒီဘွဲ့ကို မင်းဘယ်လို ယူမလဲ... ပါရဂူဘွဲ့ဆိုတဲ့အထိ မင်း မှန်းခဲ့တာဆို... အဲဒီဘွဲ့တွေ ဘယ်လို ယူမှာလဲ...”

သခင်မ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ အမြင့်စွာနဲ့ဆိုတဲ့ကောင်က မြန်မာပြည်မှာ လုံးပပျော်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး... မင်းကို မက်လို့နေတာ... မင်းကို ပိုင် တာနဲ့ သူလစ်မှာ... မင်း သူသွားတဲ့ နောက်လိုက်ရ တော့မှာ သိလား... ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ဘွဲ့ကို သူလိုလူမျိုးက ခေါင်းပေါ်တင်ထားမယ် ထင်လို့လား...”

မင်းမကိုး ဘယ်သူကြားကြား ဂရုမစိုက်တော့... အသံ ကျယ်နှင့် အော်ပြောနေသည်။

သခင်မ ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမပြော နိုင်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ လဲ... ချာတိတ် ဟင်... မင်း အဘိုးရဲ့ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို မင်းမေ့ပစ်လိုက်ပြီလား...”

“ဟင့်အင်း... မမေ့ဘူး သခင်မ ဘာကိုမှ မမေ့ဘူး... မမေ့လို့ ခုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ... သခင်မ လက်ထပ်ပါရစေ...”

“လက်မထပ်ရဘူး... မင်း သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ဒို့သိတယ် ချာတိတ်ရယ်...”

မင်းမကိုးအသံတို့ ပြန်လည်တိုးတိတ်၍ နူးညံ့သွားပြန် သည်။

သခင်မရဲ့ မေးစေချွန်ချွန်လေးကို လက်ညှိုးကွေးကွေးနှင့် ပင့် မောယူ၍ အကြည့်ချင်းဆုံစေသည်။

“မင်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်တာ ဘာကြောင့်ဆိုတာလည်း ဒို့သိတယ်... မင်း မဆုံးဖြတ်ရဘူး... မင်းကို တစ်ယောက် ယောက် ပိုင်ဆိုင်သွားတာမျိုး ဒို့ မမြင်ချင်ဘူး... အဲဒီအဖြစ်တို့ ခံစားဖို့လည်း ဒို့မှာ ခွန်အားမရှိဘူး... အဲဒီတော့ မူလ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မင်း လမ်းဆုံးအောင် လျှောက်ပါ... ဒီစံအိမ်မှာ အားလုံးအေးချမ်းသွားအောင် ဒို့ ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ဦး...”

မင်းမကိုးလို့ လက်ဖဝါးသည် သခင်မရဲ့ မေးဖျားမှ ဆင်းသက်၍ လည်တိုင်နဲ့ ဆံစဖျားကြားဆီ တစ်ချက်ပွတ်သပ်ကာ ဖယ်ခွာသွားလေသည်။

မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်၍ မင်းမကိုး ကျောခိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ဒို့အချစ်တွေ မင်းဆီမှာ ထားခဲ့ပြီ ချာတိတ်ရယ်...

ကျောခိုင်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်မှာ အသည်းမပါ ကိုယ်လောနဲ့...

ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်ပါလား...

ဦးနဲ့ ဘရဏီနဲ့ လက်ထပ်ဟော့မည်တဲ့...

ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ကိုယ်ရဲ့ဘေးမှာ ချာချာလည် သွားသလို ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အံ့ဩစရာပဲ... ချက်ချင်းကြီးပါလား... မသူ့စာ ရယ်နော် ဖိတ်စာတောင် ရိုက်ပြီးပြီတဲ့...”

“ချက်ချင်းဆို သခင်မက အမြင့်ချာနဲ့နဲ့ လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ...”

“ဘယ်လို...”

“သခင်မက ပညာမစုံသေးဘူးလေ... မယ်မယ် ဖြစ်စေချင်တာ ကျွန်တော်နဲ့ သခင်မ ဝေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား... ဟဲ့ ပညာသင်ပါစေ ဘရဏီကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်တဲ့...”

ကိုယ်တို့ကြားခဲ့တာ”

သခင်မ နားနှစ်ဘက်ကိုပိတ်၍ နေရာမှ ပြေးထွက်ဖို့ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်ပေမယ့် ခြေထောက်ကို လှုပ်ရှား၍ မရတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး မူးဝေချီနေတာ နေရာမှာပဲ ပုံကျသွားလေသည်။

“ဟဲ့... အပြင်က ဘယ်သူလဲ...”

“ဟယ်... သခင်မရယ်တော့...”

“သခင်မ...”

သခင်မ ကိုယ်လုံးလေးက အသိတရားမဲ့လျက်...

“ချာတိတ်...”

“ဟင်...”

ကျိန်းစပ်နေသည့် မျက်လုံးကို ဖွင့်မရသေးခင် နားထဲမှာ နူးညံ့နွေးထွေးစွာ တိုးဝင်လာသည်က ဦးရဲအသံ။

ဝေဝါးသော အာရုံမှာ မျက်နှာတွေ အစီအရီ ပေါ်လာသည်။

ထိုအထဲမှာ ပြည့်ဝန်းထည်ဝါလှသော ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်ရဲ့ နူးညံ့သည့်မျက်နှာကို မြင်သည်။

သခင်မကို မိုးကြည့်၍ စကားပေါင်းများစွာ ပြောနေသည့်နှယ်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ သခင်မ...”

“သက်သာပါတယ် မေမေကြီးရယ်... ညက ဟုတ်တယ်”

တာရှားသွားလို့ မူးသွားတာပါ..."

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က နားလည်စွာ ပြုံး၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခုမှ မသုဇာတို့လည်း ပြုံးရယ်နိုင်ကြကာ အသီးသီး ထွက်သွားကြလေသည်။

မင်းမကိုဋ်က သခင်မ လက်ဖဝါးလေးကို ထွေးဆုပ်၍ ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

"နေသာရဲ့လား ချာတိတ်..."

သခင်မ ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးနှိုက်လိုက်သည်။

"ဦး... ဒါလေး ပြန်သိမ်းပေးပါနော်..."

ပန်းနုရောင် ဖိုင်ဘာဘူးလေးကို လှမ်းယူ၍ မင်းမကိုဋ် ဖွင့်လိုက်သည်။

အထဲမှာ အသည်းပုံ မှန်လေးတစ်ချပ်နှင့် ဆွဲကြိုးက တွဲလျက်ရှိနေသည့် အသည်းပုံ လောကက်လေးနဲ့ သော့တံလေး။

မင်းမကိုဋ် မျက်ခုံးတွေ စုံကျုံ့သွားကာ လက်တို့က မငြိမ်သက်ချင်တော့...။

သခင်မ အင့်ခနဲ ရှိုက်သံထွက်ကာ မျက်နှာလေး ကပ်ဖက်ဆောင်းလှည့်သွား၏။

"အဲဒါတွေ ပြန်ယူသွားပါ ဦးရယ်... သခင်မ မော့မှ မရာကိုမှန်းပြီး မရွေးသွပ်ပါရစေနဲ့တော့..."

"ချာတိတ်ရယ်..."

မှန်လေးကို တယုတယပွတ်တိုက်၍ ရင်ထဲမှာ နှိပ်နေမိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက တွယ်တာခဲ့သော သခင်မရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို နားလည်လိုက်ရပြီ။

ဒါဆို... သခင်မ သခင်မ... သူ့ကို ချစ်နေခဲ့တယ်ပေါ့...။

တစ်ဖက်လှည့် စောင်းနေသည့် သခင်မ မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်စက်လေးများက နားသယ်စပ်ဆံစများကြားထဲသို့ စမ်းချောင်းလေးကို ကုန်ဆုံးခြင်းပုံ စီးသွယ်နေလေသည်။

မင်းမကိုဋ် အကြိတ်၍ ဘူးလေးကို ပြန်ပိတ်ကာ ခေါင်းအုံးအောက်ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။

"ပြန်ယူပါ ချာတိတ်ရယ်... မှန်လေးက မင်းတွယ်တာ ခဲ့တဲ့မစ္စည်း... အသည်းလောကက်လေးက မင်းရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ အမြဲရှိနေဖို့အတွက် ဒီအချစ်တွေကို ထည့်ပေးထားတာ... မင်းအနားမှာ ဒီ မရှိနိုင်တော့ပေမယ့် ဒီအချစ်တွေ အားလုံး မင်းဆီမှာပါ... အဲဒီ အချစ်တွေကို သော့လေးနဲ့ ခတ်ပြီး မင်းထာဝရ သိမ်းထားပေးပါ..."

သခင်မ မျက်ကနဲ လှည့်လာသည်။

"ရက်စက်လို့မဟုတ်ဘူး ဦးရယ်... သခင်မကို ကျွန်တော့် သွားခွင့်မပြုဘူး... ဦးကတော့ ရက်ရက်စက်စက်..."

“မဟုတ်ဘူး ချာတိတ်... မင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ခိုင်ဆိုင်သွားမှာ မမြင်ချင်လို့... ဒို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... မင်းကို သူများလက်ထဲ ထည့်မပေးနိုင်သလို...”

...မင်းမချစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲသွားရမှာမို့လို့ ဒို့ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ... မိန့်ချိန်ထိ ဒို့ရင်ထဲမှာ ဖူးဖူးနစ်နစ် ချစ်ခဲ့ဖူးတာ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်... အဲဒါ မင်း...”

မင်းမကိုဋ် လက်ထဲမှာ သခင်မ လက်ဖဝါးလေး နာကျင်လာသည်။

ဒါပေမယ့် အသားနာတာထက် ဆိုးသော ရင်ထဲက ဝေဒနာကို မထွင်းဖောက်နိုင်။

သခင်မ မင်းမကိုဋ်လက်ကို အပေါ်ကဆုပ်ကိုင်၍ ပါးမှာကပ်ထားလိုက်သည်။

ထပ်လျက်ရှိသော လက်ဖဝါးသုံးခုစလုံးကို စိုစွတ်စေသော သခင်မရဲ့ မျက်ရည်စက်တို့က စွေသောမိုးလို့...

ဘဝဆက်တိုင်း အချစ်ကို ပိုင်ရပါလိမ့်...

ဒေါ်မက်မြတ်ရှင်လည်း နေကောင်းသွားခဲ့ပြီ။

နိုင်ငံခြားသွားအံ့ဆဲဆဲ ခင်မဒီတို့ လင်မယားလည်း ရောက်လာကြသည်။

ဘရုဏီတို့ မိသားစုလည်း စုံနေ၏။

နှစ်ဘက်ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းများလည်း လာရောက်ကူညီနေကြသည်မို့ တစ်ခြံလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဆူနေလေသည်။

ဘောလုံးတွေ လေထိုးသူကထိုး ပါးစပ်နဲ့ မှတ်၍ ဝိုက်နှိပ်ရယ်သူကရယ်။

“မကိုဋ်ရေ... လာကြည့်ပါဦး... ဒီပန်းပင်လေးတွေ လှရဲ့လားဟင်... အရွက်ဖားလေးတွေက ကြက်သွေးရောင်နီတော့ မီးလုံး ပြာပြာလေးတွေ ကပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

လာ... "

ဘရဏီက လျှောက်လာသည့် မကိုဋ်ကို ပြေးဆွဲ၍ နေရာမချရသေးသည့် အလှပန်းအိုးလေးတွေကိုပြသည်။

"ကောင်းပါတယ်... ဘရဏီ ကြိုက်သလိုလုပ်လေ..."

"ဟင်... မကိုဋ်ကလည်း ဘရဏီ သဘောတူချည်းပဲ... ပန်းအိုး တွေက အနီဘက်ကို သိပ်များနေလို့ အရောင်ပျက်သွားအောင် အပြာဆင်တာ... ဒါမှမဟုတ် ပန်းအိုးတွေ ရွက်စိမ်းလေးတွေနဲ့ လဲလိုက်ရင်ကောင်းမလား..."

"ဘာဖြစ်လဲ ဘရဏီ... အယူမရှိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး... အနီရောင်ဆိုတော့ ပေါ်တာပေါ့..."

မိဘများကတော့ ဘရဏီနဲ့တကွ သဘောတူကျပြီးကြည့်နေကြသည်။

"ကဲ... ကဲ... ယောက်မ... ဟောဒီမှာ ဝတ်စုံရွေးလာပြီတဲ့ သွားဝတ်ကြည့်ဦး..."

"ဟုတ်လား... ပေး... ပေး..."

ဘရဏီက အထည်အိတ်ကို လှမ်းယူ၍ မကိုဋ်ကို လက်ချိတ်ခေါ်သည်။

"လာ... တိုက်ထဲသွားမယ်... ဘရဏီ ဝတ်ပြမယ်... လှမလှ မကိုဋ်က ကြည့်ပေး..."

"ဟာကွာ... မနက်ဖြန်ပဲ ဝတ်မယ့်ဟာကို ဘရဏီကလည်း"

မင်းမကိုဋ် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ရှုံ့မဲ့သွားမိသည်။

ဒီအချိန်မှာ တချောင်ချောင်မှာ သွားကပ်၍ စီးကရက်သောက်ရင်း တွေးနေငေးနေချင်တာ...

"မရဘူးကွာ... လိုက်ခဲ့... တော်ကြာ ထွက်ခါနီးမှ ဝတ်စုံက မောက်ပြန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြင်မလဲ..."

"ဟုတ်သားပဲ မောင်မောင်ရယ်... လိုက်သွားလိုက်ပါ... ခို့ လည်း လိုက်ကြည့်မယ်..."

ခင်မဒီက ပြောတော့ ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်နဲ့အတူ ဘရဏီမယ်မယ်ပါ ထလိုက်လာကြသည်။

"သခင်မရေ..."

"ရှင် မမကြီး..."

"အအေးလေး လုပ်ပါဦး..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်..."

ခင်မဒီ သခင်မအပေါ် သနားသည့်စိတ်လေးလည်း ဖြစ်မိလျက် သခင်မရဲ့ သည်းခံတတ်သည့် စိတ်ထားလေးကိုလည်း အစကတည်းက နားလည်ပြီးခဲ့ပြီမို့ အခုလာတော့ သခင်မအတွက် လက်ဆောင်တွေအများကြီး ဝယ်လာခဲ့ပါသေးသည်။

သခင်မက ဝမ်းသာအားရလေးပဲ ပွေ့ပိုက်ယူခဲ့တာသည် သူမများ ထားရာနေ စေရာသွားမယ့် သဘောမျှသေးပါ... ဟု သနားပိုမိရသည့်အဖြစ်။

သခင်မက ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေကြသည့် လူအရေအတွက်

www.burmeseclassic.com

နဲ့ အတိုက် အအေးပုလင်းတွေကို ငန်းနဲ့ထည့်လာ၍ တရိတသေ
ချွေးသေသည်။

နုနယ်လှပနေသည့် သခင်မမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်
သည်နှင့် ဘရကို ဒေါသတို့က မနာလို အူတို့စွာ ရုန်းကန်ထကြွ
လာကြသည်။

ငယ်သော နုသော ချောသော လှသော အသရေအပေါင်း
နှင့် သခင်မက ခိုးခိုးလေးပဲ နေပေမယ့် ဘရကိုက မကိုဋ်ထက်ပင်
အသက်ပိုကြီးရသူမို့ ဝါတွေကို လုံးဝမရှုမိနိုင်...။

ဒီကောင်မလေးကို မကိုဋ်ချစ်တာ သူသိနေသည်
လေ...။

ဘယ်လောက်လှလှ ငယ်ငယ် ဖင်းဟာ သူများအခိုင်းခံရတဲ့
အတန်းအစားပါပဲ။

သဝန်တို့စိတ်ကြောင့် သင့်တာ မသင့်တာကို မစဉ်း
စားမိတော့။

“သခင်မ...။”

“ရှင်...။”

သခင်မက လင်ငန်းလေး ကိုင်ထား၍ ပြန်လှည့်ထူးသည်။

“အဲဒါပြီးရင် ဒွီဖိနပ်သွားတိုက်ပေးစမ်း သိလား ပေနေ
လို့...”

သခင်မ ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို ဒေါ်စက်မြတ်
ရှင်မရာ ခင်မဒီပံ၊ မင်းမကိုဋ် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြ

သည်။

မင်းမကိုဋ် မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ တစ်ခုခုပြောဖို့
ပါးစပ်အဟ...။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီဘရကို... အန်တီဖိနပ်ကို
သခင်မ တိုက်ပေးနိုင်ပါဘူး...”

“ဘာ...”

ဘရကိုက ကြမ်းတမ်းသော အသံနှင့်ပြုံးပြီးသား
မျက်ဝန်းလေးကို ပို၍ပြူးကာ အော်သည်။

သခင်မ အားလုံးကို တောင်းပန်သော အကြည့်နှင့်
ဝေကြည့်၍ မဲသည်။

“အန်တီ လူကဲခတ် မှားသွားပြီ သခင်မက ‘သစ္စာနဲ့’ ရဲ့
အရှင်သခင် မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့် မဟုတ်ဘူး... အမေ
ပေးခဲ့တဲ့ လက်နှစ်ဖက်က လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်မှာပါ...
သူများ ဖိနပ်တိုက်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး...”

“ကြည့်စမ်း... စော်ကားလိုက်တာ... သူများအိမ်မှာ
သူများ ကျွေးတာစားပြီး ကြီးလာတဲ့သူက...”

“ဟဲ့... သမီး...”

ဘရကို မိဘတွေက ဟန့်တားသည်။

သခင်မက အားလုံးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားပါပြီ။

မင်းမကိုဋ် ပင့်သင် ရှိုက်၍ တောင့်နေသော ကိုယ်လုံးကြီး
ပျော့ကျလျက် တုလားထိုင်မှာ မှီသွားလေသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်မျက်နှာ ဆယ်နှစ်တမျှ ခိုစာသွားပါ၏။
 ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်းလှသော ဘရဏီစကား...
 သဝန်တို့ မောက်မာလှသည့် ဘရဏီရဲ့ စိတ်ဓါတ်
 ကား...
 အားလုံးသည် ဒီနေရာမှာ ဘွားဘွားပေါ်လာခဲ့ပြီ။
 သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံလျှင် ခင်မမိ
 မျက်လွှာလေးချသွား၏။
 မှားခဲ့ပြီလား...

မင်္ဂလာပွဲနည်းခဲပွဲက မင်းမကိုဋ်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း နူးတက်
 လက်မှတ်ထိုးကာ ညဘက်နည်းခဲလိုက်တာမို့ ခင်မမိလို ဟိုတယ်မှာ
 ဆောင်တာလောက် မခမ်းနားမကြီးကျယ်ပေမယ့် အထိုက်
 အလျောက်တော့ စည် ကားသည့်ပါပဲ။

ဘရဏီက ဖြူစွတ်သော အထပ်ဂါဝန် ဖားဖားကြီးကို
 ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားလျက် ခေါင်းမှာ ဖုံးပိတ်ဆောင်းလေးနှင့်
 မျက်နှာက အပျော်များစီးမျောကာ လှချင်တိုင်း လှနေလေသည်။

မင်းမကိုဋ်က အဖြူရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့်
 ရွှေသွား နောက်လိုက်ညီကြပေမယ့် မညီသည်က မျက်လုံးများပါပဲ။

ဘရဏီ ပျော်ရွှင်မြူးကြွနေသလောက် မင်းမကိုဋ်
 မျက်လုံးတို့က ရွှေဝါရောင် ဇာဝမ်းဆက်နှင့် ဝါရွှေသော
 ဆံပင်တိုဝဲဝဲလေးတွေ ဒီတိုင်း ဖြန့်ချထားလျက် လူကြီးတွေ

ဆင်ပေမယ့် ဘာလက်ဝတ်လက်စားများ မဝတ်ဘဲ သူပေးထားသည့် ဆွဲကြိုးနဲ့ သော့တံပါ အသည်းလေးကတလေး တစ်ကုံးတည်း တိုသာ ဆွဲထားပါသော သခင်ဆီမှာ ဝေဝေတမ်းတကာ မျက်ဝန်းမှာ နီဝေဆွေးမြေ့လျက်။

ဪ... သခင်မနု့သူ တစ်သက်တာ ဝေးကွာသွားခဲ့ ပါရော လား...

ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသော ကြေကွဲခြင်းကို ပေါ့ပေါ့ လေး တွက်ခဲ့ဖူးသည့် အသည်းက မီးပုံထဲမှာ ဆတ်ဆတ်လူးနေပြီ။

ချစ်လိုက်တာ တလေးရယ်...

ခုနေ မင်းကို လက်ဆွဲပြီး ဒီကနေ ထွက်ပြေးလို့ ရမယ် သာဆိုရင်လေ...

“မောင်...”

ချက်ချင်းကြီး အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဘရဏီရဲ့ ‘မောင်’ဆိုတဲ့ အသံက နားထဲမှာ ခါးနေသည်။

“ဟိုမှာ အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံစုရိုက်ကြဖို့ ခေါ်နေတယ် မောင်ရဲ့ လား...”

သရဏီက မင်းမကို့၌ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ဘာမှအမှတ်မထားသလိုလေး ပြုံးနေသည်။

ဓါတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြတုန်း ဘရဏီ သူ့ကို အမျိုးမျိုး ဖက်တွယ်နှိန့်နေပေမယ့် မင်းမကို့၌ အသည်းမပါသော ဝလာကိုယ်ကြီးက ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိ။

သခင်မနု့ မသူဇာ နှစ်ယောက်တွဲ၍ မယ်မယ့်ကို တစ်ခုခု ခွင့်တောင်းနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

မယ်မယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာလည်းတွေ့၏။

မင်းမကို့၌ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ငါ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီလိုပဲ ကြိတ်ခံစားနေလို့ ငါ့အနာဂတ်က ပီပြင်လာမှာပါ။

သူ ဒီလောက်မူပျက်နေတာ ဘရဏီလည်း သိနေပေမည်။

အစစအရာရာ သည်းခံခဲ့ရသော ဘရဏီကို သူ

ရက်စက်ရာ ကျေငြိလား...

အမျိုးမျိုး လှည့်တွေး၍ သခင်မကို သူ မေ့ဖို့ကြိုးစား လိုက်သည်။

ဒါပေမယ့်...

အသည်းပုံ မှန်လေးတစ်ချပ်ရယ် ဆဲကြိုးလေး တစ်ကုံး ရယ်...

သူ့ခေါင်းကို ဘယ်လိုပဲ ခါထုတ်ထုတ် အာရုံထဲတ ပျောက်မသွား ခဲ့ပါလား...

“ဟိတ်...ဘာလုပ်တာလဲကွ...”

ဦးပိုက် ဒေါသနှင့် လှမ်းဖော်သည်။

မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကားကို ရွှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ပစ်
လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ သေမကုန်တယ်...

စူပါဆလွန်း အဖြူလေးပေါ်မှ ခပ်မွန်မွန် မျက်နှာနှင့်
ဆင်းလာသူနှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က အမြင့်စွန်း။

“ကျွန်တော်ပါ ဦးလေး... သခင်မနဲ့ ကျွန်တော် စကား
နည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ...”

ဦးပိုက် ဒေါသကို ပြန်မျိုးချလိုက်ရပေမယ့် မျက်နှာက
မကြည်။

“မင်းနယ်ကွယ်... အိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်ခွင့် မရှိနဲ့

တာပဲ... ကိုယ့်မှာလည်း ဧည့်ခံပွဲကြီးတန်းလန်းနဲ့...

"အဲဒီ ဧည့်ခံပွဲကိုစွဲကို ကျွန်တော် သိချင်တာပဲ... သခင်မ... မင်း ခဏဆင်းစမ်းပါ..."

အမြင့်ချာန် မျက်နှာထားကို ကြည့်၍ ကိုယ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မှာကို သခင်မ သိလိုက်သည်။

မသူ့ဇာက သခင်မ လက်ကလေးကိုဆွဲထားကာ...

"သူ တစ်ခုခု ပြဿနာရှာမလို့ ထင်တယ်..."

"သခင်မဆင်းမှဖြစ်မှာ မသူ့ဇာ... မဟုတ်ရင် သူ ဂျီတိုက်နေမှာ..."

သခင်မ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်လျှင် အမြင့်ချာန်က သခင်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်သည်။

"လှတယ်ကွာ... ရက်ရက်စက်စက်ပဲ..."

"ရှင် ဘာပြောမလို့လဲ ချာန်... သခင်မ အလုပ်ရှိသေးတယ်"

"ကိုယ့်မှာလည်း အလုပ်ရှိတာပဲ... မင်းကြောင့် ကိုယ့်စီးပွား ကိုယ့်မိဘကို အားလုံးမေ့ထားပြီး... သုံးလသတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အခု သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယ်..."

"ရှင်ကို ဘယ်သူက နေခိုင်းလို့လဲ... အဲဒီကိစ္စတွေက သခင်မနဲ့ ဆိုင်နေလို့လား..."

"သိပ်ဆိုင်တာပေါ့... အမြင့်ချာန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘယ်သူမှ အမိန့်ပေးခိုင်းလို့ မရဘူး... ကိုယ့်အသိနဲ့ ကိုယ်

ဆုံးဖြတ်တယ်... ကိုယ် လုပ်ချင်တာလုပ်တယ်... ဘယ်တော့မှ နောင်တဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး... ဒီနေ့ထိ သည်းခြေပျက်လောက်စရာ အမှားမျိုး... ကိုယ့်မှာမရှိဘူး... အခု ငါရူးတော့မယ်... အဲဒါ မင်းဘယ်လိုစီရင်ပေးမလဲ ပြော..."

"ဘာမှစီရင်ပေးစရာ မလိုဘူး... ရှင့်ကိုလည်း သခင်မက စဉ်းစားနေပါတယ်... စောင့်ပါဦးနဲ့ မျှော်လင့်ချက် ပေးထားခဲ့တာမဟုတ် ဘူး..."

"မှန်တယ်... အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ငါ အထင်ကြီးခဲ့တာပဲ... အခု ငါသွေးပျက်နေရပြီ... ဒီမှာ သခင်မ မင်းကို ငါဆုံးမမခံဘူးဆိုတာ ပြောပြီးသားနော်..."

အမြင့်ချာန်က သခင်မ မျက်နှာနားမှာ လာကပ်၍ အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

သခင်မ နောက်ဆုတ်ရပ်၍ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

"ငါ ထပ်ပေးမယ်... စေ့စပ်လက်ခံဖို့ အကြောင်းပြန်ပြီးမှ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီးမှ သခင်မက လုံးဝလက်မခံလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဆို ပြီး ပြန်ပိတ်တာလည်း မင်းတို့ တစ်အိမ်တည်းမှာ တစ်ချိန်တည်းနဲ့ အဖြေအမျိုးမျိုး ထွက်နေတာ... ဘာသဘောလဲ... စောင့်စားနေရတဲ့ ငါတို့က ရူးတာလား... အဖြေတွေ အမျိုးမျိုး ထွက်ပြန်တဲ့ မင်းသမီးရူးနေတာလား... အဲဒါ ပြောစမ်းပါ..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးလို့ဆုတ်လို့ ရနေသေးတဲ့ အခြေအနေ

မှာ ပြန်ရုတ်သိမ်းတာ ဘယ်သူဘက်ကမှ မနှစ်နာပါဘူး... "

"ဘာ... ဘာပြောတယ် သခင်မ... "

အမြင့်စွာနံက သခင်မ ပခုံးလေးနားမှာ လာကပ်ရပ်ကာ...

"နှစ်နာစာယ်... မနာဘူးဆိုတာကို မင်း ဘာပေထံနဲ့ တိုင်းလိုက်တာလဲ... ဘာကို ကြည့်ပြောလိုက်တာလဲ... ဒီမှာ ငါ သည်းခြေပျက်... အဲဒါ မင်းဘယ်လို လျှော်မှာလဲ... မင်းပေးခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ငါ ဂုဏ်ညလုံး ရူးသွပ်ခဲ့တယ်... မိုးလင်းအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဆော့ရီးပါပဲဘဲ... တောက်..."

အမြင့်စွာနံ ဒေါသတွေ ထွက်လျက် တက်တခေါက်ခေါက် လက်တခါခါ ဖြစ်နေသည်။

"စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်တာက မင်း... အခု ချက်ချင်း မင်္ဂလာထ ဆောင်တော့ တစ်ယောက်... မင်းတို့အိမ်ထဲမှာ ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်နေတာကို ငါက ဘယ်အထိ နားလည်ပေးနေရမှာလဲ..."

သခင်မ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

အမြင့်စွာနံကို လက်ထပ်ဖို့ မယ်မယ်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောခဲ့တာ မှန်နေသည်။

"စေ့စပ်ဖို့ အကြောင်းပြန်ပေးပါ မယ်မယ်... သခင်မ ကျောင်းပြီးရင် သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်တော့မယ်..."

သခင်မ ခြောက်ပြီးချင်း မယ်မယ် လွမ်းအကြောင်း

ပြန်လိုက်တာဖြစ်မည်။

နောက်မှ မင်းမကိုးရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ပြောင်းလဲကုန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အမြင့်စွာနံ တကယ်တမ်း ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့ သခင်မ ကြောက်လန့်စိတ်လေး ဝင်လာသည်။

"ကားပေါ်က မသူဇာလည်း မျက်လုံးလေး ပြူးနေသလို ဦးပိုက်လည်း နားစွင့်ထား စောင့်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှဝင် မပြောနိုင်။"

ခင်မဒီ ခိုင်းသည်ကိစ္စနှင့် ခင်မဒီရဲ့ ယောက္ခမအိမ် အရေးတကြီး ပစ္စည်းသွားဖို့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ...

လမ်းမီးမိန့်ဖျော့ဖျော့ အောက်မှာ သခင်မ ကြောက်ရွံ့ စိတ်တွေ ဝင်လာမိ၏။

"သခင်မ... မင်း ဂိုယ်မေးတာကို ဘာတစ်ခုမှ မဖြေရှင်းပါလား... ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူးလား..."

"ပြောစရာမှ မရှိဘဲ... သခင်မဘက်က အစကတည်းက ခွင်းပြီးသားပါ... ဒီကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုလည်း မနက်မှ ရှင် တစ်နေရာရာကို ချိန်း... အခု သွားပါရစေ..."

"မရဘူး သခင်မ... မင်း ဒီလိုထွက်သွားလို့ မရ ဘူး..."

အမြင့်စွာနံက ရွှေကို ဖုတ်ခနဲ ပိတ်ရပ်ပစ်၏။

"အညာခံတယ်ဆိုကာ မင်းကိုငါ ချစ်လို့... ညည်းဟုတ်"

၁၆၀

သျှင်ခ

ဘုရား အေး... အခု ငါမည့်တဲ့အကြောင်း မင်းကိုပြမယ်..."

"အို... ဒါဘာလုပ်တာလဲ..."

သခင်မ တိုယ်လုံးလေးကို အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို စွေခနဲ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

တစ်ယောက်က ကားတံခါး ပြေးဖွင့်တာ မောင်းတဲ့နေရာ မှာ ဝင်ထိုင်၏။

"ဟိတ်ကောင်တွေ... မင်းတို့ လူမဆန်လှချေလား..."

"သခင်မ... အမြင့်စွာန့် မလုပ်နဲ့လေ... အို... ဦးပိုက်... ဦးပိုက် လုပ်ပါဦး... ပါသွားပြီး..."

သခင်မကို တင်ဆောင်လျက် ကားဖြူလေးက အမှောင်ထဲ မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

"မယ်မယ်... သခင်မတို့ ဆွားတာ ကြာလှ ချေလား"

"ဟုတ်တယ်... သမီးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မတော် ခိုင်းရတာလဲ... အင်း... ဒါပေမယ့် ကိုပိုက်တော့ ပါပါတယ်"

"မခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး မယ်မယ်... ဒီမှာ သတို့သမီးအံ့ရဲ့ ဝတ်ပုံ အန်တီမာ ငှားထည့်ပေးလိုက်တာ... မဒီရှေ့မှာတင် အစစ်တွေဆိုပြီး စိန်အတူတွေ... ဒါ ချက်ချင်း မရိုင်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မလဲ..."

ခင်မဒီက အစတုန်းကတော့ သခင်မကို သတို့သမီးအံ့ရဲ့ လုပ်ခိုင်းဖို့ပါ။

ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ကလည်း တားသည်။

တကယ်တမ်း ခိုင်းလိုက်လျှင်လည်း ရက်စက်ရာမှာ ကျမလား ရယ်လို့ မခိုင်းဖြစ်ခဲ့ပေ။

မောင်မောင်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ထည့်ဝါဖို့ကလည်း လိုသည်။

'သစ္စာနဲ့' တံဆိပ်တွေပါသော လက်ဝဲစာလက်စားတွေ ကိုလည်း မယ်မယ်က ဘယ်တော့မှ တစ်ခါမှ ပေးမဆင်မှန်း သိထားသည်မို့ သတို့သမီးအရံအတွက် စိန်တစ်ဆင်စာကို ယောက်ျားမဆီမှာ ငှားရသည်။

သူကလည်း 'သစ္စာနဲ့'လို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အိပ်ထဲက မထုတ်ဘဲ ဘေးကငှားပေးသည်။

ကိုယ်ရှေ့မှာပဲ ယူပေးလိုက်တာ တန်ဖိုးအားလုံး တွက်လိုက်ပြီးသား။ ဒီပျောက်မှ အတုတွေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်။

ဒါကြောင့် သခင်မနဲ့ မသုဇာတို့ ပစ္စည်းနဲ့အတူ စာတစ်စောင်ရေးပေးပြီး ခိုင်းလိုက်မိတာ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ လူမရှိ သလောက် ဖြစ်သွားပြီ။

သခင်မတို့ ပြန်မရောက်ကြသေး။

"ဟာ... မသောက်ပါနဲ့ မောင်ရာ... ပျော်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်... သူငယ်ချင်းတိုက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီညတော့ မသောက်နဲ့ကွာ..."

အသံတွေ အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားပြီမို့ ဘရုဏီအသံ လေးက ဒီဘက်ထိ ပျံ့လွင့်လာသည်။

"ကိုယ် နည်းနည်းပဲ သောက်မှာပါ... မင်းတေးဝေး သွားနေပေးပါ ဘရုဏီရယ်... ခုစာလောက်ပါနော်..."

ပြော၍ မင်းမကိုဋ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခိုင်းမှာ ထိုင်ပင် မထိုင်နိုင်ဘဲ သူတို့ထည့်ထားပြီးသား ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

"ဟာ... မကိုဋ် မချောဘဲနဲ့ကွာ..."

"တော်ပြီမောင်... လာ... တစ်ခွက်တော်ပြီ ပေါ့..."

မင်းမကိုဋ်က ဘရုဏီလက်ကလေးကို အတင်းနာချ၍ ပုလင်းကို မော့ပစ်လိုက်သည်။

"မောင်..."

ဘရုဏီ ခေါ်သံက ချဉ်းနေသည်။

ဒေါ်စက်မြတ်ရှုပ် မြင်ကွင်းကို ကျောင်းကာ အမှောင် ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားလေသည်။

ခင်မခီက ခပ်သုတ်သုတ်လေး လိုက်လာကာ...

"မယ်မယ်... မယ်မယ် မောင်မောင်ကို သွားတားပေး ညီလေ ဘရုဏီ အသင်လွဲသွားဦးမယ်..."

ဒေါ်စက်မြတ်ရှုပ်က အမှောင်ရိပ် ခုံတန်းလေးမှာ ဆိုင်ချလိုက်သည်။

"မယ်မယ်... ကာမှကို မပြောချင်တော့ဘူး သမီးကြီး မယ်... ဘေးငယ်ကို မယ်မယ် မကြည့်ရက်ဘူး... သားငယ် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မယ်မယ်သိတယ်..."

ခင်မခီ ဝိုင်ဝိုင်လေး ဖြစ်သွားသည်။

သခင်မဟာ ဆင်းရဲတာလေးမှလွဲ၍ ဘရုဏီနဲ့ ဘာမှ

မသိ

အသက်အရွယ်လည်း ကွာသလို ချောပုံလှပုံချင်းက ဆီနဲ့ရေ။

အဆောင်အယောင်နဲ့ မွန်းမှ ဘဲရဏီကလှပေမယ့် သခင်မ အလှက နှုတ်စင်းထိန်နေသည်။

ဘဲရဏီအပေါ် ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ပွန်းတတီး သွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြဖူးပေမယ့် တွယ်တာမို့ မရှိခဲ့ပေ။

သခင်မ အပေါ်ကျတော့ သနားရတာတွေ ကြင်နာရ တာတွေ မင်းမကိုး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြင်နာလို၍ နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။

အခု လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာလည်း ဘဲရဏီကို ချစ်၍ မဟုတ်ဘဲ သခင်မအတွက် အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

မောင်မောင်ရင်ထဲ မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

ဘဲရဏီရဲ့ လောဘဝန်တို့စိတ်ကလေး အစွန့်တစ်စ ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရလျက်...

ဘုန်းဘုန်းလဲကျတော့မတတ် သားဖြစ်သူ ခံစားနေရ တာကိုလည်း မြင်နေရလျှင်...

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟော... ဟော... ဟိုမှာ အိမ်ကစားပြန်လာပြီ မယ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်နေမိကြဆဲ မမမှန်ဝင်လာ

သော ကားရပ်ပုံက ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်လိုမှ မဆုံးသေး

ဆင်းလာကြသူတွေထဲမှာ သခင်မ မပါလာပါ။

မသူဇာနဲ့ ဦးပိုက်တို့ လူတွေထဲမှာ တပ်ခွဲကို ရှာဖွေနေကြ သည်။

သူတို့ကို ရှာဖွေနေမှန်းသိ၍ ခင်မဒီက လူလုံးထွက်ပြု၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေါ်မေးမလို့ ပြင်နေဆဲ...

မသူဇာက မင်းမကိုးဆီ ပြေးသွားလေသည်။

“သခင်လေး... သခင်လေး...”

“ဟင်...”

မသူဇာ ချက်နှာပျာပျာကို မြင်လိုက်ရပြီး နောက်မှာ သခင်မ ပါမလာတာကို သတိထားမိလိုက်လျှင် မင်းမကိုး ပျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“သခင်လေး... သခင်မ ပါသွားပြီ...”

“ဘာ... ဘယ်သူနဲ့လဲ...”

“အမြင့်ချာန် အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ကားပေါ်တင်သွားတယ်” အနားမှာ လူတွေ စုရုံရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ... သူတို့ကို လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီး သား အမြင့်ချာန်က လူကြီးလူကောင်း သားသမီး... သခင်မလို့ မိန်းကလေးဘက်က ဘာမှနစ်နာဖို့ မရှိဘူး...”

ဘဲရဏီက အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောသည်။

“လူကြီးချင်း သဘောတူပေမယ့် သခင်မက သဘောတူ

ဘူး သူ့ဟာသူ ဘယ်အထိ အတန်းကလာလား... နန်းသားချင်း
မနီးရင် အဲဒါ ဝရံပဲ... ဒီကိစ္စကို ကိုယ်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး...

"မောင်နန်း... မောင် လိုက်မလွှားရဘူး... ဒါ မောင်ရဲ့
မင်္ဂလာဆောင်... မောင် ဘယ်အထိလွှားမလွှားနဲ့..."

"ပြီးနေပြီလေ... ကိုယ့်အတွက် မင်းငါးခြံပြီး ပာလီ
သေးတဲ့... ဖယ်..."

"အို... သွားရဦး..."

ဘရဏီက အတင်းအဓမ္မသည်။

မင်းမကိုဋ်က ငွက်ပန်းထွက်သွား၏။

ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ ငွက်ပြေးထွက်သွားသည့် မင်းမကိုဋ်ကို
ဘယ်သူမှ တားလို့မရကြပါ။

"မဒီ... မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ... မကိုဋ်ရဲ့ ကိစ္စ
အဝဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါပါဘူးလို့ သိသွားဆို့ထားကြတာ
လား..."

ဘရဏီက မဒီကိုခေါ်၍ မဒီအားမြတ်ရှင်ကိုပါ ဝေဝေ
ကြည့်၍ ပြောသည်။

စောစောက အရက်သောက်သည့် ကိစ္စကို မတားမြစ်ဘဲ
ရှောင်ထွက်သွားသည့်အတွက် ဘရဏီ မကျေနပ်နေတာ သိသာ
လှသည်။

"အခု ဘရဏီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ... သတိထားမရှိဘဲ
ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဘရဏီက ဘယ်လိုပြီးအောင် ဆက်ရမှာလဲ..."

"အားလုံးက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ တစ်ခုခု
ပဟုတ်ဘူး... ဘရဏီ ဒီ မတတ်နိုင်ဘူး..."

ခင်မဒီကလည်း ပြတ်သည်။

မယ်မယ်ကို သိမ်းကျွေးအော်လိုက်သည့် အဖြစ်အတွက်
ဘရဏီ ကို လိုလားစိတ်က ကုန်ခမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်တို့က မိဘကို ဘုရားလို လေးစားကိုးကွယ်ကြတဲ့
အမျိုး။

အခန်း (၁၁)

“အမြင့်ချာန်... ရှင်... ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်...”
တွန်းကန်ရုန်းဖယ်နေရင်း သခင်မ၊ မွေ့ယာပေါ် ပစ်ကျ
သွားသည်။

“မင်းကို... ငါအပျော်ကြံဖို့ ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး
သခင်မ မင်း ငါ့ကို ကြည်ဖြူလိုက်စမ်းပါ... မင်းကို လက်ထပ်ပြီး
ဂျပန်ကိုပြန်ဖို့ ဗီဇအားလုံး ကိုယ်စီစဉ်ပြီးသား...”

“မလိုက်ဘူး... မသိဘူး... သွား...”
သခင်မ အတင်းပြန်ထကာ ဆင်းပြေးဖို့ ပြင်လျှင်
အမြင့်ချာန်က တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“လွှတ်ပါ... အမြင့်ချာန် ရှင်ကို သခင်မ တောင်းဆိုပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

သခင်မကို သနားပါနော်... ရှင် သခင်မကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် ဒီလို ပက်ပက်စက်စက် မဖျက်ဆီးပါနဲ့..."

"ဖျက်ဆီးတာ မဟုတ်ဘူး... မင်းကိုငါ ထာဝရ သိမ်းပိုက်တာပဲ... ဒီအတွက် ဘယ်လူကြီးမှလည်း ကန့်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်ဘက်ကဆို အားလုံးက မင်းကို ကြိုဆိုမှာပဲ..."

"ဟင့်အစ်... ဟင့်အင်း... လွတ်..."

"ငှက်ကလေးတွေလို အလှူကြည့်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ပိတ်ထားရင် ထွက်ပေါက်ရတာနဲ့ မင်းထွက်ပြေးမှာပဲ... ကိုယ် လူညံ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး..."

သခင်မ အတင်းရုန်းကန်ရင်း ဖျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ အမြင့်စွန်းရဲ့ ချုပ်နှောင်မှုများကြားမှာ အရှုံးပေးရတာ မည်လား...

"မြေး... မြေးလေး... တံခါးဖွင့်စမ်း..."

အပြင်မှာ လူသံတွေ ဆူညံလာသည်။

"ဘွားဘွား... ဘွားဘွား... ဈာန်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ဗျာ... ဈာန် သူ့ကို ချစ်လို့ခေါ်လာတာ..."

"ချစ်တာကို ချစ်ခွင့်ပြုပါမယ်... ဒီနည်းနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး မြေးရယ်... တံခါးဖွင့်ပါ... ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ပြီးမှ ဒီမိန်းကလေးကို မြှော့ပိုင်ရပါမယ်... တံခါးဖွင့်လိုက်ပါကွယ်..."

အမြင့်စွန်း သခင်မ ဖျက်နှာလေးကို အားမလိုအားမရ စိုက်ကြည့်ကာ ပြေလွတ်လိုက်သည်။

တံခါးသော့ ချပေးလိုက်သည်နှင့် ဒိုင်းခနဲ ဆောင်ခွင့်သွားသည်။ တံခါးရှေ့မှာ မင်းမကိုင်နှင့် လူကြီးများ။

"ဟင်... ဦး..."

သခင်မ အတင်းပြေးထွက်လျှင် လမ်းမှနေ၍ အမြင့်စွန်းက ဆောင့်ဆွဲထားလိုက်၏။

"မင်းကို ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ ပိုင်တယ် သခင်မ... ငါနားကနေ မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး..."

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဦး... သခင်မကို ကယ်ပါ ဦးရယ် သူ အတင်းကားတင်လာတာပါ..."

မင်းမကိုင် ဖျက်နှာကြီး နိရိုကာ အနားမှာ ရှိနေကြသည့် လူကြီးအားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဒီကိစ္စကို အမြင့်စွန်းရဲ့ လူကြီးမင်းများ ပြေရင်းပေးမှာလား၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ရှင်းရမှာလား..."

"အို... ရှင်းပေးပါမယ် လူလေးရယ်၊ အဘွားတို့ ရှင်းပေးပါမယ်"

ဆံထုံးမြင့်မြင့်ကြီးနှင့် လက်သန်းလုံးခန့်ရှိသော ဆွတ်ကြီးကြီး ယမ်းခါနေသည့် အဘွားအိုမေုာ ဣန္ဒြေသိက္ခာများပင် မဆည်နိုင်ဘဲ အမြင့်စွန်းရဲ့ ရှိရာ ပြေးဝင်သွား၍ သခင်မကို ဖမ်းချုပ်ထားသည့် မြေးလုပ်လူရဲ့ လက်တွေ့ကို အတင်းဖြေချသည်။

"လွတ်လိုက်ပါ မြေးရယ်... လူကြီးတွေရှေ့မှာ ရှောင်လှောင်စိုင်းစိုင်းရဘူး... ဒီမိန်းကလေးကို အဘွား စည်းစိမ်အားလုံးနဲ့"

လဲပေးရပေးရ... ရအောင်တောင်းပေးပါ့မယ်... အခု
အေးအေးဆေးဆေး ပြေရှင်းရအောင် ပြေးရယ်... နော်..."

"ဟုတ်တယ်... ဒါ တရားဥပဒေအရ အပြစ်ရှိ
တယ်... အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရရင် ကျွန်တော်တို့
ဝင်ပါရလိမ့်မယ်..."

ဘေးလူကြီးတွေပါ ပါလာမှ အမြင့်စွာန် မကျေမနပ်နှင့်
လွှတ်လိုက်သည်။ သခင်မ မင်းမကိုးရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်၍ ငိုသည်။

တကယ့် လက်မတင်လေးပါလား...

ဦးသာ ဒီထက် နောက်ကျရောက်လာခဲ့ပါလျှင်...

"ဦး... ဦးဘယ်ကို သွားနေတာလဲ ဟင်..."

"မသိဘူး..."

ဥပဒေမောင်ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်က ဟူးဟူးရားရား
ပြေးနေသည်။

သခင်မ နောက်ကနေ အသည်းတွေအေးကာ မင်းမကိုး
ခါးကို တဖားဖက်ထားရင်း ဘုရားတနေမိ၏။

"ဘယ်ရဲတွေ ရောက်ကုန်ပြီလဲ ဦးရယ်... သခင်မ
ကြောက်တယ်... အချိန်နည်းနည်း လျှော့လိုက်ပါနော်..."

"ဒီ... ဦးတည်ချက်တွေ မှန်နေတယ် ချာတိတ်...
မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပနေတဲ့ 'သစ္စာနဲ့' ခြံကြီးထဲကို ဒီဝင်ခွင့်
ဘူး... မင်းကို န-နာကျင်ကျင် ငေးကြည့်အကြိတ်နေရတဲ့ သူတို့
မခံစားနိုင်ဘူး... အဲဒါတွေနဲ့ ဝေးတဲ့ဆီကို သွားချင်သေး..."

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးရယ်... ဦး အဖုတ်မောက်ထားတယ်
မဟုတ်လား ဟင်... အန္တရာယ်များပါတယ်... အချိန်
လျော့လိုက်ပါ ဦး ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်လေ...
သခင်မတို့ စကားပြောရအောင်”

ရှေ့ကကြားအောင် တအားအော်ပြောနေရသဖြင့်
လည်ချောင်းတွေမင် နာလာသည်။

မင်းမကိုဋ်က အချိန်ကို မလျော့။

ကားတစ်စီးနှင့် ဦးခနဲ ကပ်ဖြတ်သွားသည်။

သခင်မ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်၏။

နောက်ထပ် ကားနှစ်စီး ဆက်တိုက်။

သခင်မ မျက်လုံးပဖွင့်ခဲ့တော့လေ။

မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးထဲမှာ ကားမီးရောင်တွေက

ငါးခနဲ လက်ခနဲ...

“ဟာ...”

မင်းမကိုဋ်ရဲ့ အသံ။

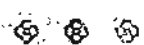
ပြီးတော့ ကျိမ်းခနဲ...

“အား...”

သခင်မ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို လွင့်စင်ကပ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်ချည်း ဆူညံပွတ်လျက် သွေးသ

ရဲရဲ...

“မကျေနပ်ဘူး... အားလုံးကို မကျေနပ်ဘူး... သိပ်ကို
ခက်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား... ကိုယ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နေတဲ့
သတို့သားက ကိုယ့်ကို ကျွတ်ပြီး ကပ်ဖော်ကို ခိုးသွား
သတဲ့... ဘရဏီ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့နေရမှာလဲ...”

“မင်းဒီလျှောက် မင်းနေဖို့ မလို့ဘူး ဘရဏီ...
ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောရမယ်လူတွေလည်း မဟုတ်
ဘူး... ခက်စွဲက သူတို့ ခီးပြေးတာ ပမာတ်ဘူး... ခီးပြေးသွား
တဲ့ဆီက ြန်ကယ်လာတာ...”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ဘရဏီက ဟားဟဲ့ကလေးသည်။

“လူကယ်သွားတဲ့ လူက အင်းယားလမ်းကနေ ဘယ်နှစ်
အသေးပြေးလမ်းပေါ် ရောက်လွှာရတာလဲ... ခေါ်ရုံ ရောက်တာ

သုဉ်းနာရီ ထိုးနေပြီလေ... မြီးရင်လည်း ယုတ္တိခိုအာက် ခြံကြပါ...

“မင်း မစော်ကားနဲ့...

ခင်မီ ဒေါသထွက်ခဲ့လေပြီ။

သည်းခံခြင်းက အတိုင်းအတာ ဘယ်သူ့ထက် လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းမကိုင်က ဆိုင်ကယ်မောက်သည့် ဒဏ်ရာပြင်းထန် သဖြင့် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။

ညာဘက်လက်ဖျံ့ဖျံ့ အက်သွား၏။

ထိခိုက်ပွန်းပဲမိသော ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွား လျှင်တောင်မှ ခြေထောက်ထောက်နိုင်ဖို့ ခြောက်လခန့် အချိန်ယူရ မည်ဟုဆိုသည်။

သခင်မကတော့ ကံကောင်းထောက်မရွာ စုပုံရှင်းထား သော သစ်ပင်ခြုံနွယ် အစုအဝေးပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့သဖြင့် ညာဘက်လက်မောင်းမှာ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရသည်မှ လွဲ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိပေ။

“မင်း... ဘာဖြစ်ချင်သလဲ အရက်... မောင်မောင် အပေါ် မင်းမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ဖြစ်ချင်တာကို ပြောပါ... ဘယ်သူမှ အကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေ အော်ပြောနေတာ ရှက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်...”

“အာ... ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဟုတ်လား... ဒို့မှာ

ဘာဖြစ်ခွင့်ရှိသေးလို့လဲ... မင်းတို့ အိမ်ဖော်မကို အားလုံး စေတနာတွေ ပိုနေပြီး အိမ်ဖော်မို့သာ လက်မခံနိုင်တာ... မဟုတ်လား... အချစ်မပါကဲ့ ဗလာ ကိုယ်နဲ့ အရွက်မရှိ လိုချင်နေတဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို မင်းတို့ ထိုးသည့်လိုက်တာ...”

“အချစ်အကြောင်း မင်းမပြောနဲ့လေ... ဒို့မိသားစုထဲမှာ အထူးသဖြင့် သခင်မနဲ့ ဒို့တွေဖြစ်နေတဲ့ အခက်အခဲကို မင်းအား လုံး သိတာပဲ။ မင်း မောင်မောင်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်လား...”

“... မောင်မောင် အချစ် အာယ်ဆီမှာပဲ ရောက်နေ နေ... မင်း လက်ခံပြီးယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား... ဆွတ်ကိုင် ပေးလိုရတဲ့ အရာကိုပဲ မင်းကို ဒို့ကပေးနိုင်မှာပေါ့... အချစ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

“နားလည်တယ်... အခု ပိုနားလည်သွားပြီ...”

ထိုစဉ် လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီးနှင့် နဖူးမှာ ပလာစတာ လေး ကပ်ထားရသော သခင်မ သူတို့ ရှေ့ရောက်လာသည်။

ဘရဏီက မြန်သည်။

ချက်ချင်း သခင်မရှေ့ ရောက်သွား၏။

ပြီးတော့ သခင်မ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးမှာ တွဲထားသည့် သော့တလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကြည့်ကာ...

“မင်း လည်ပင်းမှာ ဒီသော့ကို မြင်လိုက်ရတည်းက မင်းတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ငါ သဘောပေါက်သွားတာ... အဲဒါပဲလား ငါ အယ်လို ဟန်ဆောင်မှုမျိုးနဲ့မှ ထိန်းမရနိုင်တော့

မှတ်တမ်း မီးတောက်ခဲရတယ် သိလား...

... ဒီသောလေး မကိုဋ်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ရှိနေတာ သူ့ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း အားလုံးသိကြတယ်... ဒါကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်းကဆွဲပြီး ဒို့ကို လှလှပပကြီး အရှက်ခွဲခဲ့တယ်..."

ဘရဏီ လက်တစ်ဖက် အင်နှင့်အားနှင့် မြောက်တက် သွားသည်။

"မလုပ်နဲ့..."

ခင်မဒီ ကြားက အတင်းဝင်ရပ်၍ လက်ကို တွန်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

"လူတစ်ယောက်ကို အင်အားနဲ့ ဖိနှိပ်တာ သိပ်အောက် တန်းကျတယ် ဘရဏီ... မင်းကိုငါ အရမ်းအထင်သေးသွားပြီ၊ ခု မောင်မောင်နဲ့ သခင်မကို မင်းမကျေနပ်ဘူး မဟုတ်လား... ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဘာလိုချင်သလဲ... မင်း ဆုံးဖြတ်လိုက် စမ်း..."

"မကိုဋ်ကို လိုချင်တယ်... ဒါပေမယ့် ခုမလိုချင်တော့ ဘူး... မကိုဋ်ရဲ့ကိုယ်မှာ ငါလိုချင်တဲ့ အချစ်ပါမလာတဲ့နောက် သူ့ကို ဒို့အလိုမရှိတော့ဘူး... ပြီးတော့ ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက သူ့အောက်ပြန်လို့ဖြစ်တာ... ဒို့မှာ တာဝန်မရှိဘူး..."

... သူ့ကြောင့် ဒို့ အရှက်ရတယ်... ရင်နာရတယ် သူ့ကို ဒို့မုန်းတယ်... စိတ်ချ... မင်းမကိုဋ်ဆိုတဲ့လူ ဘရဏီ လက်ထဲမှာ ဘယ်လိုကျဆုံးမလဲဆိုတာ အသေအချာပြမယ်..."

"မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... မင်း လက်မခံနိုင်ရင် ကွာရှင်းလိုက်လေ... ရှင်းရှင်းလေးပဲ..."

"လုံးဝ ကွာမပေးနိုင်ဘူး... မင်းမကိုဋ်ဟာ ဘရဏီရဲ့ ယောက်ျားအဖြစ်ပဲ ရှိနေပြီ... အမျိုးမျိုး စိတ်ဆင်းမဲပြီး လုံးလုံး ပါးပါးသွား ရှာတဲ့ ဒုက္ခိတ အရက်သမားကြီး ဖြစ်ရမယ်... ဒို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ သူ့ စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ်... အဲဒါ ဒို့ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုပဲ..."

“သခင်မရေ... နေ့ညသည့်လာတယ်ကွ... ”

“ဟုတ်...”

သခင်မ သနပ်ခါးညှိမလို့ တံပွတ်တံလေးကို လိုက်ပြီးမှ
ဘယ်ကနေ့ညသည့်ပါလိမ့်ဆိုသော အတွေးနှင့် ချက်ချင်း
ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟင်... မမကြီး...”

“သခင်မရယ်... မင်း သွားရက်တယ်နော်...”

“မမကြီးရယ်... သခင်မလေ...”

သခင်မ ဟန်မဆောင်နိုင်။

ခင်မဒီ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ငိုပစ်လိုက်မိသည်။

အစကတည်းက ကိုယ့်မိဘ အစ်မလို ချစ်ခင်တွယ်တာ

ခဲ့ရတဲ့သူ။

“သခင်မ ခုကို ထွက်လာခဲ့တာ... အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲ
မင်းလို့ပါ... မမကြီးရယ်... ပြီးတော့ ဦးကို အန်မီဘရက်
နိုင်နင်းနေမှာလည်း မကြည့်ရဲလို့ပါ...”

ခင်မဒီက သခင်မ ပန်းလေးကို အသားဆွဲခွာ၍ မျက်နှာကို
စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“မောင်မောင်ကို ဒို့က ဒီလို ဘဝဆုံးမယ်တဲ့လား...
သခင်မရယ်... အခု အားလုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ... သူလည်း
သွေးပူတုန်းမို့ စကားလွန်တာပါ... တကယ်တမ်းကျတော့
အဲဒီလောက်ထိ မောင်မောင်ကို သူမဆက်ဆံခဲ့ဘူး... လူကြီးတွေ
ဝင်ရှင်းတယ်လေ... နှစ်နာတဲ့အလျှောက်တော့ ပေးလျှောလိုက်
ရတာပေါ့...”

“ဒါဆို...”

“မောင်မောင်နဲ့သူ လုံးဝ ကွာရှင်းပြီးသွားပြီ...”

“အို...”

“မောင်မောင်က ကလေးဆိုးကြီးလို့ပဲ... သူ့ခြေထောက်
ကို ကုမို့ ဘယ်သူမှတိုက်တွန်းလို့ မရဘူး... ကျိုးနေတာကိုပဲ
သဘောကျ တယ်တဲ့ကွယ်... အဲဒါ မင်းပြန်လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်
... မောင်မောင်ကိုလည်း ပြုစုပါ... မယ်မယ်ကိုလည်း ပြုစုပါ
... ဒို့က မောင်နဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရဦးမှာ... အနည်းဆုံး
သုံးနှစ်လောက်ကြာမှာ... စိတ်ချပါရစေကွယ်...”

“မမကြီး...”

“ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့... မောင်မောင်ဟာ မင်းက
လွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ထပ်စိတ်ကူးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
... ခြေထောက် ကို ဆေးကုဖို့လည်း ဘယ်သူကြိုးစားပြောလို့မှ
မရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး... အခု မင်းကို မယ်မယ်ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တာ...”

... မောင်မောင် ခြေထောက်ပြန်ကောင်းလာဖို့ မင်း
ပြုစုရမယ်... မင်းကို မောင်မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ မယ်မယ်
ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ... ဘယ်နှယ်လဲ ဒုက္ခိတကို ပြုစုရမှာ စိုးလို့
လား...”

“အို... မမကြီးရယ် ဦးကို အဲသလို မပြောပါနဲ့...
ဦးဒီဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ဖြစ်သွားတော့မယ်ဆိုရင်လည်း
သခင်မ... ဦးကို ရာသက်ပန်ပြုစုသွားမှာပါ...”

“စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ကလေးရယ်...”

ခင်မဒီက သခင်မ နဖူးလေးကို နမ်းလေသည်။

“ငေး ဘင်းခွဲတဲ့ မှန်လေးတစ်ချပ်”

“အများနဲ့ အမွန်ဆိုတာ ဖြစ်လိုက်ပြီဆိုမှ သိတာမျိုး ထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က သခင်မ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆိုသည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ ချင့်ချိန် ချင့်ချိန် စဉ်းစားစဉ်းစား စဉ်းစားတိုင်းမှန်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်... ခုတော့ မယ်မယ် သဘောပေါက်ပြီ... လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဓါတ်သည်သာ တန်ဖိုးပါ... သမီးကို မယ်မလိုသမီးလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ...”

သခင်မ ဘယ်လို နေရလျှင်ရမှန်းမသိအောင် ရှက်တာရော ဝမ်းသာတာရော...

အိပ်ယာထက်မှာ ရှိနေသည့် ဦးကိုလည်း လှမ်းမကြည့် နဲ့တော့။

“သားငယ်နဲ့ သမီးကို သမီးကျောင်းပြီးတာနဲ့ မယ်မယ် လက်ထပ်ပေးမယ် တင်ထားခဲ့တဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ မာနတွေကို ယယ်မယ် ခွာချလိုက်ပါပြီ...”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင်က မင်းမကိုဋ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီသမီးနဲ့ သားငယ်နေရမှပျော်မှာ သားငယ် ပျော်နေတာကိုပဲ မယ်မယ်မြင်ချင်ပါတယ်၊ အားလုံး ဒီ ‘သစ္စာနဲ့’မှာပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့ မြေးတွေမြစ်တွေရတဲ့အထိ မယ်မယ် နေရပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းမိတယ်”

ဒေါ်စက်မြတ်ရှင် နူးညံ့ညင်သာသော စကားတို့ကို ခြွေ၍ ထွက်သွားလျှင် သခင်မ မင်းမကိုဋ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲကွ... လာ... ဒီနားတိုး...”

သခင်မရှက်နေတာကို တစ်မိမိမကြည့်၍ မင်းမကိုဋ်က သခင်မလက်ဖျားလေးကိုလှမ်းဆွဲကာသူ့အနားမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ချာတိတ်...”

“ရှင်...”

“မျက်နှာကို ကြည့်ကွာ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကြီးက အတင်းငုံ့နေရတာလဲ...”

“ဦးကလည်း...”

သခင်မ ပို၍ပင် ငုံ့ပစ်လိုက်သေးသည်။

မင်းမကိုဋ်က သခင်မ ပခုံးသားလေးတွေပေါ်မှာ ဝဲနေသည့် ဆံပင်နီနီလေးတွေကို ဆွဲဖွလိုက်သည်။

“အဲဒီ အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ပြင်ရမယ်၊ နောက်ကို ဦးလို့ မခေါ်ရဘူး”

“ဟင်...”

သခင်မက မော့ကြည့်လာသည်။

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်...”

“ဟင်... ရှက်စရာကြီး ဦးကလည်း...”

“ရှက်လို့မရဘူး မင်းထက်ကိုယ်က အသက်ကြီးနေတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အားငယ်တယ် နောက်ဆို သားတွေသမီးတွေ ရှေ့မှာမင်းကကိုယ့်ကိုဦးလို့ခေါ်ရင်ကလေးတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“အဟင်...”

သခင်မက ရယ်၍ မျက်နှာလေး ငုံ့ပစ်သည်။

မင်းမကိုဋ်က ကုတင်ပေါ်ကနေ ခြေတွဲလောင်း ချထိုင်လိုက်၍ သခင်မ ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းပွေ့ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို ဘယ်တုန်းကတည်းကကို ချစ်ခဲ့မိမှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုသာ တကယ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ်ဆိုရင် သေများတောင်သွားမလားပဲ... မင်းရော ကိုယ့်ကို အဲလောက်ချစ်ရဲ့လား”

“ဘယ်ချစ်မလဲ...”

“ဟင်...”

ပါးချင်းကပ်ထားသည့် မင်းမကိုဋ် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ခွာသွား၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်...”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မေးလေသည်။

ကိုယ့်မှာ သခင်မထက် အသက်ကြီးသော လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသော အဖက်ဖက်က ပြစ်ချက်တွေ ရှိနေသည်မို့ အဆကတည်းက ခိုးရိမ်စိတ်ကဝင်ကြီးသား။

“ဟုတ်တယ်လေ... သခင်မက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဦးကို ချစ်ခဲ့တာ...”

“အဲဒီတုန်းက အချစ်မျိုးကို မလိုချင်ဘူး...”

“အဲဒီတုန်းကတည်းက သခင်မ ဦးကို မရိုးသားခဲ့တာ ဆိုရင် ဦး အဆင်သေးမှာလားဟင်...”

မင်းမကိုးကွယ်သခင်မ မျက်နှာလေးကို ဆွဲငမော့လိုက်သည်။

“ထပ်ပြောစမ်း ချာတိတ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

သခင်မက လွန်စွာ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်ဝန်း ပြာလဲ့လဲ့လေးများနှင့် ပြန်၍မော့ကြည့်ကာ...

“သခင်မ ခုနစ်တုန်းမှာ ဦး ဝန်ပေးလို့ ခုံပေါ်ကပြတ်ကျ တာလေ”

“အင်း...”

“နဖူးကွဲသွားတော့ ဦး ဆေးတည့်ပေးခဲ့တာ...”

“ဟုတ်တယ်...”

သခင်မ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာလေးချပစ် လိုက်သည်။

“ပြောလေ ချာတိတ်...”

“ဟင့်အင်း...”

သခင်မက မေးလေးမှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကို အတင်းဖယ်ချ၍ မျက်နှာငုံချမည်ပြင်နေလျှင် မင်းမကိုးကွယ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်ယူ၍ အတင်းဆွဲမော့ထားလိုက်သည်။

“ဆေးတည့်ပေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ... ဆက်ပြောကွာ”

“ဦးကလည်း...”

“အဲဒီလို သူများ မျှော်လင့် စိတ်ဆင်းရဲနေအောင် မလုပ်ကောင်းဘူး... ဆက်ပြော...”

သခင်မက သူပါးနှစ်ဘက်မှာ ညှပ်ကိုင်ထားသည့် မင်းမကိုးကွယ် လက်တွေပေါ်မှာ ထပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒီကတည်းက ဦးကို သခင်မ ရူးသွပ်ခဲ့တာ...”

သခင်မ အသံလေးက တိုးတိတ်ရင်ခုန်စွာ...

မင်းမကိုးကွယ် စူးစိုက်ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ကြည်နူးခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်လျက် လွန်ခဲ့ ဖူးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒီက လောကကြီးထဲကို မင်းထက်အရင် စောစောစီးစီး ရောက်လာခဲ့တာလဲ မသိပါဘူးကွာ... ခုတော့”

“သခင်မကတော့ ဦးလို မတွေးဘူး၊ ဦးက သခင်မထက် အသက်ကြီးပေမယ့် သခင်မရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ဦးလောက် ခုန်ခင် လေးစားမြတ်နိုးထိုက်တဲ့ သောက်ဖူး မရှိဘူး။ သခင်မရဲ့ စိတ်အတွေး မှာ ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်တိုင်း ဒီတခနဲ ရင်ခုန်သွားစေနိုင်တာ ဦးထက်”

၂၉၈

သုခမ

ယောက်သွေ့တာပါ”

“ပြောတယ်လို့တာ ချာတိတ်ရယ်...”

“သခင်မ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ မှန်လေးကလေး နှစ်တွေ ဘယ်
လောက်ကြာကြာ ကာလတွေသာ ပောင်းသွားတယ် သူမဟောင်း
ဘူး၊ အချိန်မရွေး ကောက်ကိုင်လိုက်တိုင်း အမြဲကြည့်နေတယ် သိလား၊
ဦး ကြည့်မလားဟင်”

မင်းမကိုး ခေါင်းခါသည်။

“မှန်လေးရဲ့ သခင်မကိုပေးမယ် ကိုကိုကို ချစ်လား”

“ကိုကိုကို ချစ်ဟယ်...”

မင်းမကိုး သခင်မ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်၍
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးသည်။

“နောက်ထပ် ကိုကိုကို ထားပြီး ပြေးဦးမှာလား...”

“ဟင်္ဂုန်း...”

“ဒါပေမယ့် ခုထွက်ပြေးသွားခဲ့တာကိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်း
ကလို့ ခက်ပေးမှ ဖြစ်မယ်...”

မင်းမကိုး မျက်ဝန်းတို့က သခင်မ နှုတ်ခမ်းလေးများဆီ
မှာ စူးနှစ်လျက် တဖြည်းဖြည်းငုံမိုးကျလာလျှင် ရှက်တတ် သော
မျက်ဝန်းလေးများက ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်ခနဲပိတ်ယှက်၍...

မြန်မာ
သုခမ

သုခမ

သစ္စာမွန် စာပေတိုက်

ရဲ့

ခုဟိယဗြောက် စင်တင်ကလောင်စွဲ

ရွှေဘဝင်

၏

ချစ်သူသရဲကောင်း

အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆက်တိုက်ထွက်ပါတော့မည်။

စာမူပိုင်ပြုချက် - ၅၀၀၀၄၀၀၀၀၇

